

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 516 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

28/2: τελεσίδικη καταδίκη του Μητσοτάκη - ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η συγκάλυψη θα σπάσει στους δρόμους ΟΧΙ με λόγια στη Βουλή

**ΤΑ ΤΡΕΝΑ
ΤΩΡΑ
ΠΙΣΩ ΣΤΟ
ΔΗΜΟΣΙΟ**

Συνεχίζουμε μέχρι τη νίκη

Η Hellenic Train απολύει και πετάει 200 οικογένειες στον δρόμο

Απεργία 28/2
Οξυγόνο για όλη την κοινωνία
σελ. 3-6

Σερβία
Με διαδηλώσεις ρίχνουν την κυβέρνηση
σελ. 11

Γερμανικές εκλογές
Οικονομική και πολιτική κρίση στο κόκκινο
σελ. 13

Ιστορία
115 χρόνια από την εξέγερση του Κιλελέρ
σελ. 14

Δύο χρόνια μετά το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη, η κυβέρνηση Μητσοτάκη όχι απλώς δεν έχει κάνει απολύτως τίποτα για να βελτιώσει την κατάσταση στον σιδηρόδρομο, αλλά τιμωρεί τους εργαζόμενους με αιφνιδιαστικές απολύσεις.

Λίγες μέρες μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις πανελλαδικά, στις οποίες εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα απαίτησαν να μη γίνουν ξανά άλλα Τέμπη, να μπει στοπ στις ιδιωτικοποιήσεις και να μπορεί η κοινωνία να ανασάνει επιτέλους από τη νεοφιλελεύθερη κλίκα του Μητσοτάκη, 200 εργαζόμενοι έλαβαν αιφνιδιαστική «ειδοποίηση» από τη Hellenic Train ότι οι συμβάσεις τους θα λήξουν και δεν θα ανανεωθούν. Μάλιστα, οι πρώτες 90 απολύσεις πρόκειται να γίνουν στις 28 Φλεβάρη, ημερομηνία που συμπίπτει με το τραγικό δυστύχημα και είναι προγραμματισμένη πανελλαδική απεργία.

Όπως λένε και στην ανακοίνωσή τους οι εργαζόμενοι, «η απόφαση αυτή υποβαθμίζει περαιτέρω το σιδηροδρο-

μικό δίκτυο. Τα εκδοτήρια αποτελούν κρίκο επικοινωνίας μεταξύ επιβατών και εταιρείας. Οι εργαζόμενοι, με πολυετή εμπειρία, έχουμε στηρίξει τον σιδηρόδρομο ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές, όπως μετά το τραγικό δυστύχημα των Τεμπών. Παρέχουμε υπηρεσίες πολύ πέρα από τα καθήκοντά μας, από την ενημέρωση των επιβατών μέχρι την παροχή βοήθειας σε άτομα με ανάγκες».

Τίθονται λοιπόν δύο σημαντικά ζητήματα. Καταρχάς η επιβίωση και το δικαίωμα στην εργασία εκατοντάδων ανθρώπων, ειδικά σε μια περίοδο που η ακρίβεια έχει τσακίσει τα νοικοκυριά και ο μισθός δεν φτάνει ούτε μέχρι τα μισά του μήνα. Αλλά επιπλέον και τα ζητήματα ασφαλείας για τα οποία οι εργαζόμενοι έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου πολύ πριν το έγκλημα στα Τέμπη, με απεργίες και ανακοινώσεις που το «επιτελικό κράτος» του Μητσοτάκη έκανε κουρελόχαρτο για να μη χάσει τα κέρδη του, αφού πρώτα ιδιωτικοποίησε τους σιδηρόδρομους και τους άφησε στην τύχη τους.

Και δύο χρόνια μετά, «ο εκσυγχρο-

σμός που διαφημίζει ο Μητσοτάκης στα τρένα είναι το απόλυτο τίποτα», λένε οι εργαζόμενοι της Hellenic Train. Αυτός ο «εκσυγχρονισμός» είναι που ευθύνεται για την δολοφονία στα Τέμπη και αυτός είναι που συγκαλύπτει το έγκλημα της Κυβέρνησης. Εγκλήματα που προκύπτουν όταν τα κέρδη μετρούν πιο πολύ από την ανθρώπινη ζωή, όταν έχουν ξεπουλήσει τα πάντα, όταν επιβάλλουν ανασφάλιστη εργασία, ωράρια λάστιχο και καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις.

Οι εργαζόμενοι της Hellenic Train απαιτούν να μην περάσουν οι απολύσεις, καθώς θα μείνουν στον δρόμο 200 οικογένειες. Τονίζουν πως πρέπει να δημιουργηθεί ένας σύγχρονος, δωρεάν και ασφαλής σιδηρόδρομος, που να λειτουργεί κάτω από εργατικό έλεγχο. Όχι άλλες ιδιωτικοποιήσεις που είναι ο πυρήνας του νεοφιλελευθερισμού και που θα γεννήσουν κι άλλα Τέμπη. Εθνικοποίηση τώρα των σιδηροδρόμων!

Αντεπίθεση των Εργαζομένων,
19/2/2025

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπύτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Διήμερο Εκδηλώσεων για τα 90/50 χρόνια της ΟΚΔΕ**

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2024

Σελίδες: 110

Τιμή: 5 ευρώ

Οι εκδηλώσεις του Σαββατοκύριακου 12-13 Οκτωβρίου 2024 στη Νομική σχολή (Αθήνα), για τη διπλή επέτειο των 90 χρόνων από την ίδρυση της ΟΚΔΕ και της συγκρότησης του τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα (1934), καθώς και των 50 χρόνων πάλης και προσφοράς στις επαναστατικές ιδέες της οργάνωσης στη Μεταπολίτευση (1974), έγιναν με πολύ μεγάλη επιτυχία.

Την πρώτη μέρα, μετά από την προβολή συνέντευξης-βίντεο του ιστορικού ηγετικού στελέχους της ΟΚΔΕ σ. Σωφρόνη Παπαδόπουλου, όπου παρουσιάστηκε και οπτικοακουστικό υλικό από την ιστορική πορεία της οργάνωσης, ακολούθησε μια πολύ όμορφη συνάντηση με επίκεντρο το πολιτικό και επανα-

στατικό τραγούδι (το σχετικό video έχει αναρτηθεί στο Site της ΟΚΔΕ). Η δεύτερη μέρα ήταν αφιερωμένη σε συζητήσεις: α) για την ιστορική και αγωνιστική διαδρομή του τροτσκιστικού ρεύματος, β) για την πολιτική και θεωρητική του συνεισφορά στην ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού και στον Μαρξισμό. Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν αυτές τις συζητήσεις για να μπορέσουν να τις διαβάσουν όσοι θέλουν.

Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια ανάδειξης της ιστορίας του εργατικού κινήματος - ως αναπόσπαστο τμήμα της πάλης για τη συγκρότηση των νέων αγωνιστών, για τον εμπλουτισμό της μαρξιστικής θεωρίας και για την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής αριστεράς.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μέρες πριν από το σεισμό (πανελλαδικό και σε πολλές άλλες χώρες) της 28/2, το μήνυμα είχε έρθει από κάθε χώρο δουλειάς, κάθε σχολή και σχολείο, κάθε γειτονιά, χωριό, πόλεις της χώρας και πόλεις του εξωτερικού. Βέβαια, η προειδοποίηση είχε δοθεί από τις πολύ μεγάλες διαδηλώσεις στις 26/1 και την φοιτητική-μαθητική στις 7/2. Το έγκλημα των Τεμπών όπου χάθηκαν 57 επιβάτες έφερε στην επιφάνεια όλα τα τεράστια προβλήματα (ακρίβεια, χαμηλοί μισθοί, φτώχεια, διαφθορά, αθλιότητα... διάλυση της παιδείας, υγείας, κοινωνικών ασφαλίσεων... τεράστιες πολεμικές δαπάνες, εμπλοκή σ' όλα τα πολεμικά μέτωπα κ.λπ.) που βασανίζουν τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία και λειτούργησε να διαμορφωθεί αυτό το κοινωνικό «τσουνάμι» εναντίον της άθλιας κυβέρνησης Μητσοτάκη, των μαντρόσκυλων της Βορίδιδων, Γεωργιάδηδων και όχι μόνο. Για άλλη μια φορά αυτό το τεράστιο πλήθος που απεργεί, που γεμίζει τις πλατείες και τους δρόμους δεν θέλει μόνο να μάθει την αλήθεια για τα Τέμπη, δεν ζητάει μόνο δικαίωση και τιμωρία των ενόχων για τους 57 νεκρούς, αλλά γιατί γίνονται όλα αυτά και κυρίως να τα αλλάξει όλα. Ένα αίτημα που έχει ακουστεί πολλές φορές από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και μετά.

Το «πόρισμα»

Όλες οι ηλικίες και σχεδόν όλες οι εκμεταλλεζόμενες και καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις (από τους εργαζόμενους μέχρι τα μικροαστικά στρώματα) βλέπουν στην υπόθεση των Τεμπών την συμπύκνωση μιας μακροχρόνιας κακοποίησης του βιοτικού τους επιπέδου και των δικαιωμάτων και ελευθεριών τους. Το αποτέλεσμα της προπαγάνδας τους έπειτα από δεκαετίες ευρωπαϊκού «εκσυγχρονισμού» είναι:

α) Έχουμε φτάσει όλοι εμείς που παράγουμε τον πλούτο να είμαστε οι τελευταίοι σε αγοραστική δύναμη από τους

28/2: Το «πόρισμα» των εργαζομένων και της νεολαίας

κατοίκους των 27 χωρών τη ΕΕ.

β) Η κερδοφορία του κεφαλαίου και ιδιαίτερα της «απληστίας» των τραπεζών έχει ξεπεράσει κάθε όριο.

γ) Το δημόσιο σχολείο, πανεπιστήμιο διαλύεται από την συνεχή παραμέληση, υποβάθμιση και υποχρηματοδότηση και υπό την άμεση απειλή της πλήρους ιδιωτικοποίησης και των Ωνάσειων Σχολείων.

δ) Ο μισθός των εργαζομένων μόλις καλύπτει τα έξοδα 15 με 20 ημερες τον μήνα και ακόμη λιγότερες οι συντάξεις της μεγάλης πλειοψηφίας των συνταξιούχων.

ε) Διαλύονται τα δημόσια νοσοκομεία, τα κέντρα υγείας και κάθε δημόσια υποδομή. Ιδιωτικοποιείται η δημόσια περιουσία όπως έγινε με τους σιδηροδρόμους που ξεπουλήθηκαν (από τον ΣΥΡΙΖΑ) αντί πινακίου φακής, μόλις 45 εκ. ευρώ!

στ) Υπερφορολογούνται οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι και απαλλάσσονται από την φορολογία ή «φοροδιαφεύγουν» οι πλούσιοι και οι «επιχειρηματίες».

ζ) Το 2024 19.000 σπίτια βγήκαν σε πλειστηριασμό, κυρίως των πιο αδύνατων στρωμάτων.

η) Περιμένει κανένας μήνες ή και χρόνια να πάρει τη σύνταξή του, παρά τις υποσχέσεις δεκαετιών από όλες τις κυβερνήσεις.

θ) Δίνονται δεκάδες δισ. ευρώ για εξοπλισμούς που μεγάλο μέρος αυτών γεμίζουν τις τσέπες διαφόρων μεσαζόντων, υψηλόβαθμων κρατικών λειτουργών και υπουργών.

ι) Παρακολουθούνται χιλιάδες πολίτες, πολιτικοί και ιδιαίτερα οι αγωνιστές

του εργατικού κινήματος από μυστικές υπηρεσίες.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη τέλος

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αμέσως μετά το έγκλημα των Τεμπών προσπάθησε το φοβίσει τον κόσμο, να τον συγχύσει και κυρίως να τον παραπέμψει, με την πλήρη βοήθεια της λεγόμενης αντιπολίτευσης, στο πλυντήριο κάθε εξουσίας, στην αστική Δικαιοσύνη, ενώ η ίδια φρόντισε να «μπαζώνει» το έγκλημά της, όπως είχε κάνει και με όλα τα προηγούμενα. Όχι μόνο έκανε λάθος, αλλά υποτίμησε ή και αγνόησε τις υπόγειες διεργασίες που γίνονταν στα έγκατα της κοινωνίας, μακριά από τον ορνιθώνα της Βουλής. Σήμερα, έπειτα από το κοινωνικό «τσουνάμι» της 28/2 ο Μητσοτάκης κλαψουρίζει κάτι ασυναρτησίες αφήνοντας πίσω το αλαζονικό και βοναπαρτιστικό ύφος των προηγούμενων ετών. Αλλά είναι πολύ αργά, ακόμη και οι ελεεινοί φίλοι του τον έχουν εγκαταλείψει. Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγαλύτερος από την τύχη του. Οι ρωγμές που έχουν δημιουργηθεί στο πολιτικό σύστημα είναι εμφανείς ακόμη και δια γυμνού οφθαλμού σε μια συγκυρία, εθνική και διεθνή, όπου η γενικευμένη κρίση και αβεβαιότητα κυριαρχούν και επιδεινώνονται.

Έτσι, «βλέποντας» από πολύ κοντά το κοινωνικό «τσουνάμι» της 28/2 και ό,τι προηγήθηκε, διαπιστώνουμε ότι:

1) Ήταν ο ορισμός της αυθόρμητης κινητοποίησης των μαζών (απάντηση και σε όλους τους κατηγορούς που μιλούσαν για «βόλεμα») που, όμως, όπως κάθε αυ-

θόρμητο δεν σημαίνει ότι πέφτει ξαφνικά από τον ουρανό, αλλά έχει τις ρίζες και τις αιτίες του σε ό,τι προηγήθηκε.

2) Ήταν μια πολιτική απεργία, ξεπερνώντας σε μαζικότητα ίσως και σε ποσοστά απεργίας τις 48ωρες απεργίες στις 28-29 Ιουνίου 2011 και 10-11 Φεβρουαρίου 2012.

3) Υπήρξε μια συμμετοχή των μικροαστικών στρωμάτων στο κοινωνικό «τσουνάμι» και ταυτόχρονα μια ρήξη με το μητσοτακικό καθεστώς, μάλλον πρωτοφανής και μόνιμη (μένει να φανεί) αλλά και άκρως επικίνδυνη για το πολιτικό σύστημα αν όχι για την αστική εξουσία (αυτά τα στρώματα είναι απαραίτητα για το σχηματισμό της). Μια συμμετοχή (αν όχι και μια ενότητα, μένει να φανεί) που είχε σπάσει τα 1-2 πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης.

4) Υπάρχουν πολλές ακόμη από τις αδυναμίες και τις προδοσίες χαραγμένες στην συνείδηση των εργαζομένων και λαϊκών μαζών που έγιναν από τη Μεταπολίτευση και μετά, ιδιαίτερα η τελευταία του ΣΥΡΙΖΑ, που επιπλέον περιλαμβάνει όλες τις γενιές και τις πιο παραγωγικές. Πέρα όμως από αυτό, έτσι συμβαίνει πάντοτε στην ιστορία των κινήματων: *Πριν οι μάζες αποφασίσουν να δώσουν την τελική μάχη/σύγκρουση δοκιμάζουν πολλές φορές.* Όχι μόνο τις δικές τους δυνάμεις αλλά και της ηγεσίας τους, όπως και τις δυνάμεις των αντιπάλων της.

Επομένως χρειάζεται, κυρίως για τις αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές δυνάμεις, πρόγραμμα και σχέδιο δράσης. Δεν χρειάζεται πεσιμισμός ούτε και υπεραισιοδοξία. Σε κάθε κρίσιμη περίοδο, όπως αυτή που ανοίχθηκε τόσο θεαματικά και τόσο πολλά υποσχόμενη, πάντοτε το ιστορικό λάθος του Α. Χέρτσεν, που μπέρδευε τον 2ο μήνα της κύησης με τον 9ο, όπως και το αντίστροφο ελλοχεύει. Πρέπει και μπορούμε να νικήσουμε. Η ΟΚΔΕ όπως πάντα θα δώσει όλες τις δυνάμεις της για την νίκη των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ο Ντόναλντ Τραμπ με την πολιτική των δασμών ξεκίνησε έναν σφοδρό εμπορικό πόλεμο. Οι νέοι δασμοί 25% στις εισαγωγές από το Μεξικό και τον Καναδά τέθηκαν σε ισχύ, μαζί με τον διπλασιασμό των δασμών στα κινεζικά προϊόντα στο 20%. Οι δασμολογικές αυτές ενέργειες, θα μπορούσαν να ανατρέψουν σχεδόν 2,2 τρις. δολάρια σε αμφίδρομο ετήσιο εμπόριο στις ΗΠΑ. Η Κίνα απάντησε αμέσως ανακοινώνοντας πρόσθετους δασμούς 10%-15% σε ορισμένες εισαγωγές από τις ΗΠΑ. Το επιτελείο Τριντό είπε ότι η Οτάβα θα απαντήσει με άμεσους δασμούς 25% σε αμερικανικές εισαγωγές αξίας 30 δισ. δολαρίων Καναδά (20,7 δισ. δολάρια) και άλλα 125 δισ. δολάρια Καναδά (86,2 δισ. δολάρια). Ο επιπλέον δασμός 10% στα κινεζικά προϊόντα προσθέτει σε ισχύον δασμό 10%. Ο σωρευτικός δασμός 20% (κυρίως σε είδη υψηλής τεχνολογίας) έρχεται επίσης πέρα από τους δασμούς έως και 25% που επιβλήθηκαν από τον Τραμπ κατά την πρώτη του θητεία σε εισαγωγές αξίας περίπου 370 δισ. δολαρίων.

Στην Ελλάδα για τέταρτο συνεχόμενο μήνα αυξάνονται τα τιμολόγια ρεύματος. Ειδικότερα υπάρχει αύξηση 14% της τιμής του ρεύματος στο χρηματιστήριο ενέργειας. Για ακόμη έναν μήνα οι τιμές ρεύματος των πράσινων τιμολογίων θα παραμείνουν πανάκριβες, καθώς ΔΕΗ και Protergia που συνολικά κατέχουν περίπου το 70% του μεριδίου αγοράς (περίπου 50% η πρώτη και 20% η δεύτερη) διατήρησαν σταθερά στα ύψη τις τιμές, ενώ μερικοί πάροχοι τα αύξησαν έως και 5%. Η διατήρηση στα ύψη αλλά και οι νέες αυξήσεις οφείλονται στην εκ νέου αύξηση της χονδρικής τιμής ρεύματος κατά 14% τον Φεβρουάριο (από 135,13 τον Ιανουάριο στα 154,09 ευρώ η μεγαβατώρα). Σημειώνεται πως το πράσινο τιμολόγιο ρεύματος της ΔΕΗ θα ανέλθει στα 0,154 ευρώ/KWh για τις πρώτες 500 κιλοβατώρες ενώ της Protergia 0,159 ευρώ ανά κιλοβατώρα.

Ο Ντόναλντ Τραμπ πιέζει τα κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ να αυξήσουν τις αμυντικές τους δαπάνες πάνω από το 2% του ΑΕΠ, προτείνοντας ως στόχο το 5%. Το Ινστιτούτο του Κιέλου και το London School of Economics, σε πρόσφατη μελέτη τους, υπολόγισαν ότι η ΕΕ θα χρειαστεί να αυξήσει τις αμυντικές της δαπάνες κατά 300 δισ. ευρώ ετησίως. Το 80% των αμυντικών προμηθειών της ΕΕ προέρχεται από χώρες εκτός Ευρώπης, με τις ΗΠΑ να κυριαρχούν στις εξαγωγές στρατιωτικού εξοπλισμού. Η ευρωπαϊκή αμυντική βιομηχανία απασχολεί μόλις το 0,3% του εργατικού δυναμικού της ΕΕ. Μόνο 19 από τις 100 μεγαλύτερες αμυντικές βιομηχανίες στον κόσμο είναι ευρωπαϊκές, σε σύγκριση με τις 45 των ΗΠΑ. Αυτό σημαίνει ότι η Ευρώπη διατρέχει σημαντικό κίνδυνο γιγάντωσης των χρεών της. Σύμφωνα με τις προβλέψεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το έλλειμμα στην Ευρωζώνη θα φτάσει το 3%, πλησιάζοντας μόλις τα όρια της δημοσιονομικής σταθερότητας.

Οι αγώνες των εργαζομένων, οξυγόνο για όλη την κοινωνία!

Στις 28 Φλεβάρη 2025 ζήσαμε ιστορικές στιγμές. Ένας απεργιακός σεισμός, που τα προμηνύματά του ήταν σαφή εδώ και μέρες, σάρωσε τη χώρα κονιορτοποιώντας ό,τι είχε απομείνει από την αλλοτινή έπαρση του 41% της ΝΔ. Σωστά ο Μητσοτάκης και η κλίκα του διαισθάνονταν αυτό που ερχόταν, το φανέρωναν οι νευρικές αντιδράσεις τους που δύσκολα έκρυβαν τον πανικό τους. Η γενική πολιτική απεργία σε συνέχεια της μεγάλης συγκέντρωσης της 26ης Ιανουαρίου, σήμανε το τέλος του Μητσοτάκη όποτε κι αν αυτό επικυρωθεί τυπικά, και επιβεβαίωσε το αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στην εκμεταλλεμένη κοινωνική πλειοψηφία και την νεοφιλελεύθερη αστική ελίτ που κυβερνά. Ήταν μία απαίτηση για κοινωνική δικαιοσύνη όλων αυτών που υφίστανται τις συνέπειες της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και των κρατικών εγκλημάτων, της απίστευτης εξαχρείωσης και ηθικής κατάπτωσης των κυβερνώντων, της κυνικής αδιαφορίας για την ανθρώπινη ζωή. Το δίκαιο αίτημα να μη μείνει τίποτα κρυφό και να αποδοθεί δικαιοσύνη για το αποτρόπαιο έγκλημα που συντελέστηκε στα Τέμπη υιοθετήθηκε μαζικά γιατί εκφράζει την αγωνία της εργατικής τάξης για το μέλλον της και λειτούργησε ενοποιητικά και συμβολικά. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι στους χώρους δουλειάς οι εκατόμβες των εργοδοτικών εγκλημάτων που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα» ισοδυναμούν με νέα «Τέμπη» κάθε χρόνο...

Η συμμετοχή με δήλωση στην απεργία έφτασε σε πρωτοφανή επίπεδα που δεν έχουν καταγραφεί για δεκαετίες. Εκφράστηκε ένα μεγαλειώδες «Ως εδώ!» που ήταν μία πρώτη απάντηση:

α) στους μισθούς πείνας που σε μονάδες αγοραστικής δύναμης είναι τελευταίοι στην ΕΕ.

β) στην κερδοσκοπία και ακρίβεια στα είδη πρώτης ανάγκης και την ενέργεια με αυξήσεις που φτάνουν και το 60% την τελευταία πενταετία και στη στεγαστική κρίση λόγω της κερδοσκοπίας στα ακίνητα που έχει ως αποτέλεσμα να δαπανάται κατά μέσο όρο το 35% του διαθέσιμου εισοδήματος για δαπάνες στέγασης.

γ) στην ανεργία που προσπαθούν να κρύψουν με αλχημείες την ώρα που τα στοιχεία της ΔΥΠΙΑ την ανεβάζουν στο 21,5% για τον Ιανουάριο του 2025.

δ) στα μνημόνια, τα πρωτογενή πλεονάσματα και τη φοροληστεία μέσω των έμμεσων φόρων (που επιβαρύνουν υπέρμετρα τους πιο φτωχούς), τα έσοδα των οποίων είναι μακράν τα μεγαλύτερα ως ποσοστό του ΑΕΠ μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ.

ε) στην εργασιακή ζούγκλα που επιβάλεται με τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, την ανυπαρξία συλλογικών συμβάσεων και την άρνηση του κράτους να επαναφέρει τις συλλογικές διαπραγματεύσεις.

στ) στις ιδιωτικοποιήσεις, τη διάλυση Υγείας, Παιδείας, Κοινωνικής Ασφάλισης.

ζ) στην αύξηση των στρατιωτικών δαπανών που στερούν πολύτιμους πόρους από τις κοινωνικές δαπάνες και που οι πολεμοκάπηλοι της ΕΕ και του ΝΑΤΟ ζητούν να αυξηθούν και άλλο!

Δόθηκε έτσι μία πρώτη απάντηση στην κυβέρνηση και ταυτόχρονα επιβλήθηκε με όλη τη σημασία του όρου πάνω στη συμβιβασμένη και προδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ. Δυστυχώς γι' αυτούς ο σχεδιασμός τους για μία «ανώδυνη» απεργία στις 9 Απρίλη που δεν θα συνδεόταν με το νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών δεν ευοδώθηκε. Κάτω από την πίεση των εργαζομένων αναγκάστηκαν να προκηρύξουν με καθυστέρηση την απεργία της 28ης Φλεβάρη και χωρίς να το επιθυμούν

ΟΞΥΓΟΝΟ

να συνδράμουν τον αγώνα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Ο πολιτικός χαρακτήρας της απεργίας επιβεβαιώθηκε, η κυβέρνηση Μητσοτάκη καταδικάστηκε αμετάκλητα, όχι απλά στα λόγια αλλά με την απαίτηση να φύγει.

Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν, επιβεβαιώνεται ότι έχει ανοίξει μία νέα περίοδος. Η εργατική τάξη κινητοποιείται και βγαίνει ξανά στο προσκήνιο μετά τη μεγάλη υποχώρηση και απογοήτευση που προκλήθηκε από τη μνημονιακή προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι τα πρώτα βήματα σε αυτήν την κατεύθυνση και εκφράζουν την αλλαγή στάσης των εργαζομένων, την εξέλιξη και ωρίμανση της συνείδησης. Προφανώς, πέρα από την αναγνώριση των αναμφισβήτητων γεγονότων δεν δικαιολογείται καμία αστήρικτη αισιοδοξία που θα μετατραπεί σε απογοήτευση όταν διαψευστεί από την πραγματικότητα. Η ήττα του 2015 δεν έχει ξεπεραστεί ακόμα, η διακοπή στις παραδόσεις και την ομαλή αναπαραγωγή του εργατικού κινήματος δεν έχει αποκατασταθεί. Η απομαζικοποίηση των συνδικάτων είναι εμφανής, ενώ εκφυλιστικά φαινόμενα υποκατάστασης, παραγοντισμού και διάσπασης με ευθύνη των γραφειοκρατών του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ είναι υπαρκτά. Ούτε μπορεί κάποιος να εγγυηθεί ότι θα υπάρξει από εδώ και εμπρός μία αδιατάρακτη και συνεχώς ανοδική πορεία κινητοποιήσεων – το αντίθετο είναι το πιο πιθανό, πόσο μάλλον που η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αν και απομονωμένη, παραμένει αποφασισμένη και επικίνδυνη. Το απέδειξε και με το όργιο καταστολής που εξαπέλυσε. Η πολιτική που ακολουθεί είναι στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών και με αυτή την έννοια θα την εφαρμόσει και η επόμενη κυβέρνηση στην περίπτωση που ο Μητσοτάκης καταρρεύσει. Μία νέα όμως κυβέρνηση θα είναι πολύ πιο αδύναμη και με αυτή την έννοια το εργατικό κίνημα θα έχει πετύχει μία νίκη.

Οι δυσκολίες είναι σημαντικές, όμως η αισιοδοξία που νιώθουμε πηγάζει από το γεγονός ότι η στοιχειώδης ταξική συνείδηση, ο «θολός» ακόμα αντικαπιταλισμός, αρχίζει να μοιράζεται με πιο πολιτικά στοιχεία και να παίρνει μορφή στο δρόμο, μέσα στις κινητοποιήσεις, στα αιτήματα για επιστροφή των συγκοινωνιών στο Δημόσιο, για συλλογικές συμβάσεις, για την πτώση της άθλιας κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όσο αυτή η κίνηση θα επιταχύνεται και θα μαζικοποιείται, τόσο οι εργαζόμενοι θα ενισχύουν την αυτοπεποίθησή τους και θα είναι σε θέση να αναγεννήσουν σε μία ανώτερη βάση την οργάνωση και τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος, τη μαχητικότητα τους, την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους.

Αυτή η κίνηση που ξεκίνησε μπορεί και πρέπει να συνεχιστεί σε σειρά κινητοποιήσεων, διαδηλώσεων, απεργιών, να εξελιχθεί σε κίνημα. Μακριά από κοινοβουλευτικές αυταπάτες, οι εργαζόμενοι μπορούν και πρέπει να οργανωθούν ανεξάρτητα και να παλέψουν για την ανατροπή και τιμωρία της κυβέρνησης. Με ένα πρόγραμμα σωτηρίας για ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων και εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο των υποδομών και των κρίσιμων τομέων της οικονομίας, επιβάλλοντας παράλληλα εργατική νομοθεσία και συλλογικές συμβάσεις για όλους.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Οι εργαζόμενοι ανάγκασαν τη ΓΣΕΕ να προκηρύξει απεργία στις 28/2

Στις 03/02 η ΓΣΕΕ προκήρυξε γενική απεργία για τις 09/04, αντί για τις 28/02, όπου ήταν προγραμματισμένες οι κινητοποιήσεις που είχε καλέσει ο Σύλλογος Γονέων των θυμάτων των Τεμπών. Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ μετέθεσε σκόπιμα την απεργία για πολύ αργότερα. Για να εμποδίσει τη μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων στις 28/02 και να διαχωρίσει τεχνητά τα ζητήματα της ακρίβειας, των πετσοκομμένων μισθών και των εργασιακών δικαιωμάτων από την οργή του κόσμου για το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη. Τελικά η κατακραυγή των εργαζομένων που γέμισαν τους δρόμους στις 26/01 την ανάγκασε να προκηρύξει απεργία και για τις 28/02. Παρ' όλα αυτά ξεκαθάρισε ότι δεν θέλει κανείς εργαζόμενος να απαιτήσει αυξήσεις στους μισθούς, συλλογικές συμβάσεις και σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων. Σε ανακοίνωσή της σημειώνει ότι όποιος θεωρεί τα εργασιακά δικαιώματα άρρηκτα συνδεδεμένα με τη δολοφονική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων «επιχειρεί να υποβαθμίσει ή να ποδηγετήσει την αυθόρμητη κίνηση εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών» και ότι «επιχειρεί να χτίσει επιχειρήματα και συντεχνιακές διεκδικήσεις πάνω στους αδικοχαμένους της τραγωδίας των Τεμπών». Αυτά τα επιχειρήματα χρησιμοποιήθηκαν σε πολλές περιπτώσεις από την εργοδοσία ή εργοδοτικούς «συνδικαλιστές», σε διάφορους χώρους δουλειάς και ιδιαίτερα σε ορισμένες βιομηχανίες (π.χ. στη δυτική Θεσσαλονίκη) για να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους, ώστε να μην απεργήσουν. Μετά την κοσμοπλημμύρα της 28ης Φλεβάρη παραμένει το ζήτημα του πώς εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα θα συνεχίσουν για να ρίξουν την άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η ΓΣΕΕ συνεχίζει να εμποδίζει αυτά τα βήματα διατηρώντας το κάλεσμα για την επόμενη απεργία ένα μήνα μετά.

Το λιμενικό αποκρύπτει στοιχεία για το κυβερνητικό έγκλημα στην Πύλο

Νέα στοιχεία ανακλύπτουν σχετικά με το πολύνεκρο έγκλημα στην Πύλο, όπου το λιμενικό άφησε να πνιγούν τουλάχιστον 700 πρόσφυγες. Σύμφωνα με διάφορα ρεπορτάζ, το λιμενικό έχει αποκρύψει μεγάλο μέρος των συνομιλιών που έγιναν ανάμεσα στο κέντρο επιχειρήσεων, το πλοίο με τους μετανάστες και το περιπολικό που τους ρυμούλκησε. Μεταξύ άλλων, «απουσιάζουν» οι συνομιλίες από δυόμιση ώρες πριν τη βύθιση του πλοίου μέχρι 18 λεπτά μετά. Το λιμενικό ισχυρίζεται ότι, όλως τυχαίως, οι κάμερες του περιπολικού-ρυμούλκου δεν λειτουργούσαν και ότι δεν είχε «μαύρο κουτί». Όμως το πιο εξοργιστικό είναι ότι ανακλύπτουν συνομιλίες, που δεν περιλαμβάνονται σε αυτές που παρέδωσε το λιμενικό στην εισαγγελία του ναυτοδικείου, όπου μέλη του κέντρου επιχειρήσεων, σε συνομιλία με τους πρόσφυγες, τους λένε να ενημερώσουν τα γύρω πλοία ότι θέλουν να πάνε στην Ιταλία και ότι δεν θέλουν καμία βοήθεια. Γνώριζαν ήδη το πώς θα προσπαθήσουν να καλύψουν αυτή τη δολοφονία. Ταυτόχρονα, το υπουργείο Ναυτιλίας, προσπαθώντας να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, χαρακτηρίζει «αναξιόπιστο» και «εικασία» το πόρισμα του Συνηγόρου του Πολίτη, το οποίο σημειώνει «ευθύνες» των λιμενικών. Επανεμφανίζεται μία άλλη μεγάλη προσπάθεια της κυβέρνησης να «μπαζώσει» τα εγκλήματά της. Κρίνοντας από τη μεγαλειώδη απεργία της 28ης Φλεβάρη, θα το πληρώσουν και αυτό.

28 Φλεβάρη 2025 – ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΡΑ

➡➡ Αξέχαστο χαστούκι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη

Τεράστια δύναμη για τους Αγώνες μας – ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Σε κοσμοπλημύρα ιστορικών διαστάσεων μετατράπηκαν οι συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις στην επέτειο των 2 χρόνων από το έγκλημα στα Τέμπη στις 28/2. Πάνω από 200 πόλεις, κωμοπόλεις, χωριά σε όλη τη χώρα έζησαν ιστορικές στιγμές, με πολλές από αυτές να πραγματοποιούν τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις της Μεταπολίτευσης. Για όσους βρεθήκαμε στον δρόμο, η μαζικότητα μάς διαπέρασε σαν φωτικό κύμα: Αθήνα περίπου 1 εκ., Θεσσαλονίκη 300.000, Πάτρα 60.000, Γιάννενα 25.000, Σέρρες 10.000 κ.ά.

Μόλις έναν μήνα μετά την «αυθόρμητη» κοινωνική έκρηξη της Κυριακής 26/1, έχουν μεσολαβήσει και αποτυπώθηκαν εξαιρετικά σημαντικές και βαθιές κοινωνικές διεργασίες:

α) Το στίγμα των εργαζομένων, της εργατικής τάξης ήταν αυτή τη φορά ισχυρό. Η κήρυξη 24ωρης Απεργίας από ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ουσιαστικά είχε επιβληθεί από τις μαζικές διαθέσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Οι εργαζόμενοι χρησιμοποίησαν το όπλο της απεργίας για να μπορέσουν να στηρίξουν μια κινητοποίηση. Η δήλωση απεργίας από τους εργαζόμενους έφτασε σε πρωτοφανή επίπεδα, που είχαν να εμφανιστούν για πάρα πολλά χρόνια (ίσως και δεκαετίες). Σε πολλούς κλάδους (μεταφορές, τηλεπι-

κοινωνίες, δημόσιοι υπάλληλοι κ.ά.) η συμμετοχή ενδέχεται να ξεπερνά το 50%,

β) Η εμφάνιση της νεολαίας στο προσκήνιο, ιδιαίτερα της πιο νέας (π.χ. μαθητές Γυμνασίου). Ενώ η μαθητική και φοιτητική πορεία στις 7/2 ήταν μια θετική πρώτη εικόνα, η εντυπωσιακή εμφάνιση μαθητικών μπλοκ, καταλήψεων σχολείων κ.λπ. σήμερα έδειξε τις δυνατότητες για επόμενους αγώνες. Για παράδειγμα, ενάντια στα Ωνάσεια και γενικά ενάντια στον ταξικό αποκλεισμό-εξορία. Μια γενιά που τόσο σκληρά χτυπιέται από το σύστημα, την κρίση, την καταστολή, την πολιτική αθλιότητα κ.λπ. αρχίζει να σταθεροποιεί τα βήματά της στον δρόμο του αγώνα – και αυτό είναι ίσως η πιο ελπιδοφόρα παρακαταθήκη για το μέλλον.

γ) Όλη η χώρα παρέλυσε, μαζί και πάρα πολλές μικρές επιχειρήσεις, με επαγγελματικούς συλλόγους να δηλώνουν μια δίχως προηγούμενο συμμετοχή (φαρμακοποιοί, εμπορικά καταστήματα, γυμναστήρια, κομμωτήρια κ.ά.). Πλατιά μικροαστικά στρώματα, βασικό στήριγμα του Μητσοτάκη (ή έτσι νόμιζε) όταν κόμπαζε για την «κυριαρχία» του, έχουν έρθει πλέον σε ρήξη με την κυβέρνηση της ΝΔ, ίσως και αγεφύρωτη.

Η σημερινή ιστορική μέρα σήμανε ακόμα πιο καθαρά το τέλος του Μητσοτάκη, όποτε και όπως

και αν έρθει αυτό τυπικά. Κάθε πανικόβλητη κίνηση των υπουργών του (ιδιαίτερα από τα φασιστοειδή Άδωνι και Βορίδη) ή των αργυρώνητων δημοσιογράφων του για να δικαιολογήσουν το μπάζωμα, την εξαφάνιση της εμπορικής αμαξοστοιχίας, τα χαλκευμένα βίντεο, την ιδιωτικοποίηση των τρένων κ.ά., συναντούν την οργή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας, που κραυγάζει για τη συγκάλυψη. Αν επιχειρήσει να προχωρήσει άμεσα οποιαδήποτε από τις υπόλοιπες επιθέσεις (ιδιωτικά πανεπιστήμια και διαγραφές, νέο «ασφαλιστικό» κ.ά.) ρισκάρει την άμεση κατάρρευση της κυβέρνησής του.

Για τους εργαζόμενους και τη νεολαία ανοίγεται μια μεγάλη ευκαιρία: με τη δύναμη της σημερινής κυριαρχίας μας στον δρόμο, να ενισχύσουμε την ενότητα και οργάνωσή μας, να αναπτύξουμε όλους τους αγώνες μας σε χώρους δουλειάς, σχολές, σχολεία, γειτονίες. Για να πάρουμε «ανάσα» ενάντια στις επιθέσεις, στην ακρίβεια, τη φτώχεια. Ενάντια στις δολοφονικές Ιδιωτικοποιήσεις – για Δημόσια Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Υπηρεσίες για όλους. Ενάντια στην ακρίβεια και τα αντεργατικά μέτρα – για ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις. Ενάντια στην αιμορραγία των εξοπλισμών και την απειλή του πολέμου – για Λεφτά για τις Κοινωνικές Ανάγκες. Ενάντια στην καταστολή – με τη

μαζική αυτοάμυνά μας στον δρόμο. Αυτός είναι και ο καλύτερος τρόπος να προετοιμάσουμε το επόμενο μεγάλο «ραντεβού» ενάντια στη συγκάλυψη. Να μην αφήσουμε αυτή την τεράστια κοινωνική δυναμική να χαθεί μέσα σε συζητήσεις για προτάσεις δυσπιστίας στη βουλή και «λύσεις» στις κάλπες.

Όπως σε όλες τις μεγάλες στιγμές του ελληνικού εργατικού κινήματος, στη σημερινή απεργία και στις συγκεντρώσεις κυριάρχησε ξεκάθαρα ο πολιτικός χαρακτήρας τους, με τη στόχευση σε πολύ βασικά αιτήματα αιχμής, όπως η «τιμωρία των ενόχων» και ακόμα πιο ξεκάθαρα: να καταδικαστεί και να χτυπηθεί, να φύγει η κυβέρνηση δολοφόνων του Μητσοτάκη. Εργαζόμενοι και νέοι καταλαβαίνουν ή νιώθουν πολύ καλά ότι μια τέτοια εξέλιξη, υπό το βάρος μαζικών κινητοποιήσεων, καταγράφεται ως δική τους νίκη. Αυτός ο πολιτικός χαρακτήρας της Γενικής Απεργίας ήταν και ένα στοιχείο τεράστιας ενοποίησης και δύναμης. Η μαζική ενωτική κίνηση προς τέτοιους σκοπούς, έπαιξε καθοριστικό ρόλο γι' αυτές τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις (και όχι προφανώς η αναμονή για

στημένες «προανακριτικές» επιτροπές του κοινοβουλίου, που σιγοντάρει μια κενή αντιπολίτευση). Δείχνει ακόμα πόσο ακατάλληλη είναι η συνηθισμένη πολιτική της συνδικαλιστικής ηγεσίας/γραφειοκρατίας ή και των κοινοβουλευτικών κομμάτων: γιατί βλέπουν τις απεργίες ως «εθιμοτυπικές» ή «συμβολικές» και την πολιτική να μην ξεφεύγει από τις εκλογικές ή κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Η ΟΚΔΕ χαιρετίζει τη μαζική δύναμη που διατρέσαν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία. Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε στην πρώτη γραμμή για το δυνάμωμα των αγώνων σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολείο, σχολή γειτονιά, για να ξεδιπλωθούν νέοι αγώνες που θα βάλουν οριστικό τέλος στην δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη και στους επίδοξους συνεχιστές του.

Η συγκάλυψη να γίνει η αρχή του τέλους των νεοφιλελεύθερων δολοφόνων

Ολόκληρη η κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών. Οι εκατοντάδες χιλιάδες που κινητοποιήθηκαν σε όλη την Ελλάδα, ακόμα και στο τελευταίο χωριό του χάρτη καθώς και η τρομακτικά μεγάλη συμμετοχή στην απεργία στις 28/2 δείχνουν ότι η κοινωνία δεν έχει οξυγόνο, ασφυκτιά και ζητάει λύσεις διαλέγοντας τον δρόμο του αγώνα. Αυτές οι κινητοποιήσεις είναι μόνο η αρχή και όσο και αν προσπαθεί σχεδόν ολόκληρο το κοινοβούλιο να συγκάλυψει την εγκληματική αποτυχία του, τόσο η κοινωνία θα ξεσπά σε ακόμα μεγαλύτερες κινητοποιήσεις.

Τα περισσότερα κόμματα του κοινοβουλίου τρέχουν να κρυφτούν πίσω από την συγκάλυψη. Η κυβέρνηση με μπροστάρη τον Μητσοτάκη και την συμμορία του μπάζωσε τον τόπο του εγκλήματος για να αποκρύψει τι μεταφέρουν τα βαγόνια. Είναι η ίδια κυβέρνηση που ευθύνεται για την δολοφονική διαχείριση της πανδημίας του κορονοϊού, η ίδια κυβέρνηση που οπλίζει το χέρι της αστυνομίας και συγκάλυπτει δολοφονίες διαδηλωτών, μεταναστών, (ο κατάλογος είναι μεγάλος από τον Βασίλη Μάγγο, τον Νίκο Σαμπάνη κ.ά.), η κυβέρνηση της φτώχειας και της ακρίβειας και των εργατικών δυστυχημάτων

– δολοφονιών (πάνω από 109 εργατικές δολοφονίες για το πρώτο μόνο 10μηνο του 2024 σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ). Η ίδια κυβέρνηση συμμετείχε εμπράκτως στον πόλεμο στην Ουκρανία και έβαψε τα χέρια της με το αίμα εκατοντάδων χιλιάδων δολοφονημένων Παλαιστίνιων. Πώς λοιπόν να μας πείσουν ότι τα Τέμπη ήταν μια άτυχη στιγμή, ότι η κρυφή αμαξοστοιχία δεν είχε εύλεκτο υλικό (πετρέλαιο, όπλα;) και ότι ο Μητσοτάκης δεν γνώριζε; Δεν γνώριζε όταν ιδιωτικοποιούσε την Υγεία ότι θα βρισκόμασταν στο έλεος του θανάτου στην πανδημία, δεν γνώριζε όταν ο Χρυσοχοϊδης έλεγε στην αστυνομία «το κράτος είστε εσείς» και την εξόπλιζε όλο και περισσότερο ότι θα δολοφονεί διαδηλωτές, δεν γνώριζε ότι τα όπλα που στέλνει στον Νετανιάχου θα δολοφονήσουν Παλαιστίνιους; Όλη η κοινωνία το γνωρίζει και η συγκάλυψη μετά και τις μεγάλες κινητοποιήσεις δεν θα συνεχιστεί. Είναι ολοφάνερο ότι η Κυβέρνηση των Δολοφόνων δεν μπορεί πια να κρυφτεί.

Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ περιμένουν το πόρισμα και δείχνουν πίστη στην δικαιοσύνη – τη δική τους, αστική δικαιοσύνη. Αυτή που κάλυψε τα εγκλήματα του Μαρινάκη με τις στυγερές δολοφονίες για την υπόθεση του Noor 1, αυτή που δύο χρόνια τώρα συγκάλυπτει την κυβέρνηση για την συμμετοχή της στο έγκλημα, αυτή την δικαιο-

σύνη που στέλνει στην φυλακή αγωνιστές και φτωχοδιάβολους και αφήνει να κυκλοφορούν ελεύθεροι οι παιδοβιαστές όπως στην υπόθεση του Κολωνού. Μήπως δεν έχουν ευθύνη οι κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ για ανάλογα εγκλήματα; Για την πυρκαγιά στο Μάτι που επί κυβέρνησης Τσίπρα θρηνήσαμε 104 νεκρούς υπήρξε καμιά δικαιοσύνη; Επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και με υπουργό Μεταφορών τον Χρήστο Σπίρτζη δεν πουλήθηκε η ΤΡΑΙΝΟΣΣΕ στην ιταλική Ferrovie, έναντι μόνον 45 εκατομμυρίων, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν οργάνωσε και δεν συγκάλυψε το έγκλημα στα Τέμπη; Η αστική δικαιοσύνη είναι αυτή που προστάτησε τον Τσίπρα από το πραξικόπημα της μετατροπής του 61% του «Όχι» σε «Ναι» στο δημοψήφισμα το 2015. Αλήθεια πόσοι πιστεύουν στην αστική δικαιοσύνη και αν πίστευαν θα συμμετείχαν στις τεράστιες κινητοποιήσεις; Από κοντά τους και το ΚΚΕ που χρησιμοποιεί τους θεσμούς του κοινοβουλίου για να αποπροσανατολίσει και να βοηθήσει στην συγκάλυψη όπως με την εξεταστική που συγκρότησε εντός του. Βρήκε την λύση με επερωτήσεις και επιτροπές στη Βουλή, ένα κανονικό «κοτέτσι» που μόνο διευκολύνει τη συγκάλυψη.

Η συνείδηση στην ελληνική κοινωνία προχώρησε και έδειξε τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να σταματήσει η συγκάλυψη και να

αποδοθεί πραγματική δικαιοσύνη. Η κήρυξη 24ωρης Απεργίας από ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ουσιαστικά είχε επιβληθεί από τις μαζικές διαθέσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Οι εργαζόμενοι χρησιμοποίησαν το όπλο της απεργίας για να μπορέσουν να στηρίξουν μια κινητοποίηση. Η δήλωση απεργίας από τους εργαζόμενους έφτασε σε πρωτοφανή επίπεδα, που είχαν να εμφανιστούν για πάρα πολλά χρόνια (ίσως και δεκαετίες). Σε πολλούς κλάδους (μεταφορές, τηλεπικοινωνίες, δημόσιοι υπάλληλοι κ.ά.) η συμμετοχή ενδέχεται να ξεπερνά το 50%.

Η 28/2 σήμανε ακόμα πιο καθαρά το τέλος της συγκάλυψης του Μητσοτάκη, όποτε και όπως έρθει αυτό τυπικά. Κάθε πανικόβλητη κίνηση των υπουργών του (ιδιαίτερα από τα φασιστοειδή Άδωνι και Βορίδη) ή των αργυρώνητων δημοσιογράφων του για να δικαιολογήσουν το μπάζωμα, την εξαφάνιση της εμπορικής αμαξοστοιχίας, τα χαλκευμένα βίντεο, την ιδιωτικοποίηση των τρένων κ.ά., συναντούν την οργή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας που κραυγάζει για τη συγκάλυψη. Δεν δίστασαν να εκλέξουν Πρόεδρο της Δημοκρατίας τον υπεύθυνο για την συγκάλυψη Κώστα Τασούλα. Ο εκλεκτός του Μητσοτάκη από τον προηγούμενο του ρόλο ως πρόεδρος της Βουλής έβαψε στα συρτάρια του τις δικογραφίες για τα Τέμπη, προκειμένου

οι υπεύθυνοι για το έγκλημα αυτό να μην λογοδοτήσουν. Ούτε η πολιτική των υποκινούμενων κινητοποιήσεων, η απεριγράπτη επίθεση στους συγγενείς των θυμάτων έπεισε κανέναν φυσικά – παρά μόνο εξόργισε.

Έχουν τα χέρια τους βαμμένα με αίμα! Αδίστακτοι, ενδιαφέρονται μόνο για το ξεπούλημα/λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και την ατιμωρησία τους. Το καθεστώς Μητσοτάκη μάς έχει κηρύξει αμείλικτο Ταξικό Πόλεμο. Και ενώ πλούσιοι και μεγαλοεπιχειρηματίες βγάζουν αμύθητα κέρδη, υπέρογκα ποσά δίνονται στους μηχανισμούς καταστολής και για τη συμμετοχή στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Πρώτος ο Μητσοτάκης έτρεξε να συμφωνήσει με το ΝΑΤΟ ότι οι κοινωνικές δαπάνες πρέπει να θυσιαστούν στο βωμό των εξοπλισμών! Ακόμα περισσότερες δολοφονίες δηλαδή.

Τα Τέμπη είναι μόνο η αρχή, όλη η κοινωνία διαδήλωσε ενάντια στην φτώχεια, την ανεργία, την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, τους μισθούς πείνας, την στεγαστική κρίση, τον πόλεμο, τον ίδιο τον καπιταλισμό. Δεν έχει εργαλεία να τα ανατρέψει όλα αυτά (επαναστατικό κόμμα, ισχυρά συνδικάτα), όμως δείχνει ότι στην συνείδησή της γνωρίζει τον τρόπο για να φτιάξει (απεργίες-διαδηλώσεις κ.λπ.) αυτά τα εργαλεία.

Ιστορική ευκαιρία και πρόκληση για το φοιτητικό κίνημα

Η 28η Φλεβάρη θα γραφτεί στις σελίδες της Ιστορίας με μεγάλα γράμματα και καθορίζει τις εξελίξεις για το φοιτητικό κίνημα. Οι συγκεντρώσεις ήταν οι μεγαλύτερες της Μεταπολίτευσης (τουλάχιστον). Η συμμετοχή της νεολαίας ήταν εξαιρετικά μαζική και πιο ξεκάθαρα των μαθητών, που έδιναν ορμή, παλμό και ζωντάνια με συνθήματα ενάντια σε συγκάλυψη, κυβέρνηση, Ωνάσεια κ.λπ. Οι περισσότερες σχολές ήταν κλειστές με καταλήψεις (μερικές 2-3 ημερών), ενώ τις προηγούμενες 2 εβδομάδες είχαν γίνει αρκετά μαζικές γενικές συνελεύσεις. Οι γενιές των Μνημονίων, που ζουν «χειρότερα απ' τους γονείς τους», έχουν αρχίσει να σταθεροποιούν τα βήματά τους στο δρόμο του αγώνα.

Η νεολαία έχει αρχίσει να συσσωρεύει πολύτιμα συμπεράσματα και πρακτικές: Α) Μια πρώτη αποφασιστικότητα στη μαζική κινητοποίηση, μια αύξηση της πίστης στις δυνάμεις τους (με την κοσμοπλημμύρα να έχει «κυριαρχήσει» στον δρόμο), ακόμη και μια αυτοάμυνα ενάντια στην κρατική καταστολή. Β) Υπερψήφιση κάποιων καταλήψεων, που «επανέρχονται» μετά το μεγάλο φοιτητικό κίνημα του Ιανουαρίου-Μαρτίου 2024. Γ) Ξεκάθαρη πολιτική καταδίκη της κυβέρνησης Μητσοτάκη, στοχοποίησή της για την εγκληματική συγκάλυψη, μαζί με το παλλαϊκό αίτημα ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ. Δ) Κατανόηση της σύνδεσης του εγκλήματος στα Τέμπη με την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας, δηλαδή τις διαγραφές, τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια» κ.λπ. Αυτά δημιουργούν πολύ μεγάλες δυνατότητες για τη συνέχεια.

Η 28/2 αποτελεί μια τομή για το φοιτητικό κίνημα, ένα σημείο καμπής – το επόμενο διάστημα θα είναι διαφορετικό. Ο Μητσοτάκης πλέον μετρά αντίστροφα μέχρι το τέλος του, όποτε και όπως και αν έρθει αυτό τυπικά. Έχει ξεμπροστιαστεί πλήρως για την εγκληματική συγκάλυψη. Οι πανικόβλητες κινήσεις του γελούσιου επιτελείου του (πετσωμένα ΜΜΕ, δηλώσεις Γεωργιάδη και Βορίδη κ.ο.κ.) κραυγάζουν τη δολοφονική εμπλοκή του. Αν επιχειρήσει να προχωρήσει άμεσα σε επιθέσεις (διαγραφές, ιδιωτικά κ.λπ.) ρισκάρει την άμεση κάρτερυσή του. Αυτό όμως δε σημαίνει θα αποσυρθεί αυτόματα και κυρίως με τους όρους του κινήματος. Ούτε ότι δεν θα προσπαθήσει να εφαρμόσει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ιδιαίτερα τον «πυλώνα» της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης (κοινός στόχος όλων των αστικών δυνάμεων).

Για τη νεολαία ανοίγεται μια

μεγάλη ευκαιρία, με τη δύναμη των ιστορικών συγκεντρώσεων, να αναπτύξουμε έναν αγώνα διαρκείας, που θα ρίξει την κυβέρνηση – και (πράγμα που έχει καταλυτική σημασία) θα τροφοδοτήσει **μια γενική ανασύνταξη και αντεπίθεση του κινήματος.**

Έτσι, το ερώτημα «ποια συνέχεια;» είναι πιο κρίσιμο από ποτέ: όχι μόνο ποσοτικά και ως κινητοποίηση, αλλά και πολιτικά, δηλαδή **με ποια κατεύθυνση.** Η εικόνα των πρώτων συνελεύσεων είναι ενθαρρυντική αλλά χωρίς μεγάλους αριθμούς (όπως στο φοιτητικό κίνημα του 2024). Το κλίμα στους φοιτητές είχε αποφασιστικότητα για το κατέβασμα στις 28/2, ωστόσο είναι θολό, με πολλά βαρίδια στο τι σημαίνει «συνέχεια». Δεν έχει αναπτυχθεί σχεδόν κανένας σκελετός του κινήματος: η ενεργή συμμετοχή των φοιτητών σε όλο το φάσμα του αγώνα, η ενότητα μέσα από ζωντανές επιτροπές/συντονιστικά συνελεύσεων, ένα ξεκαθάρισμα της πολιτικής κατεύθυνσής μας. Δηλαδή στοιχεία κρίσιμα για έναν αγώνα διαρκείας, ενάντια σε μια κυβέρνηση-καθεστώς, που

θέλει να παρουσιάσει «ταμπουκά» και να λειτουργεί σαν χούντα.

Τεράστια είναι η ευθύνη ή μάλλον ο **ρόλος σύγχυσης, αποπροσανατολισμού και σαμποτάζ από ΠΚΣ-ΚΝΕ.** Ενώ κακαρίζει για «συνέχεια» και «απόδοση πολιτικών ευθυνών», δεν στοχοποιεί την κυβέρνηση, αρνείται να καταγγείλει τις ιδιωτικοποιήσεις. Διαχέοντας τις ευθύνες παντού και «σκορπίζοντας» τις κινητοποιήσεις (π.χ. δυο καλέσματα τη εβδομάδα), προσπαθεί να εμποδίσει οποιαδήποτε συγκέντρωση δυνάμεων σε μια πραγματικά συνέχεια και κλιμάκωση. Είναι δεδομένο ότι όσο και να συνεχίσει η «κλιμακώσει» η ΠΚΣ/ΚΝΕ, τα βλέπει όλα να καταλήγουν σε ψήφους στις κάλπες των εκλογών, φοιτητικών ή βουλευτικών. Δυστυχώς, τα διάφορα «ΕΑΑΚ» και η ΑΡΕΝ, παρά τα παχιά λόγια, δεν παίρνουν καμία αξιολογη πρωτοβουλία και σέρνονται (π.χ. τεράστιος δισταγμός, του τύπου «βλέποντας και κάνοντας», να μπουν οι επόμενες συνελεύσεις).

Καμία «λύση» ή «δικαίωση» δεν θα έρθει μέσα από προανακριτικές επιτροπές, συζητήσεις

και επερωτήσεις στη Βουλή, διεφθαρμένους δικαστές ή δήθεν ειδικούς και εμπειρογνώμονες. Ούτε μας αρκούν ασυνάρτητες κινητοποιήσεις, χωρίς σχέδιο και στόχο, που θα καταλήγουν «θα τα πούμε στις κάλπες». Είναι η στιγμή να πούμε ξεκάθαρα: ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ – και τις επόμενες εβδομάδες να διεξάγουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα. Με αταλάντευτο στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης και με την ανάδειξη των καιριών αιτημάτων/συνθημάτων του φοιτητικού κινήματος (ενάντια σε διαγραφές και «ιδιωτικά», λεφτά για την παιδεία και όχι για εξοπλισμούς κ.λπ.). Μόνο αυτό σημαίνει να κάνουμε **πραγματική, μαζική πολιτική παρέμβαση ως φοιτητικό κίνημα** (όπως κάνουν και οι Σέρβοι φοιτητές, που έχουν γίνει κορμός και αιχμή του δόρατος του αντικυβερνητικού αγώνα, όχι μόνο μια από τις «συνιστώσες» του). Μόνο αυτό μπορεί να ολοκληρώσει τη νίκη μας από τις 28/2 και να αλλάξει σε βάθος τους συσχετισμούς προς όφελός μας.

Στον δρόμο του πολύμηνου αγώνα των φοιτητών στη Σερ-

βία – με κεντρικές εβδομαδιαίες πορείες, στην προοπτική της κλιμάκωσης με καταλήψεις! Το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει να πραγματοποιεί εβδομαδιαίες γενικές συνελεύσεις, να υλοποιεί τις αποφάσεις το σώμα των φοιτητών μέσα από επιτροπές. Να ξεκινήσουμε τις εβδομαδιαίες διαδηλώσεις. Να βάλουμε άμεσα την προοπτική των καταλήψεων, ξεκινώντας έστω και από λίγες μέρες. Να φτιάξουμε τον σκελετό του αγώνα, με επιτροπές και συντονιστικά των συνελεύσεων σε κάθε πόλη και πανελλαδικά, για καλύτερη οργάνωση και ενότητα, δηλαδή συντονισμό δράσεων, διαμόρφωση πλαισίου επόμενων συνελεύσεων, χάραξη προοπτικής κλιμάκωσης.

Η ΣΣΠ είναι ίσως η μόνη παράταξη που παλεύει αυτή την κατεύθυνση με συνέπεια και επιμονή, χωρίς δισταγμούς και φανφάρες. Η ενίσχυση μιας Επαναστατικής Αριστεράς στους φοιτητές είναι απόλυτα απαραίτητη για να νικήσουμε όχι μόνο την κυβέρνηση αλλά και τα σαμποτάζ της ΠΚΣ/ΚΝΕ. **ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ!**

Να μην περάσουν τα «Ωνάσεια» σχολεία

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στο πλαίσιο της διαρκούς επίθεσης και των ιδιωτικοποιήσεων και της Δημόσιας - Δωρεάν Παιδείας που προσπαθεί με τόσο μένος να επιβάλει, προετοιμάζει το επόμενο της βήμα, την ίδρυση των λεγόμενων «Ωνάσειων» σχολείων.

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του υπουργού Παιδείας Πιερρακάκη, ήδη από φέτος και μέχρι το 2027, σχεδιάζουν την μετατροπή 22 δημόσιων σχολείων (11 Γυμνάσια και 11 Λύκεια), σε «Ωνάσεια». Αυτά θα χρηματοδοτούνται, τόσο από το κράτος και κυρίως από το Ίδρυμα Ωνάση και θα λειτουργούν στην ίδια λογική με αυτή των πειραματικών και των πρότυπων. Θα λαμβάνουν, δηλαδή, προνομιακή χρηματοδότηση και θα έχουν «καλύτερες» υποδομές και προσωπικό. Η εισαγωγή θα γίνεται στην Α' Γυμνασίου και την Α' Λυκείου με ειδικές γραπτές εξετάσεις. Τα «Ωνάσεια» σχολεία θα διοικούνται ουσιαστικά από το «Ίδρυμα Ωνάση» μιάς και θα επιλέγει τα 4 από τα 9 μέλη της Διοικούσας Επιτροπής. Επιπλέον, οι εκπαιδευτικοί θα επιλέγονται με θεσμοθετημένα από το ίδρυμα κριτήρια, οι οποίοι θα αμείβονται με υψηλότερο μισθό από αυτόν που παίρνουν οι εκπαιδευτικοί στα δημόσια σχολεία.

Σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο αφήγημα της κυβέρνησης, η ίδρυση των «Ωνάσειων» scho-

λίων στοχεύει στον «εκσυγχρονισμό» και την «αναβάθμιση» της δημόσιας εκπαίδευσης. Ισχυρίζονται πως θα «ενισχυθούν» περιοχές που αντιμετωπίζουν κοινωνικές και οικονομικές προκλήσεις, καθώς δεν έχουν σκοπό να δώσουν ευκαιρίες μόνο σε «χαρισματικά παιδιά», όπως αναφέρουν, αλλά θα είναι προσβάσιμα προς το 40-60% των μαθητών της περιοχής.

Στην πραγματικότητα, τα «Ωνάσεια» δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από άλλο ένα μέσο της κυβέρνησης, για να μπορέσει να επιβάλει την πλήρη ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Η ίδρυσή τους θα επιβάλει, πρώτα από όλα έναν ταξικό διαχωρισμό, τόσο ανάμεσα στους μαθητές, όσο και στα σχολεία. Στην μία κατηγορία, στα «καλά» σχολεία, θα βρίσκονται οι μαθητές που έχουν γονείς με «βαθύ πορτοφόλι», ικανό να αγοράσει την προετοιμασία για τις εισαγωγικές εξετάσεις, όπως και τα διάφορα «προνομιούχα πακέτα» που θα προσφέρουν. Θα έχουν καλύτερες υποδομές, περισσότερους καθηγητές και δυνατότητες. Στην άλλη κατηγορία, θα βρίσκεται η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών, που θα πασχίζουν μέσα στα υποχρηματοδοτούμενα και υποστελεχωμένα – διαλυμένα δημόσια σχολεία και με τους δι-
 άφορους κόφτες (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, Εθνικό απολυτήριο

κ.λπ.) να εξασφαλίσουν την εισαγωγή τους σε κάποιο Πανεπιστήμιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα για το τι εστί «Ωνάσεια» σχολεία, είναι το 9ο Γυμνάσιο και το 11ο Λύκειο Ηρακλείου που θα λάβουν 14 εκατ. ευρώ από το Ίδρυμα για την «αναβάθμιση και εξωραϊσμό» τους, ενώ συνολικά για τα 230 σχολεία στο Ηράκλειο ο προϋπολογισμός είναι 1 εκατ. ευρώ (20.000 για το κάθε σχολείο)!

Σημαντικό είναι, επίσης να τονιστεί, πως οι μαθητές της περιοχής που δεν θα καταφέρουν να μπουν στα σχολεία-ελit πρόκειται να πεταχτούν βίαια έξω από τα σχολεία της γειτονιάς τους, με συνέπειες τόσο κοινωνικές (απώλεια φίλων και παλιού κοινωνικού περιβάλλοντος), όσο και οικονομικές για τις οικογένειές τους (αφόρητα έξοδα μεταφορών κ.ά.).

Τα «Ωνάσεια» σχολεία επιπλέον θα παρέχουν το περιβόητο Διεθνές Απολυτήριο. Με κόστος μερικές δεκάδες χιλιάδες ευρώ, θα προσφέρει απευθείας πρόσβαση σε όλα τα ελληνικά δημόσια Πανεπιστήμια, παρακάμπτοντας τις πανελλαδικές εξετάσεις.

Οι μαθητές, γονείς, καθηγητές έχουν καταλάβει ότι τα «Ωνάσεια» δεν έρχονται σε καμία περίπτωση για αναβάθμιση αλλά θα φέρουν μια πλήρη ανατροπή στην ζωή τους. Για αυτό σαν απάντηση, ξέσπασε ένα κύμα καταλήψεων και κινητοποιήσεων

από τους μαθητές στα σχολεία της Κυψέλης και του Περάματος (Αθήνα), στο Ηράκλειο, όσο και στην Θεσσαλονίκη (Εύοσμος, Μενεμένη). Παράλληλα έγιναν και αρκετές τοπικές κινητοποιήσεις από Συλλόγους Γονέων και στάσεις εργασίας από τους εκπαιδευτικούς. Παρά τις προσπάθειες τρομοκρατίας κυβέρνησης και διευθυντών (απειλές για χάσιμο σχολικής χρονιάς, ποινικές κυρώσεις κ.λπ.), ο αγώνας αυτός συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Κάτω τα χέρια από την Δημόσια - Δωρεάν Παιδεία

Όλη η νεολαία βρίσκεται στα κάγκελα, όπως και η υπόλοιπη κοινωνία. Οι μαθητές έδειξαν τις δυνατότητες τους στις πορείες στις 26/1 και στις 7/2, στον μαχητικό αγώνα τους ενάντια στα «Ωνάσεια» και ειδικά στην συντριπτική συμμετοχή τους στις 28/2. Έχουμε καταφέρει να στήσουμε την κυβέρνηση στον τοίχο και μας δίνεται η ευκαιρία να της δώσουμε το τελειωτικό χτύπημα. Για να το καταφέρουμε αυτό, πρέπει να μην πάμε ούτε βήμα πίσω από τις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις μας. Πρέπει να κλιμακώσουμε οικοδομώντας έναν αγώνα διαρκείας με ανυποχώρητα χαρακτηριστικά, ο οποίος να ενωθεί με αυτόν των εκπαιδευτικών, των φοιτητών και των εργαζομένων που επίσης «ασφυκτιούν» από τις δολοφονικές πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων.

ΔΙΩΞΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ: Τρομοκρατία για να περάσει η αξιολόγηση – ιδιωτικοποίηση

Οι κλήσεις σε πειθαρχικό κυρίως των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών, που συμμετέχουν στη νόμιμη απεργία-αποχή των ΔΟΕ-ΑΔΕΔΥ-ΣΕΠΕ-ΕΛΜΕ, έχουν πάρει μαζικό χαρακτήρα το τελευταίο διάστημα. Καλούνται σε πειθαρχικό, που θα γίνει μετά από κάποια χρόνια, εκπαιδευτικοί που δεν έχουν διαπράξει κανένα αδίκημα, παρά μόνο συμμετέχουν σε απεργία! Ο αυταρχισμός της κυβέρνησης της ΝΔ δεν έχει όρια και η προσπάθειά της να χτυπήσει - καταργήσει το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία είναι προφανής. Στελέχη, διευθυντές σχολείων και προϊστάμενες καθαιρούνται ή τους επιβάλλεται στέρηση κλιμακίων γιατί συμμετέχουν στην απεργία-αποχή. Επιπλέον σημαντική εξέλιξη είναι η ποινική δίωξη εκπαιδευτικών στον Πειραιά για τη συνδικαλιστική τους δράση και τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις ενάντια στην αξιολόγηση. Για τους δύο συναγωνιστές συναδέλφους αποτράπηκε να τεθούν σε δυνητική αργία μέχρι να γίνει το πειθαρχικό μετά από κινητοποιήσεις και τώρα η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Πειραιά καταφεύγει σε μήνυση και δικαστική τους δίωξη.

Το παζλ της τρομοκρατίας και του αυταρχισμού συμπληρώνεται από κλήσεις σε πειθαρχικές διαδικασίες εκπαιδευτικών που μίλησαν για τα προβλήματα στο σχολείο τους, όπως αυτή του Συλλόγου Διδασκόντων του 1ου Ειδικού Νηπιαγωγείου Πειραιά, που κάλεσαν προσωπικότητες που κάποιοι δεν εγκρίνουν, όπως στη Βέροια με την κόρη του Τσε Γκεβάρα ή η πειθαρχική διαδικασία για εκπαιδευτικό που ανάρτηση στο σχολείο ζωγραφιά των μαθητών που έγραφε «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Ακόμη και αστυνομικοί μπαίνουν στις τάξεις για να μην παραδώσουν τις κλήσεις σε πειθαρχικό! Ενώ, και Σύλλογος Γονέων του 2ου Γυμνασίου Αίγινας, έχει απειληθεί με διώξεις γιατί διαμαρτύρεται για ελλείψεις και προσωπικό.

Το υπουργείο Παιδείας στις 27/02 με απόφαση του Πιερρακάκη προχώρησε στην αλλαγή της σύνθεσης των πειθαρχικών συμβουλίων και από πενταμελή τα έκανε τριμελή, καταργώντας τη συμμετοχή σε αυτά των εκπροσώπων των εκπαιδευτικών. Προφανώς η κίνηση αυτή του υπουργού θέλει να δείξει ότι σκληραίνει τη σύνθεση του πειθαρχικού και προωθεί την αδιαφάνεια.

Όλη αυτή η τρομοκρατία πέφτει πάνω στις δυναμικές κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών σε πάρα πολλές περιοχές της χώρας, με αιχμή τους νεοδιοριστούς και του τοπικούς ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ. Και στις κινητοποιήσεις αυτές οι πραιτοριανοί του Πιερρακάκη και του υπουργείου, διευθυντές εκπαίδευσης και περιφερειακοί διευθυντές, που εκτελούν προφορικές ή εντελώς παράνομες εντολές του υπουργού αδυνατούν να απαντήσουν στοιχειωδώς στα επιχειρήματα των κινητοποιημένων και οργανωμένων εκπαιδευτικών.

Άλλωστε οι εκπαιδευτικοί κάτω και από την πίεση των κινητοποιήσεών τους έχουν καταφέρει να πετύχουν είτε να αθώνονται οι εκπαιδευτικοί, είτε να αίρονται οι ποινές που επιβλήθηκαν σε διευθυντές και προϊστάμενες από τα διοικητικά δικαστήρια, με τελευταίο το διοικητικό εφετείο των Ιωαννίνων που ανέστειλε την καθαίρεση από τον διευθυντή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης Κέρκυρας που πρόθυμα εκτέλεσε τις εντολές του Γ.Γ. του υπουργείου των διευθυντών επειδή συμμετείχαν στην απεργία-αποχή.

Το υπουργείο Παιδείας εδώ και τέσσερα χρόνια επιχειρεί να

εφαρμόσει τους νόμους που ψήφισε για την αξιολόγηση - ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης. Πέφτει πάνω στον αγώνα και αντίσταση των εκπαιδευτικών που έχει σαν αποτέλεσμα να μην προχωρά η εφαρμογή των νόμων, ενώ σύμφωνα με αυτούς θα έπρεπε να κλείνει ήδη ο πρώτος κύκλος της ατομικής αξιολόγησης, να κατηγοριοποιηθούν οι σχολικές μονάδες και να διενεργούνται οι εξετάσεις τύπου PISA πανελλαδικά. Σε ό,τι αφορά στην ατομική αξιολόγηση, ο κύριος όγκος των εκπαιδευτικών παραμένει εκτός — πάνω από 100.000. Επιπλέον, περίπου 2.500 νεοδιοριστοί εκπαιδευτικοί του 2020 και 2021 στην πρωτοβάθμια έχουν προσφύγει πανελλαδικά στα διοικητικά εφετεία για να μονιμοποιηθούν χωρίς αξιολόγηση και με τις μέχρι τώρα αποφάσεις δικαιώνονται.

Έτσι το υπουργείο με την τρομοκρατία των πειθαρχικών και τη μη εφαρμογή των αποφάσεων για μονιμοποίηση των δικαστηρίων το μαστίγιο, και το «ελάτε να αξιολογηθείτε» και «θα κριθείτε εξάιρετοι» το καρότο, αλιεύει τους πιο τρομοκρατημένους και φοβισμένους συναδέλφους. Για να αυξήσει το ποσοστό των αξιολογημένων και να παρουσιάσει ότι «η αξιολόγηση προχωρά».

Με αυτά τα δεδομένα οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν κανένα λόγο να σταματήσουν τον αγώνα διαρκείας που δίνουν όλα αυτά τα χρόνια. Η κυβέρνηση επιχειρεί συνεχώς να κερδίζει χρόνο για να κάμψει την αντίσταση των εκ-

παιδευτικών, χωρίς τα επιθυμητά αποτελέσματα γι' αυτήν.

Η βάση των εκπαιδευτικών πρέπει να μείνει μακριά από τις ηττοπαθείς φωνές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που με τη στάση της, αν δεν είναι ανοιχτά υπέρ της αξιολόγησης, προωθεί ότι η αξιολόγηση προχωρά και ότι έχουμε χάσει τον αγώνα. Δεν μπορεί να ανεχτεί τη βάση των εκπαιδευτικών που ξέφυγε από τον έλεγχο της στις συνελεύσεις του Μαρτίου του 2024 και της επέβαλε τη συνέχιση του αγώνα, που ήθελε να κλείσει άρον άρον. Η συνέχιση και οργάνωση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση είναι αυτή που κρατά και θα κρατήσει τη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία για όλους. Με τα μέτρα που προωθεί η κυβέρνηση επιχειρεί να κάνει άλματα στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης.

Οι εκπαιδευτικοί πρέπει γι' αυτόν τον λόγο να συνεχίσουν, να ξεπεράσουν τον φόβο και να αποκρούσουν μαζί με μαθητές και γονείς αυτή την επίθεση. Μετά τις μεγαλειώδεις και πρωτοφανείς κινητοποιήσεις και τη Γενική Απεργία στις 28/2 για το έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυψή του, που στρίμωξε την κυβέρνηση στον τοίχο, με νέα ορμή και αξιοποιώντας τον νέο συσχετισμό δυνάμεων υπερ του εκπαιδευτικού κινήματος, πρέπει να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις. Το αίτημα είναι το ίδιο με αυτό των κινητοποιήσεων για τα Τέμπη, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών και της Παιδείας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Πανηγυρική αθώωση των 25 διωκόμενων φοιτητών

Στις 04/02 πραγματοποιήθηκε η δίκη των 25 φοιτητών για τα γεγονότα της 17ης Νοέμβρη 2020 στα Ιωάννινα. Η προσπάθεια παραγωγής ενόχων από την ΕΛ.ΑΣ. απέτυχε και το ψευδές κατηγορητήριο κατέρρευσε ολοσχερώς. Η πανηγυρική αθώωση των 25 αποτελεί σημαντική νίκη για τους φοιτητές που έσπασαν τις χουντοαπαγορεύσεις της κυβέρνησης της ΝΔ. Αποτελεί μια ήττα για το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που προσπάθησε να γιγαντώσει ο Μητσοτάκης και να «βάλει στον γύψο» την ελληνική κοινωνία. Είναι μία νίκη που δικαιώνει όσους αγωνιστές και οργανώσεις άνοιξαν τον δρόμο για την υπόλοιπη κοινωνία, οι οποίοι παρά τον δυσμενή συσχετισμό δεν «έμειναν σπίτι», αλλά συγκρούστηκαν με τις δολοφονικές πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, τα αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά μέτρα, την καταστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Το αποτέλεσμα της δίκης καθορίστηκε από τον διαρκή ανυποχώρητο αγώνα που έδωσε επί 4,5 χρόνια η Επιτροπή Υπεράσπισης των 25 Διωκόμενων, η ΟΚΔΕ και ο Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών. Ανοίγοντας το ζήτημα της κατα-

στολής στην πόλη και πανελλαδικά, οικοδομήθηκε ένα πλατύ μέτωπο υπεράσπισης των 25 και συνεχίστηκε ο αγώνας ενάντια στις πολιτικές της ΝΔ. Η οικονομική, πολιτική και ηθική υπεράσπιση της απόφασης του Συλλόγου Εστιακών για διαδήλωση και σπασίμο της απαγόρευσης, παρά το «κόστος» που φάνηκε να έχει αρχικά, έριξε νερό στο αυλάκι που άνοιξε η 17/11/2020 και στην συνέχεια εξελίχθηκε στον χείμαρρο της Νέας Σμύρνης. Ήταν αυτοί οι αγώνες εκείνης της περιόδου που εξασφάλισαν ένα προσωρινό σταμάτημα της καταστολής, ένα μπλοκάρισμα της απόπειρας επιβολής μιας συντριπτικής ήττας στους εργαζόμενους, τους νέους και τους φτωχούς. Πανελλαδικά και στο εξωτερικό αναδείχθηκε η δολοφονική στάση της αστυνομίας εκείνη την μέρα, ως κομμάτι αυτής της απόπειρας της ΝΔ να βαθύνει την καταστολή, για να καταφέρει να βάλει οριστικά τέλος στην Μεταπολίτευση και τις κατακτήσεις της.

Η στήριξη αποτυπώθηκε και στο πλήθος κόσμου και οργανώσεων (άκρα αριστερά, αναρχικός χώρος κ.ά.) που την ημέρα της δίκης συγκεντρώθηκαν έξω από το δικαστήριο απαιτώντας την άμεση αθώωση των κατηγορου-

μένων καθώς και στο πλήθος μαρτύρων υπεράσπισης (φοιτητές, εργαζόμενοι, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί). Οι μάρτυρες και οι κατηγορούμενοι με ακλόνητη στάση, υπερασπίζοντας την απόφασή τους να τιμήσουν το Πολυτεχνείο και να σπάσουν τις χουντοαπαγορεύσεις, έδωσαν στην δίκη πολιτικά χαρακτηριστικά. Από μία χαλκευμένη δίκη αγωνιστών μετατράπηκε σε ένα «κατηγορώ» απέναντι στην αστυνομική βία και αυθαιρεσία, την ατιμωρησία των μηχανισμών καταστολής, την εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη. Αυτά τα στοιχεία ήταν που ανάγκασαν την ταξική δικαιοσύνη (αρωγός στην συγκάλυψη σκανδάλων, εγκλημάτων, βασικό συστατικό του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης) να αθώσει από όλες τις κατηγορίες τους 25 διωκόμενους φοιτητές.

Το αποτέλεσμα της δίκης ανοίγει πλέον τον δρόμο για την διαγραφή των χουντοπροστίμων (πάνω από 20.000 ευρώ, 900 ευρώ έκαστος) που επιβλήθηκαν εκείνη την μέρα με σκοπό να εξοντώσουν οικονομικά όποιον προσπάθησε να αντισταθεί στην αστυνομοκρατούμενη χούντα που ήθελε να εγκαθιδρύσει η κυβέρνηση.

Η αθώωση δεν σημαίνει δικαίωση. Είναι αδιαμφισβήτητα

μια πρώτη σημαντική νίκη, μια ανάσα για το εργατικό και φοιτητικό κίνημα, αλλά είναι μονάχα η αρχή. Δικαίωση σημαίνει ανάδειξη και τιμωρία των πραγματικών ενόχων. Ο Μητσοτάκης και το βρομερό καθεστώς του ακόμη συνεχίζουν να γαντζώνονται στην εξουσία, προκειμένου να συνεχίσουν το αιματηρό τους έργο. Ακόμη παραμένουν ατιμώρητοι, για τις εκατοντάδες δολοφονίες εργατών, νέων, φτωχών, μεταναστών. Όσο υπάρχει σταθερότητα για αυτούς, όσο δεν τους ανατρέπει, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα συνεχίσουν να στηρίζουν αντιδραστικά καθεστώτα, πανάκριβους πολεμικούς εξοπλισμούς, θα συνεχίζουν ακάθεκτοι τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους που τσακίζουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Όσο πιο γυμνοί και απομονωμένοι βρίσκονται απέναντι από την ελληνική κοινωνία, τόσο θα επιστρατεύουν και θα ενισχύουν ένα στρατιωτικοποιημένο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Δεν μπορούν όμως να στηρίζονται για πάντα στις ασπίδες των ΜΑΤ. Στις 28/02 αποτυπώθηκε ξεκάθαρα ότι η ελληνική κοινωνία με μπροστάρη την νεολαία, έχει μπει σε ανοιχτή σύγκρουση με αυτό το μαύρο καθεστώς. Σί-

γουρα αυτό δεν σημαίνει ότι θα ξεμπερδέψουμε εύκολα. Έχουμε όμως μια τεράστια ευκαιρία. Να επεκτείνουμε την κυριαρχία μας στον δρόμο, οργανώνοντας αγώνες παντού, να μπλοκάρουμε κάθε προσπάθεια της κυβέρνησης να εφαρμόσει άλλες επιθέσεις. Έτσι θα είναι όχι μόνο μια κυβέρνηση μειοψηφίας, αλλά μια κυβέρνηση ανήμπορη να εφαρμόσει το σχέδιό της.

Η ανυποχώρητη στάση των διωκόμενων του Πολυτεχνείου του 2020, της Επιτροπής Υπεράσπισης δείχνει τον δρόμο. Με μία επαναστατική αριστερά, την οργάνωσή μας, μαχητικές διαδηλώσεις, καταλήψεις, απεργίες διαρκείας να στείλουμε αυτό το μαύρο δολοφονικό καθεστώς της συγκάλυψης, των σκανδάλων και του πολέμου στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας, όπως του αξίζει. Μπορούμε να νικήσουμε.

Ευχαριστούμε όλους τους αγωνιστές, οργανώσεις, σωματεία, φοιτητές και εργαζόμενους που στήριξαν τον αγώνα για την δικαίωση των αγωνιστών του Πολυτεχνείου και συνέβαλαν σε αυτή την μεγαλειώδη και ιστορική νίκη.

Διεθνής πολιτική Τραμπ

«Μόνο η Αμερική», χάος παντού

Η άνοδος του επιτελείου Τραμπ έχει επιφέρει μια τομή στη διεθνή πολιτική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Με τεράστιες επιπτώσεις, καθώς πρόκειται για τον ηγετικό ιμπεριαλισμό και μέχρι πρότινος επικεφαλής του «ελεύθερου κόσμου», δηλαδή των Δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ.

■ Σταύρος Σκεύος

Η αμερικανική ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία και η πλειοψηφία των κρατικών αξιωματούχων έχει συσπειρωθεί πίσω και γύρω από το επιτελείο Τραμπ. Η βασική αιτία είναι ότι πρέπει να σκληρύνει για τα καλά την επίθεση στην εργατική τάξη, ώστε να διαχειριστεί τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα, αλλά και ότι έχει συνειδητοποιήσει τα εξής:

α) Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν καταλήγει με ήττα ή οικονομική εξόντωση της Ρωσίας, αλλά αντίθετα των Δυτικών ιμπεριαλιστών.

β) Ο ανταγωνισμός με την Κίνα κινδυνεύει σύντομα να κριθεί οριστικά σε βάρος των ΗΠΑ, ακόμα και όπου νόμιζαν ότι είχαν ξεκάθαρο προβάδισμα (στρατιωτικά, τεχνολογικά κ.λπ.).

γ) Δεν υπάρχει πλέον η εμφάνιση μόνο των BRICS, δηλαδή μια σχετικά «εντοπισμένη» ή «χαλαρή» σύγκλιση χωρών, αλλά μια ρευστοποίηση και ανατροπή σχεδόν ολόκληρης της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας. Δηλαδή μιας δομής που έχει επιβληθεί με μικρές αλλαγές εδώ και 150 χρόνια και στην κορυφή της οποίας βρίσκεται ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Μια σειρά χωρών (π.χ. Αίγυπτος) εντάσσονται πλέον επιταχυνόμενα στις διευρυμένες BRICS, ειδικά μια σειρά από πολύ σημαντικές χώρες ή περιφερειακές δυνάμεις (Σαουδική Αραβία, Ινδονησία, αίτημα Τουρκίας κ.λπ.). Αυτές οι ανατροπές δεν μένουν σε διακηρύξεις προθέσεων, αλλά έχει αρχίσει μια πορεία ανταγωνιστικών πολιτικών προς τις ΗΠΑ, π.χ. η «αποδολαριοποίηση» (μείωση της χρήσης του δολαρίου, βασικού μοχλού παλιότερα της ηγεμονίας των ΗΠΑ).

Έτσι, κεντρικός στρατηγικός στόχος του επιτελείου Τραμπ παραμένει η αντιμετώπιση του κύριου αντιπάλου, του κινέζικου ιμπεριαλισμού. Είτε με κάθε είδους οικονομικό περιορισμό (τεχνολογία, ενέργεια, πρώτες ύλες, εμπορικοί δρόμοι κ.ά.) είτε με έναν γεωστρατηγικό περιορισμό, δημιουργώντας ζώνες

«ανάσχεσης και περικύκλωσης» της Κίνας με χώρες-συμμάχους των ΗΠΑ. Η υλοποίηση αυτών των δύσκολων (έως εξαιρετικά δύσκολων) στόχων είναι επείγουσα, συνεπώς απαιτούνται άμεσες προσαρμογές:

1. Γρήγορος απεγκλωβισμός από τον χαμένο πόλεμο στην Ουκρανία και προσπάθεια άλλου χειρισμού του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

2. Αντεπίθεση στους BRICS. Αυτό προϋποθέτει μια βίαιη ανατροπή κυβερνήσεων ή των διεθνών πολιτικών και συμμαχιών τους, για την επανευθυγράμμιση με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

3. Περιχαράκωση και στεγανοποίηση της αμερικανικής ηγεσίας, ως πρώτου «ζωτικού χώρου» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και γενικότερα του δυτικού «στρατοπέδου».

Δεν έχουμε εδώ το επιχειρηματικό πνεύμα του Τραμπ να κλείνει deals (συμφωνίες) στις διεθνείς σχέσεις. Αυτές οι ανοησίες από αποσβολωμένους «αναλυτές» των ΜΜΕ –κυρίως όσους πιπίλαγαν τις καραμέλες των Δημοκρατικών για «αμερικάνικη ηγεσία του ελεύθερου κόσμου» και υποστήριζαν αναφανδόν τους πολέμους των ΗΠΑ σε Ουκρανία κ.ά.– είναι για τα σκουπίδια.

Οι επιλογές Τραμπ υπηρετούν τους παραπάνω στόχους και μάλιστα επιδιώκουν άμεσα αποτελέσματα. Γι' αυτό εμφανίζεται αποφασιστικός, ταύρος εν υαλοπωλείο, που δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα. Κατ' επέκταση, όλες οι διεθνείς ρυθμίσεις, συμφωνίες και ισορροπίες, ό,τι ονομαζόταν Διεθνές Δίκαιο (κανόνες με βάση την ιμπεριαλιστική ιεραρχία), θεσμοί όπως ο ΟΗΕ αλλά και το NATO κ.ά., θα πρέπει να ανατραπούν ή να αναδιαταχθούν με βάση τα άμεσα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Η πολιτική Τραμπ σημαίνει μια διμερή διαπραγμάτευση των ΗΠΑ με κάθε μια άλλη χώρα χωριστά, υπό τον λίγο-πολύ συντριπτικό συσχετισμό υπέρ των πρώτων, πράγμα που τούς επιτρέπει και την ανοιχτή επίκληση διάφορων «γιάνγκων» και «γκαγκστερικών» μεθόδων: απειλές στρατιωτικής επέμβασης, προσάρτησης εδαφών, ανατροπής κυβερνήσεων κ.λπ. Με άλλα λόγια, ο Τραμπ απειλεί να σκορπίσει το απόλυτο χάος ή να επιφέρει τη μέγιστη καταστροφή σε όποια χώρα δεν συμμορφώνεται. Με δεδομένη την ισχύ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (όσο και αν έχει φθαρεί), αυτός είναι ένας υπαρκτός κίνδυνος.

Με βάση τα παραπάνω μπορούν να γίνουν κατανοητές οι πρώτες κινήσεις του επιτελείου Τραμπ:

α) Οι απειλές και τα χτυπήματα στον Καναδά και το Μεξικό (αλλαγή της ονομασίας του Κόλπου του Μεξικού σε Κόλπο της Αμερικής, απειλές δασμών κ.ά.). Όσο για την απειλή μετατροπής

του Καναδά σε 51η πολιτεία των ΗΠΑ, είναι λιγότερο εξωπραγματική απ' όσο φαίνεται σε πρώτη ματιά: πιθανότατα δεν θα υπάρξει τέτοια προσάρτηση, αλλά αυτή η χώρα θα λειτουργεί ως μια ακόμα πολιτεία των ΗΠΑ.

β) Η απαίτηση δραστικών αλλαγών υπέρ των ΗΠΑ στην Κεντρική και Λατινική Αμερική. Στον Παναμά, εκβιάζοντας με τη σαφή απειλή στρατιωτικής επέμβασης, ο Τραμπ απέσπασε την απομάκρυνσή του από το κινέζικο σχέδιο «Μια Ζώνη, Ένας Δρόμος» (με αυτό ο κινέζικος ιμπεριαλισμός χαράζει ξανά όλους τους παγκόσμιους εμπορικούς και οικονομικούς δρόμους), καθώς και την εκκίνηση της αμφισβήτησης των συμφωνιών με δυο κινέζικες εταιρίες στα λιμάνια της Διώρυγας.

γ) Η επιτάχυνση και σκλήρυνση της παρουσίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Αρκτική. Η Αρκτική αποτελεί ένα από τα νεότερα αλλά και μεγαλύτερα πεδία ανταγωνισμού με τη Ρωσία και από κοντά της την Κίνα. Αφενός επειδή ο διάπλους της Αρκτικής έχει διευκολυνθεί πολύ (και λόγω της κλιματικής αλλαγής), αποτελώντας πλέον έναν πιο γρήγορο εμπορικό δρόμο. Αφετέρου επειδή αφορά τον περιορισμό και περικύκλωση της Ρωσίας, η οποία διαχρονικά έχει εκεί ισχυρή παρουσία, κρίσιμες στρατιωτικές βάσεις (αφορούν και το πυρηνικό οπλοστάσιό της), πληθυσμούς σε πόλεις στα όρια του Αρκτικού Κύκλου (στις οποίες σχεδιάζονται μεγάλα οικονομικά, εξορυκτικά, ενεργειακά κ.λπ. συγκροτήματα με τη συνεργασία και της Κίνας).

Συνεχίζοντας τη διαρκή ενίσχυση της «αρκτικής» πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού τα τελευταία χρόνια, η Γροιλανδία (που αποτελεί ευρωπαϊκό έδαφος, καθώς ανήκει στη Δανία, μέλος της ΕΕ) μπήκε ήδη στο στόχαστρο του Τραμπ. Αφενός για την ενίσχυση της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ (βάσεις κ.λπ.) αφετέρου για τον έλεγχο των δρόμων και των ορυκτών πρώτων υλών. Το πιο πιθανό είναι ότι σύντομα η πίεση του Τραμπ θα αποδώσει και εδώ καρπούς.

δ) Στη Μέση Ανατολή, η αιφνιδιαστική όσο και αποτρόπαια πρόταση του Τραμπ για «λύση» του Παλαιστινιακού με τη μετατροπή της Γάζας σε παραλιτικό θέρετρο, δεν είναι ξεκάθαρο που αποσκοπεί, καθώς δεν μπορεί να υλοποιηθεί. Όπως δεν μπόρεσε να επιβάλει τον διωγμό των Παλαιστινίων το Ισραήλ μετά από ενάμιση χρόνο εφαρμογής του γενοκτονικού σχεδίου του. Το σχέδιο Τραμπ για μια «Ριβιέρα», με την εκτόπιση του πληθυσμού, δεν το δέχονται τα γειτονικά κράτη, τα οποία θα έπρεπε να «φιλοξενήσουν» τους εκδιωγμένους Παλαιστίνιους, ούτε κανένα αραβικό κράτος (ειδικά η Σ. Αραβία) ούτε καμία άλλη χώρα – και πολύ περισ-

σότερο δεν το δέχονται οι εργατικές και λαϊκές μάζες σε όλο τον κόσμο. Το πιο πιθανό είναι αυτή η «πρόταση», μαζί με έναν διαρκή αποκλεισμό-στραγγαλισμό της Γάζας και μια απειλή χάους στη Συρία, να στοχεύει στην απόσπαση ανταλλαγμάτων από τις αραβικές χώρες και την Τουρκία: όσον αφορά στις σχέσεις τους με BRICS και Κίνα, καθώς και για την οικονομική απομόνωση του Ιράν (περισσότερο από πριν) ή ακόμα και για στρατιωτικά χτυπήματα, πράγμα που δεν είναι εύκολο.

Είναι προφανές ότι αυτή η πολιτική έχει δημιουργήσει υπαρκτό πρόβλημα στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, όπως φαίνεται και από τις εξελίξεις στην Ουκρανία (βλ. σχετικό άρθρο).

Που βαδίζει ο κόσμος; Σε μια σκοτεινή εποχή. Δεν πρόκειται για συγκροτημένο, έστω και βίαιο, σχέδιο διεξόδου από την τεράστια, δομική κρίση του καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος (κάτι τέτοιο θα προϋπόθετε, τουλάχιστον, μια πολιτική εναλλακτική στο νεοφιλελευθερισμό αλλά και οικοδόμηση ενός δικτύου συμμαχιών). Οι σχεδιασμοί Τραμπ αποτελούν κάτι σαν ύστατη προσπάθεια της αμερικανικής μπουρζουαζίας, ώστε επιτιθέμενη στο εργατικό κίνημα και σε διάφορες χώρες, να μπορέσει να επιβιώσει απέναντι στον κινέζικο ιμπεριαλισμό και τον ρωσικό «γίγαντα»-συνεργάτη του. Οι δυσκολίες όμως φαντάζουν ανυπέρβλητες. Τα «νταηλίκια» του Τραμπ μπορούν να περνάνε σε χώρες εξαρτημένες ή σε παλιούς ιμπεριαλιστές ξεδοντιασμένους και υποτακτικούς, αλλά θα αντιμετωπίσουν πολύ μεγάλη αντίσταση από σειρά «αναδυόμενων» χωρών, περιφερειακών δυνάμεων, υποϊμπεριαλισμών ή ανερχόμενων τέτοιων – που για όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι BRICS αποτελούν και μια εναλλακτική. Αυτό μάλλον προδικάζει ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα βαλτώσει σε ένα αδιαπέραστο πλέγμα αντιστάσεων και αντιφάσεων. Πράγμα που με τη σειρά του σημαίνει νέες κορυφώσεις της κρίσης της ιμπεριαλιστικής ηγεσίας, της αδυναμίας στρατηγικής/διαχείρισης απέναντι στην κρίση του συστήματος κ.λπ. Εναπόκειται όμως στο διεθνές εργατικό κίνημα να εκπληρώσει ένα τεράστιο καθήκον: να αποτρέψει την απειλή του πολέμου και των καταστροφών, που εγκυμονούν αυτές οι νέες αποτυχίες των ΗΠΑ και γενικά των Δυτικών ιμπεριαλιστών.

Η οικονομική πολιτική του Τραμπ

Το επιτελείο του Τραμπ έχει συνειδητοποιήσει ότι η παρακμή των ΗΠΑ έχει αρχίσει να επιταχύνεται τόσο απέναντι στην Κίνα όσο και σε μια σειρά άλλων χωρών. Η αντιμετώπιση αυτής της επιταχυνόμενης παρακμής χρειάζεται νέα, πιο δραστικά και πιο άγρια, μέσα για να αντιμετωπιστεί ή καλύτερα να επιβραδυνθεί: α) μια ολοκληρωτική επίθεση απέναντι στο σύνολο της αμερικάνικης εργατικής τάξης, β) μια πιο άγρια εκμετάλλευση των καθυστερημένων καπιταλιστικών χωρών, γ) ένα χτύπημα των υπόλοιπων Δυτικών ιμπεριαλισμών (κυρίως ΕΕ και Ιαπωνία) και μια αφαίμαξη του πλούτου τους και των εταιριών τους, δ) μια διάλυση του μπλοκ των BRICS που συνεχώς διευρύνεται, ε) μια υποβάθμιση του κινέζικου ιμπεριαλισμού, του βασικού αντιπάλου των ΗΠΑ, ζ) την προστασία της αμερικάνικης βιομηχανίας και την όποια διεύρυνση της παραγωγικής της βάσης και κυρίως την εξασφάλιση της πρωτοκαθεδρίας της στους νέους κρίσιμους τομείς (τεχνητή νοημοσύνη, επεξεργαστές, κ.α.).

Η οικονομική πολιτική του Τραμπ δεν είναι μια «στρατηγική» επαναβιομηχανοποίησης των ΗΠΑ, παρ' όλες τις πομπόλογες. Ο λόγος είναι απλός. Είναι η ίδια η νεοφιλελεύθερη πολιτική μέσα στις ΗΠΑ που απαγορεύει την επαναβιομηχανοποίησή τους (χωρίς βέβαια να υποτιμούμε το πρόβλημα ανταγωνιστικότητας που έχουν μέσα σε μια σχεδόν μόνιμη παγκόσμια υπερβάλλουσα παραγωγική δυναμικότητα). Η επαναβιομηχανοποίηση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί όσο κυριαρχεί η χρηματιστικοποίηση και για όσο αυτή αποδίδει όχι μόνο με τη λεηλασία στο εσωτερικό των ΗΠΑ αλλά κυρίως με τη λεηλασία όλου του πλανήτη. Κι ακόμη πιο σημαντικό, η επαναβιομηχανοποίηση θα σήμαινε ότι αρχίζει ένας χειμαρρος επενδύσεων στις υποδομές (οι οποίες, τουλάχιστον στο μεγαλύτερο μέρος τους, καταφανώς βρίσκονται σε κρίσιμο σημείο ή εδώ ή εκεί αρχίζουν και εμφανίζουν στοιχεία κατάρρευσης) και βέβαια μια διαφορετική διαχείριση της εργατικής τάξης (κανονική απασχόληση, διεύρυνση της παιδείας και υγείας, αύξηση απασχόλησης και μισθών, κ.α.) δηλαδή αμφισβήτηση του νεοφιλελεύθερου καθεστώτος.

Η αναμόρφωση του αμερικάνικου προϋπολογισμού για το 2025 αποτυπώνει τις προτεραιότητες του Τραμπ. Καταρχάς πρόκειται να διατηρηθούν όλες οι φοροαπαλλαγές προς το μεγάλο κεφάλαιο που είχε προσθέσει ο Τραμπ στην πρώτη του θητεία (και είχε διατηρήσει αυτούσιες και ο Μπάιντεν). Αυτές είναι 4,5 τρισ. στην επόμενη δεκαετία και σίγουρα θα είναι πολύ υψηλότερες μια που ο Τραμπ σχεδιάζει μια νέα μείωση (μάλλον στο ήμισυ) των φορολογικών συντελεστών για τις επιχειρήσεις. Δεύτερον, θα υπάρξει μείωση των κοινωνικών δαπανών κατά 1,5 τρισ. για την επόμενη δεκαετία. Το ποσό ίσως φαίνεται μικρό, μια που ο ομοσπονδιακός προϋπολογισμός των ΗΠΑ κατά το ήμισυ αφιερώνεται στην κοινωνική ασφάλιση και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αλλά είναι κρίσιμο για την επιβίωση αυτών των συστημάτων που έχουν ακρωτηριαστεί/αποδυναμωθεί μετά από δεκαετίες νεοφιλελεύθερων επιθέσεων. Τρίτον, σχεδιάζονται απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, με διάφορα προσχήματα, και σμίκρυνση του ομοσπονδιακού κράτους

(κατάργηση του υπουργείου Παιδείας και μιας σειράς άλλων κοινωνικών υπηρεσιών και ελεγκτικών μηχανισμών προς όφελος των εργαζομένων). Αυτό σημαίνει μεταφορά του βάρους διαφόρων κοινωνικών υπηρεσιών στο επίπεδο των Πολιτειών, ή ακόμη πιο κάτω, των Κομητειών και των Δήμων, δηλαδή στην πράξη υποβάθμιση ή κλείσιμο τους μια που διάφορες πολιτείες ή Δήμοι είναι ήδη χρεοκοπημένοι και απλώς επιβιώνουν με τις ομοσπονδιακές ενισχύσεις. Τέταρτον, αύξηση των δαπανών τόσο στις στρατιωτικές δαπάνες όσο και στην «αστυνόμευση». Πέμπτον, διατήρηση των διαφόρων ενισχύσεων προς τις επιχειρήσεις που είχε ξεκινήσει ο Μπάιντεν (ίσως με ανακατανομή ενισχύσεων προς άλλες βιομηχανίες αντί αυτών που σχετίζονται με την «πράσινη ανάπτυξη»).

Σε αυτήν την πολιτική θα προστεθεί και μια σφοδρή επίθεση σε όλες τις εναπομένουσες ρυθμίσεις μέσα στο εσωτερικό των ΗΠΑ, δηλαδή όλα τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα, όλα τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, οι μισθοί, η ασφάλιση, η υγεία, κ.α. Κοινωνολογία, το επιτελείο του Τραμπ κηρύσσει τον πόλεμο τόσο στην αμερικάνικη εργατική τάξη.

Η πολιτική δασμών του Τραμπ μαζί με μια προσωρινή απαγόρευση εισόδου στις κεφαλαιαγορές ή σε δάνεια ή στο δολάριο ή στο διεθνές τραπεζικό σύστημα, κ.ο.κ., είναι στην πράξη ένας σκληρός οικονομικός εκβιασμός ενάντια σε όλους και ιδιαίτερα ενάντια στους μεγάλους συμμάχους των ΗΠΑ. Σημαίνει μία διμερή διαπραγμάτευση με κάθε μία χώρα, υπό τον λίγο πολύ συντριπτικό συσχετισμό προς όφελος των ΗΠΑ. Στην περίπτωση του Καναδά ο στόχος βέβαια δεν είναι να γίνει η 51η Πολιτεία των ΗΠΑ αλλά σίγουρα είναι η πλήρης και γενικότερη υποταγή της κυβέρνησης του Καναδά στο επιτελείο Τραμπ, δηλαδή αν όχι τυπικά, τουλάχιστον ουσιαστικά να λειτουργεί ως η 51η Πολιτεία των ΗΠΑ. Το ίδιο λίγο πολύ ισχύει και για το Μεξικό. Στην περίπτωση του Παναμά ο εκβιασμός (που συμπληρώνονταν από μία σαφή προειδοποίηση για στρατιωτική επέμβαση) ο Τραμπ απέσπασε την απομάκρυνση του Παναμά από το κινέζικο σχέδιο «Ένας δρόμος, μία ζώνη» καθώς και την νομική εκκίνηση της αμφισβήτησης των συμφωνιών με τις δύο κινέζικες εταιρίες στα λιμάνια της διώρυγας. Η απόκτηση της Γροιλανδίας στοχεύει αφενός στην εκμετάλλευση των ευρωπαϊών συμμάχων ιμπεριαλιστών αλλά και στον έλεγχο των δρόμων της

Αρκτικής και στις πρώτες ύλες της περιοχής.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια οικονομική πολιτική δεν μπορεί να έχει μακροπρόθεσμα οφέλη, όπως αυτά που διατείνεται ο Τραμπ. Αλλά βραχυπρόθεσμα μπορεί να προσπορίσει κάποια οικονομικά οφέλη για τις ΗΠΑ (επιβίωση κάποιων αμερικάνικων βιομηχανιών τουλάχιστον στην εγχώρια αγορά, επαναπαρτισμός κάποιων αμερικάνικων βιομηχανιών, μετεγκατάσταση στις ΗΠΑ κάποιων ξένων βιομηχανιών, ένας σχετικός περιορισμός του εμπορικού ελλείμματος, κ.ο.κ.). Αλλά είναι σίγουρο ότι αργά ή γρήγορα θα δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα. Καταρχάς θα σημαίνει αύξηση του πληθωρισμού στο εσωτερικό των ΗΠΑ, σε βάρος των εργατικών στρωμάτων, και ενάντια στις προεκλογικές εξαγγελίες του. Δεύτερον, θα δημιουργήσει αναγκαστικά αντιδράσεις από τις υπόλοιπες χώρες, που θα αναγκαστούν και αυτές να ανταπαντήσουν επιβάλλοντας δασμούς. Τρίτον, και το σημαντικότερο, αυτή η πολιτική του Τραμπ κινδυνεύει να προκαλέσει την απότομη έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, και σίγουρα με έναν ανεξέλεγκτο τρόπο. Μια πολιτική δασμών, δυσκολιών στην πρόσβαση στο συνάλλαγμα κ.α., σημαίνει περιορισμό της πρόσβασης διαφόρων χωρών στην αμερικάνικη αγορά, περιορισμό στην πρόσβαση σε δάνεια για την αποπληρωμή των χρεών τους, δηλαδή είτε χρεοκοπίες χωρών (ειδικά αυτών που βρίσκονται σε κατάσταση συγκαλυμμένης χρεοκοπίας) είτε κατακράδα διαφόρων χωρών σε βαθιά κρίση. Και στον βαθμό που οι ΗΠΑ απεκδύονται του ενδιαφέροντός τους να συντηρούν/ισορροπούν την παγκόσμια οικονομία —για να μην πούμε ότι ίσως δύνει στην παγκόσμια οικονομική κρίση μια ευκαιρία για ξεκαθάρισμα λογαριασμών— αυτό θα σημαίνει διαδοχικούς σφοδρούς κύκλους οικονομικής κρίσης σε παγκόσμιο επίπεδο, που θα προκαλούν διαδοχικές επιθέσεις απέναντι στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Η πολιτική του Τραμπ δεν είναι μια «στρατηγική» διεξόδου από την δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος ή τουλάχιστον των Δυτικών ιμπεριαλιστών και ειδικά των ΗΠΑ. Δεν βρισκόμαστε κοντά στην έξοδο από το μακρύ κύμα κάμψης — το ακριβώς αντίθετο, μπαίνουμε στην πιο σκοτεινή περίοδο της ανθρωπότητας όπου οι ανταγωνισμοί θα πάρουν εκρηκτική μορφή και όπου ο κίνδυνος αφανισμού της αυξάνει κατακόρυφα.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν

Οι κινητοποιήσεις και η Γενική Απεργία στις 28/02 για το έγκλημα στα Τέμπη και τη συγκάλυψή του ανέδειξαν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις, που αποτελούν την πεμπτούσια του νεοφιλελευθερισμού, έχουν καταστροφικές επιπτώσεις για τα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Από τη χρεοκοπία του 2010 και τη δεκαετία των μνημονιακών, άγριων νεοφιλελεύθερων πολιτικών, παρά τα περί αντιθέτου λεγόμενα από τα μνημονιακά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.) ότι βγήκαμε από τα μνημόνια, στην πραγματικότητα αυτά εφαρμόζονται πλήρως και επεκτείνονται με κύρια αιχμή την ιδιωτικοποίηση των πάντων, κοινωνικών αγαθών, μεταφορές, λιμάνια, αεροδρόμια, ρεύμα, ενέργεια, νερό, παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση – το κράτος πρόνοιας στο σύνολό του – υποδομές και προστασία από φυσικές καταστροφές κ.ά. Το 2007 ο Κ. Μητσοτάκης δήλωνε στη βουλή πως «Δεν μπορούμε να ανεχόμαστε άλλο επιχειρήσεις που στο όνομα της εξυπηρέτησης κάποιου αφηρημένου δημόσιου συμφέροντος επιβαρύνουν τον Έλληνα φορολογούμενο με δισεκατομμύρια ευρώ, παρέχοντας υπηρεσίες στην καλύτερη περίπτωση κάτω του μετρίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιων δημοσίων υπηρεσιών αποτελεί ο ΟΣΕ.».

Υποτίθεται λοιπόν ότι το κράτος

κατά τους νεοφιλελεύθερους κωδικοποιούνται τις δημόσιες αυτές υπηρεσίες και έπρεπε να πουληθούν όσο-όσο στους «κανούς» ιδιώτες, για τις εξυγιάνουν και να αναβαθμίσουν τις υπηρεσίες τους. Αυτό ήταν το λιγότερο κράτος ή το λεγόμενο επιτελικό κράτος αποψιλωμένο από τις υπηρεσίες αυτές, από προσωπικό και υποδομές. Πράγματι οι ιδιωτικοποιήσεις εκπλήρωσαν τις εξαγγελίες των νεοφιλελεύθερων;

Η ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι τίποτε από τα παραπάνω δεν έκαναν οι «κανοί» ιδιώτες, ακριβώς το αντίθετο, γιατί ενώ πλούτισαν με τις κρατικές επιχορηγήσεις και την ανάθεση των έργων στις ιδιωτικές εταιρείες, δεν παρέδωσαν και δεν εξασφάλισαν ποτέ έναν σύγχρονο και ασφαλή σιδηρόδρομο με αποτέλεσμα το έγκλημα των Τεμπών. Σε κάθε ιδιωτικοποίηση οι νεοφιλελεύθεροι μάγοι πρώτα απαξιώνουν και διαλύουν τον δημόσιο οργανισμό, στη συνέχεια τον κατακερματίζουν και ξεχωρίζουν τα κερδοφόρα τμήματά του που θα είναι προς πώληση έναντι πινακίου φακής από τους ιδιώτες, ενώ τα χρέη και τις ζημιές τις φορτώνεται το κράτος. Έτσι ο ΟΣΕ από το 1996 και σταδιακά θα κομματιαστεί (1996: δημιουργία της ΕΡΓΟΣΕ για την προμήθεια υλικών και τις μελέτες, 2001: ίδρυση ΓΑΙΑΟΣΕ διαχειριστής της τεράστιας ακίνητης περιουσίας, 2005: ο ΟΣΕ χωρίζεται σε ΤΡΑΙΝΟΣΕ που θα εκμεταλλεύ-

εται το δίκτυο και σε ΕΔΙΣΥ που θα διαχειρίζεται τη σιδηροδρομική υποδομή και τη συντήρησή της. Το κομμάτι που θα πουληθεί η ΤΡΑΙΝΟΣΕ θα ανεξαρτητοποιηθεί από τον ΟΣΕ).

Στο μεταξύ τα χρέη του ΟΣΕ που θα φτάνουν τα 10,5 δισ. θα τα φορτωθεί το κράτος και ο Χατζηδάκης θα φροντίσει μέχρι το 2025 να μειώσει το εργατικό κόστος με το προσωπικό να μειώνεται κατά 55% και οι αποδοχές του κατά 45%. Τον Αύγουστο του 2015 η ΤΡΑΙΝΟΣΕ θα πουληθεί από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που έφερε το 3ο και χειρότερο μνημόνιο, στην ιταλική κρατική εταιρεία έναντι μόλις 45 εκατ. ευρώ. Υποτίθεται η ιταλική εταιρεία θα έκανε επενδύσεις 600 εκατ. Ο Αλέξης Τσίπρας θα δηλώσει: «Πρόκειται για μια πολύ σημαντική επένδυση και θα έλεγα ότι είναι η αρχή μιας σειράς πολύ σοβαρών ιταλικών επενδύσεων στην ελληνική οικονομία.».

Το 2021 η ΤΡΑΙΝΟΣΕ θα μετονομαστεί σε Hellenic Train και η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα διαγράψει τις υποχρεώσεις της εταιρείας για επενδύσεις 600 εκατ. Η εταιρεία θα φέρει σε αντάλλαγμα τα «σύγχρονα» τρένα, δηλαδή αυτά που αποσύρθηκαν στην Ελβετία ως ακατάλληλα. Το 2022 με υπουργό τον Κ. Καραμανλή θα υπογραφεί μια νέα αποικιοκρατική σύμβαση που θα προβλέπει να επιχορηγείται η εταιρεία για 15 χρόνια με 50 εκατ.

ευρώ τον χρόνο. Και τη χρονιά του δυστυχήματος η εταιρεία παζάρεψε με τον διάδοχο του Καραμανλή την σύμβαση και την αύξησε για το 2023 σε 62 εκατ. Στο μεταξύ η Hellenic Train χρωστάει στο δημόσιο 160 εκατ.

Τέλος το 2014 η ΕΡΓΟΣΕ θα προχωρήσει στη σύμβαση 717 για την ανάταξη και αναβάθμιση του συστήματος σηματοδότησης-τηλεδιοίκησης. Θα αναλάβει η εταιρεία ΤΟΜΗ, θυγατρική της ΑΚΤΩΡ, θα καθυστερήσει για τρία χρόνια, θα επαναδιαπραγματευτεί τη σύμβαση στη συνέχεια με νέες απαιτήσεις χρηματοδότησης... για να «ολοκληρώσει» όπως ισχυρίζεται η ΕΡΓΟΣΕ το 78,7% του έργου.

Εταιρείες που κυριολεκτικά δεν βάζουν ούτε ένα ευρώ από την τσέπη τους, που χρηματοδοτούνται «για να πληρώνουν μισθούς, ρεύμα κ.ά.» από το δημόσιο όπως ισχυρίστηκε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος για τη Hellenic Train, εργολάβοι που λυμάνονται τα έργα και όλοι μαζί αρπάζουν τη δημόσια περιουσία και τις παχυλές κρατικές χρηματοδοτήσεις που προέρχονται από την εργασία και τον μόχθο γενιών εργαζομένων και τη σημερινή φορολογική λεηλασία τους με τα υπερέσοδα, αυτή είναι η μία πλευρά των ιδιωτικοποιήσεων. Η άλλη είναι ότι ρημάζουν τις υποδομές, αδιαφορούν για τις συνθήκες ασφάλειας και πουλούν πανάκριβα τις υπηρεσίες τους. Αυτό συμβαίνει σε όλες τις ιδιωτικοποιή-

σεις και γι' αυτό είναι εγκληματικές για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ειδικά με την ιδιωτικοποίηση της Υγείας και Παιδείας, που για την μεν βρήκε η κυβέρνηση την πανδημία σαν ευκαιρία για να προχωρήσει στην πλήρη διάλυση και χρεοκοπία της και να ταΐσει με ζεστό χρήμα τα αρπακτικά της, για τη δε επιχειρεί να την ιδιωτικοποιήσει με γοργούς ρυθμούς και να μετατρέψει τα δύο σημαντικά κοινωνικά αγαθά σε πανάκριβα εμπορεύματα που μόνο όποιος έχει χρήματα θα αγοράζει.

Οι ιστορικές διαδηλώσεις στις 28/02 έδωσαν ένα καίριο χτύπημα στην κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα. Όλες μα όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις προώθησαν τις αποκρατικοποιήσεις - ιδιωτικοποιήσεις και τώρα τα αποτελέσματα είναι φανερά. Οι κινητοποιήσεις και η Γενική Απεργία απέδειξαν ότι εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε να τα βάλουμε με την κυβέρνηση με την ενότητα, τη μαζικότητα και την ενεργοποίησή μας. Αξιοποιώντας αυτή την εμπειρία να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας και τα σωματεία μας και μέσα από μαχητικές μορφές πάλης, απεργίες, διαδηλώσεις, νέα Γενική Απεργία, να επιβάλουμε να πέσει η κυβέρνηση του εγκλήματος των Τεμπών και της συγκάλυψής του, να επιστρέψουν τα τρένα στο δημόσιο, να έχουμε σύγχρονες και ασφαλείς συγκοινωνίες, να σταματήσουμε την ιδιωτικοποίηση Παιδείας και Υγείας, να έχουμε δωρεάν κοινωνικά αγαθά για όλους.

8 Μάρτη: Μέρα της Γυναίκας, Μέρα Αγώνα

«Η θέση της γυναίκας είναι ο πιο γραφικός και αποκαλυπτικός δείκτης, για να αξιολογηθεί ένα κοινωνικό καθεστώς και η κρατική πολιτική» (Τρότσκι, Γραπτά 1937-38, σ. 170)

Η 8η Μάρτη, 115 χρόνια μετά την καθιέρωσή της από τη Β' Διεθνή Συνδιάσκεψη των σοσιαλιστριών γυναικών στην Κοπεγχάγη συνεχίζει να είναι η μέρα που τιμούμε τους αγώνες των γυναικών εργατριών ενάντια στην ταξική καταπίεση. Παρά την προσπάθεια της αστικής τάξης να εκφυλίσει τον χαρακτήρα της 8ης Μάρτη, η ημέρα αυτή έχει βαθιά ταξικές ρίζες:

Παραμένει μέρα μνήμης και τιμής των ιστορικών αγώνων των εργατριών, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος.

Δεν ξεχνάμε τον αγώνα των εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στη Ρωσία το 1917. Ο ξεσηκωμός τους για το τέλος του πολέμου, αύξηση μισθών και το τέλος του τσαρισμού πυροδότησε τη Φεβρουαριανή Επανάσταση και αποτέλεσε φάρο για όλες τις επόμενες ταξικές αναμετρήσεις που έδωσε το γυναικείο εργατικό κίνημα.

Παραδειγματιζόμαστε από τις ιστορικές διεκδικήσεις του γυναικείου κινήματος για παύση των

ιμπεριαλιστικών πολέμων, για ίσα δικαιώματα στην εργασία, στην οικογένεια, στην πολιτική και κοινωνική ζωή. Παλεύουμε ενάντια στο νεοφιλελεύθερο, ψευτοπροοδευτικό στρατόπεδο που ξηλώνει τα δικαιώματα που κατακτήθηκαν με αίμα και σκληρούς αγώνες για την προστασία της γυναίκας, της μητρότητας και του παιδιού.

Οι γυναίκες ακόμα είναι θύματα της φτώχειας, της εργοδοτικής βίας και αυθαιρεσίας, του πολέμου και της προσφυγιάς

Η γλώσσα των αριθμών αναδεικνύει με τον πιο ανατριχιαστικό τρόπο τον εφιάλτη που βιώνουν οι γυναίκες. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και η κολοσσιαία επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη έχουν επιβάλει βαρύ φόρο αίματος στις γυναίκες. Στην Παλαιστίνη σχεδόν το 70% των θυμάτων από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, σε διάστημα έξι μηνών στην Γάζα, ήταν γυναίκες και παιδιά (έκθεση ΟΗΕ 11/2024). Οι γυναίκες παγκοσμίως συνεχίζουν να βιώνουν υψηλότερα ποσοστά φτώχειας. Σύμφωνα με αναφορά της UN Women από τον Μάρτιο του 2024, μία στις δέκα γυναίκες παγκοσμίως ζει σε ακραία φτώχεια. Επιπλέον, αναμένεται ότι η κλιματική αλλαγή θα αφήσει 236 εκατομμύρια περισσότερες γυναίκες και κορίτσια πεινασμένα

μέχρι το 2030. Σύμφωνα με κοινή έκθεση της Eurostat, του FRA και του EIGE, το ένα τρίτο των γυναικών στην ΕΕ έχει υποστεί βία στην εργασία, στο σπίτι ή σε δημόσιους χώρους. Ιδιαίτερα, οι νεαρές γυναίκες αναφέρουν υψηλότερα επίπεδα σεξουαλικής παρενόχλησης στην εργασία από προϊστάμενους και εργοδότες. Περίπου 25 εκατομμύρια άνθρωποι είναι θύματα καταναγκαστικής εργασίας και σεξουαλικής εκμετάλλευσης παγκοσμίως. Η **εμπορευματοποίηση της αναπαραγωγικής ικανότητας της γυναίκας και το εμπόριο παιδιών**, με χιλιάδες θύματα μετανάστριες και άποφτες γυναίκες, σε πολλές χώρες έχει μετατραπεί σε πεδίο νόμιμης κερδοφορίας. Η νέα ανερχόμενη βιομηχανία εμπορευματοποίησης των γενετήσιων οργάνων εκτιμάται ότι θα φτάσει περίπου τα 27 δισεκατομμύρια δολάρια μέχρι το 2025.

Στην Ελλάδα, η κατάσταση είναι ίδια και χειρότερη. Η χώρα καταγράφει το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας των γυναικών μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ. Οι γυναίκες αναγκάζονται να δουλεύουν στους πιο σκληρούς και εκμεταλλευτικούς χώρους εργασίας όπως αυτοί του εμπορίου και της εστίασης με μισθούς πείνας και κάτω από άθλιες συνθήκες εργασίας. Στην Ελλάδα περίπου 50.000 άνθρωποι, στη συ-

ντριπτική πλειοψηφία τους γυναίκες, είναι θύματα «trafficking» και ζουν σε συνθήκες δουλείας. Τα σωρηδόν αντεργατικά μέτρα, η διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας και Υγείας, η μαυραγορίτικη αρπαγή των λαϊκών σπιτιών, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ακραία ασυδοσία και ατιμωρησία των πλουσίων και της ελίτ, των υπηρετών και εκτελεστών της βασανίζουν την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο ταξικός πόλεμος που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη αφήνει πίσω της αμέτρητα θύματα. Το έγκλημα στα Τέμπη, οι υποθέσεις μαστροπείας, παιδεραστίας κι ένα σωρό άλλα εγκλήματα δεν μπορούν πλέον να συγκαλυφθούν.

Το γυναικείο κίνημα πρέπει να απαγκιστρωθεί επιτέλους από την ιδεολογία της κυρίαρχης αστικής ελίτ, που θέλει να αποδομήσει και να ακυρώσει κάθε σταθερή αναφορά στην αντικειμενική πραγματικότητα (στο φύλο, τις σεξουαλικές διαφορές, το σώμα, τη γλώσσα, τις τάξεις) και να αντικαταστήσει τη λογική της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας με αυτή των ατομικών ταυτοτήτων και συμφερόντων. Τα συλλογικά συμφέροντα των γυναικών απειλούνται άμεσα καθώς εξουδετερώνονται τα αντανάκλαστικά ενάντια σε «διαχρονικές» μορφές βίας και εκμετάλλευσης των γυναικών, οι οποίες «κανονικο-

ποιούνται» και νομιμοποιούνται. Το εμπόριο λευκής σαρκός ονομάζεται «σεξεργασία» και βαφτίζεται ατομική επιλογή. Η αναπαραγωγική ικανότητα των γυναικών ξετελιέται σε «μπίζνα» εντός και εκτός νομοθεσίας – παρότι παραβιάζονται θεμελιώδη δικαιώματα (αδιάσπαστη σωματική και ψυχική ενότητα μητέρας-βρέφους, σωματική ακεραιότητα γυναικών κ.λπ.) – και μετατρέπεται το παιδί και τη γυναίκα σε θύματα ανθρώπινου εμπορίου. Η προστασία της μητρότητας παραγκωνίζεται και παραγνωρίζεται ως «αναχρονιστικό κατάλοιπο»!

Έρθε η ώρα να αφήσει πίσω του το γυναικείο κίνημα τα δόγματα του ατομικού δικαιωματισμού και της WOKE κουλτούρας που δηλητηριάζουν και αποδυναμώνουν τους αγώνες, στρώνοντας έτσι το δρόμο για Ακροδεξιές πολιτικές. Οι μεγαλειώδεις αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για το έγκλημα στα Τέμπη, αποδεικνύουν ότι οι παραδόσεις και οι αξίες της εργατικής τάξης δεν έχουν ξηλωθεί. Να πιάσουμε το νήμα αυτών των αγώνων ώστε το γυναικείο κίνημα να ξαναβρεί τον προοδευτικό, ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του. Να ξαναγεννηθεί από την κοινή πάλη των γυναικών και ανδρών της εργατικής τάξης στη βάση των κοινών ταξικών μας συμφερόντων.

Σερβία: Οι φοιτητές με διαδηλώσεις ρίχνουν την κυβέρνηση

Στη 1 Νοεμβρίου 2024, ένα νέο σιδηροδρομικό έγκλημα έρχεται να προστεθεί σε όλα αυτά που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια, αυτή τη φορά στη Σερβία, όταν το τσιμεντένιο γέισο στην είσοδο του κεντρικού σταθμού Νόβι Σαντ κατέρρευσε ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση, καταπλακώνοντας όσους βρίσκονταν από κάτω. Το περιστατικό κόστισε τη ζωή σε 15 ανθρώπους και τραυμάτισε πολλούς κι αποτέλεσε αφορμή για να ξεσπάσει ένα μεγάλο φοιτητικό κύμα οργής προς την κυβέρνηση η οποία είχε μεγάλες ευθύνες. Ο κύριος λόγος αυτού του ξεσπάσματος είναι οι καταστροφικές συνέπειες της διαφθοράς, της κακοδιαχείρισης και της έλλειψης συντήρησης σε δημόσιες υποδομές, καθώς και η έλλειψη χρηματοδότησης για τις βασικές ανάγκες των πολιτών.

Συνέβη μόλις λίγους μήνες αφότου ο σιδηροδρομικός σταθμός είχε παραδοθεί στο κοινό, πλήρως ανακαινισμένος. Σε εκείνο το

γκρεμισμένο – καινούριο – στέγατρο οι Σέρβοι είδαν την προσωποποίηση και κορύφωση της διαφθοράς και της απάτης που ταλανίζει τη χώρα τους. Παρά τις συχνές ανακαινίσεις που είχαν πραγματοποιηθεί στο σταθμό, η κατάρρευση της οροφής έδειξε ότι τα έργα είχαν γίνει χωρίς την απαραίτητη προσοχή και ελέγχους, γεγονός που εγείρει σοβαρά ερωτήματα για την εμπλοκή της κυβέρνησης. Η κυβέρνηση της Σερβίας κατηγορήθηκε για την έλλειψη διαφάνειας και την ανεπάρκεια στην επίβλεψη των έργων, καθώς και για την προτεραιοποίηση συμφερόντων εταιρειών έναντι της δημόσιας ασφάλειας. Το έγκλημα αυτό στο Νόβι Σαντ θυμίζει το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη, όπου η ιδιωτικοποίηση, η διαφθορά και η συγκάλυψη από τις κυβερνήσεις οδήγησαν σε ανθρώπινες απώλειες. Και στις δύο περιπτώσεις, η απώλεια ανθρώπινων ζώων αποτέλεσε το αποκορύφωμα μιας σειράς από επιθέσεων που δέχονται χρόνια (ακρίβεια, ιδιωτικοποιήσεις, πό-

λεμο), ενισχύοντας την οργή των πολιτών και την ανάγκη να κινητοποιηθούν για να ζητήσουν καλύτερες συνθήκες στις μεταφορές και όχι μόνο.

Αυτό που ακολουθεί δεν έχει

προηγούμενο, χιλιάδες πολίτες θα βγουν στους δρόμους σε όλη τη Σερβία, ενώ θα πραγματοποιήσουν πορεία από το Βελιγράδι έως το Νόβι Σαντ, σε μια μαζική κινητοποίηση που θα διαρκέσει για μέρες. Αποκλείοντας γέφυρες και κύριες οδικές αρτηρίες, οργανώνοντας πορείες πολλών χιλιομέτρων και πραγματοποιώντας συγκεντρώσεις, οι διαδηλωτές απαιτούν δικαιοσύνη και τιμωρία για όσους ευθύνονται για το έγκλημα. Μεταξύ των κύριων απαιτήσεων είναι η δημοσιοποίηση όλων των εγγράφων της συμφωνίας με τις δύο κινεζικές εταιρείες που ανέλαβαν την ανακαίνιση του σταθμού, καθώς και η τιμωρία όσων χρηματίστηκαν, παρέβλεψαν ή αδιαφόρησαν για την ασφάλεια των πολιτών στο όνομα του κέρδους. Η οργή των πολιτών εντείνεται από τις προσπάθειες συγκάλυψης και τις επιθέσεις εναντίον των διαδηλωτών στις διαδηλώσεις.

Στο Βελιγράδι, φοιτητές και νέοι οργάνωσαν πορεία διαμαρτυρίας στο κέντρο της πρωτεύουσας, ακόμα και τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς, όταν οι τοπικές αρχές είχαν προγραμματίσει εορταστικές εκδηλώσεις. Η κινητοποίηση αυτή αποτέλεσε έντονο μήνυμα κατά της κυβέρνησης. Η πίσση των φοιτητών είχε άμεσα αποτελέσματα: τρεις μέρες μετά το συμβάν, ο υπουργός Μεταφορών παραιτήθηκε, ενώ μέσα σε λιγότερο από ένα

μήνα, συνελήφθησαν τόσο ο ίδιος όσο και η διευθύντρια της Αρχής Σιδηροδρομικών Υποδομών. Η κυβέρνηση, τελικά, έπεσε με την παραίτηση του πρωθυπουργού Μίλος Βούτσεβιτς. Παρά ταύτα, οι μαζικές διαδηλώσεις συνεχίζουν να μεγαλώνουν, απαιτώντας όχι μόνο δικαιοσύνη για τις θύματα, αλλά και μια νέα εποχή με καλύτερες συνθήκες για τους πολίτες, ρίχνοντας περισσότερες ευθύνες στον πρόεδρο της Σερβίας, Αλεξάνταρ Βούτσιτς.

Οι διαδηλώσεις στη Σερβία και στην Ελλάδα, που ξεκίνησαν με αφορμή τα εγκλήματα στο Νόβι Σαντ και στα Τέμπη αντίστοιχα, αποτελούν μια ισχυρή έκφραση αλληλεγγύης και κοινών αξιών μεταξύ των δύο λαών. Στις 28 Φεβρουαρίου, σέρβοι φοιτητές και πολίτες συγκεντρώθηκαν έξω από την ελληνική πρεσβεία στο Βελιγράδι για να τιμήσουν τους 57 νεκρούς από το έγκλημα στα Τέμπη, φέροντας πανό με την επιγραφή: «Ο αγώνας σας είναι και αγώνας δικός μας!». Η κινητοποίηση αυτή δεν ήταν μόνο ένας συμβολικός χαιρετισμός, αλλά μια έκφραση κοινής πάλης ενάντια στη διαφθορά, την ατιμωρησία και την έλλειψη δικαιοσύνης που χαρακτηρίζουν και τις δύο χώρες.

Οι δύο λαοί μοιράζονται έναν κοινό αγώνα για καλύτερες συνθήκες ζωής, όπως αυξήσεις στους μισθούς και μάχη ενάντια στην ακρί-

βεια. Αυτά αποτελούν κεντρικούς πυλώνες των κινητοποιήσεων και στις δύο χώρες. Τα δύο σιδηροδρομικά εγκλήματα δεν είναι μεμονωμένα γεγονότα, αλλά συμπτώματα μιας βαθύτερης κρίσης που πλήττει τις κοινωνίες μας. Είναι αποτέλεσμα των ιδιωτικοποιήσεων και του θυσιασμού των αναγκών μας για τα κέρδη των ελίτ, οι οποίες προτιμούν να δίνουν όπλα και να σφάζονται οι λαοί, παρά να εξασφαλίσουν καλύτερες συνθήκες ζωής για όλους.

Οι διαδηλώσεις στην Σερβία συνεχίζονται, και το πολιτικό σκηνικό θα παραμείνει σε αναμμένα κάρβουνα το επόμενο διάστημα. Παρόλ' αυτά, πρέπει να πούμε πως, η έλλειψη μιας επαναστατικής δυναμικής με πρόγραμμα σωτηρίας και το όραμα του σοσιαλισμού καθιστά δύσκολη τη σύνδεση των προβλημάτων με μεταβατικά αιτήματα που θα μπορούσαν να δώσουν μια ανάσα. Ωστόσο, οι διαδηλώσεις, αν και μπορεί να μειώνονται, αποτελούν μια νίκη για τον σέρβικο λαό, καθιστώντας πολύ πιο δύσκολη την ψήφιση μέτρων εναντίον των δικαιωμάτων του και η κυβέρνηση θα ζοριστεί πολύ. Ενώ αποτελεί ένα ενθαρρυντικό μήνυμα σε όλο τον κόσμο που παλεύει για παρόμοιες διεκδικήσεις, ιδιαίτερα στην Ελλάδα με τους αγώνες που δίνονται ενάντια στο νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη!

■ Αχιλλέας Λούντζης

Σε τεντωμένο σκοινί η εκχειρία στη Γάζα

Στις 28 Φεβρουαρίου έληξε η πρώτη φάση της συμφωνίας εκχειρίας μεταξύ της Χαμάς και της κυβέρνησης Νετανιάχου που άμπολλες φορές κινδύνευσε να τιναχτεί στον αέρα εξαιτίας των συνεχών υπαναχωρήσεων και παραβιάσεων του σιωνιστικού καθεστώτος. Προσπαθώντας να ισορροπήσει ανάμεσα στις πιέσεις των ακροδεξιών εταίρων του στην κυβέρνηση για συνέχιση της γενοκτονίας, στο αντιπολεμικό αίσθημα της ισραηλινής κοινωνίας και τις απαιτήσεις της νέας αμερικανικής κυβέρνησης για διατήρηση της εκχειρίας, ο Νετανιάχου προσπαθεί να κερδίσει χρόνο και ο Τραμπ δίνει χείρα βοήθειας.

Διαρκείς παραβιάσεις της εκχειρίας - Στο στόχαστρο η Δ. Όχθη

Από χίλια κύματα πέρασαν οι έξι εβδομάδες της πρώτης φάσης με τη σιωνιστική κυβέρνηση να επινοεί προφάσεις για να παραβιάσει τα συμφωνηθέντα: Καθυστέρηση επανειλημμένα την απελευθέρωση των 1.500 παλαιστίνων φυλακισμένων (από τους 10.500 που σαπίζουν στις ισραηλινές φυλακές). Εμποδίζει την ανθρωπιστική βοήθεια. Μόλις το 50% των τροφίμων, φαρμάκων, καυσίμων, που είχαν συμφωνηθεί, έχουν εισέλθει στη Λωρίδα, μόνο 53.000

από τις 200.000 σκηνές, ούτε μία από τις 60.000 κινητές κατοικίες και κανένα από τα βαρέα μηχανήματα για την απομάκρυνση των ερειπίων. Χιλιάδες άνθρωποι αδυνατούν να επιβιώσουν. Στην πραγματικότητα οι σιωνιστές επιχειρούν, καταρχάς, να επισκιάσουν τη σημαντική στρατηγική ήττα που σηματοδοτούν για το καθεστώς τους τόσο η αποχώρηση των ισραηλινών δυνάμεων από το διάδρομο Νετζαρίμ (που χωρίζει τη Γάζα στη μέση) όσο και η επιστροφή χιλιάδων Παλαιστίνων στις ισοπεδωμένες περιοχές τους. Επιχειρούν, επίσης, να παρατείνουν τη συλλογική τιμωρία του πληθυσμού της Γάζας και ν' αποτρέψουν με κάθε τρόπο την επανεγκατάστασή τους.

Ήδη από το καλοκαίρι, κυρίως όμως μετά την ανάληψη της εξουσίας των ΗΠΑ από τον Τραμπ, στη Δυτική Όχθη και κυρίως στη Τζενίν και το Τουλκαρέμ λαμβάνει χώρα μια ευρείας κλίμακας επιχείρηση: 40.000 άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί, εκατοντάδες δολοφονούνται ή φυλακίζονται, ολόκληρες περιοχές ισοπεδώνονται, δεν υπάρχει πρόσβαση σε καθαρό νερό, τροφή, ιατρική περίθαλψη και στέγη και για πρώτη φορά εδώ και 20 χρόνια έχουν αναπτύχθει ισραηλινά άρματα μάχης που προετοιμάζονται για μακροχρόνια παραμονή.

Η ατζέντα Τραμπ

Τα δείγματα γραφής της διακυβέρνησης Τραμπ σε σχέση με τη Μέση Ανατολή ήταν αρκετά σαφή από την πρώτη στιγμή. Οι χαριεντισμοί με τον Νετανιάχου, πρώτο επίσημο επισκέπτη του νέου προέδρου στον Λευκό Οίκο, συνοδεύτηκαν από 1 δισ. δολάρια σε στρατιωτικό υλικό (πρόσφατα προστέθηκαν άλλα 4 δισ.) και τις ανεκδιήγητες ανακοινώσεις για κατάληψη της Γάζας από αμερικανικά στρατεύματα, ανοικοδόμηση και μετατροπή της σε νέα Ριβιέρα, μετεγκατάσταση του πληθυσμού της σε γειτονικές χώρες (Αίγυπτο, Ιορδανία) για «ανθρωπιστικούς λόγους» και απαγόρευση επιστροφής τους (μετεξέλιξη του σχεδίου για εκτοπισμό των Παλαιστίνων της Γάζας στο Σινά). Υπάρχει άλλωστε το προηγούμενο της πρώτης θητείας του Τραμπ που όχι μόνο αναγνώρισε την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, όχι μόνο χαρακτήρισε τα υψώματα του Γκολάν ισραηλινό έδαφος (όχι πια κατεχόμενα) αλλά και άνοιξε τη συζήτηση, την παραμονή της υπογραφής των Συμφωνιών του Αβραάμ με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Μπαχρέιν και το Μαρόκο, για την προσάρτηση στο Ισραήλ εδαφών της Δ. Όχθης. Βέβαια, έκανε πίσω, μόνο όμως αφού εξασφάλισε, ως αντάλλαγμα, συμφωνίες ειρήνης αυτών των αραβικών χωρών με το

Ισραήλ.

Στις προτεραιότητες της νέας κυβέρνησης Τραμπ φαίνεται να είναι το κλείσιμο μετώπων και η επικέντρωση στο βασικό αντίπαλο των αμερικανικών συμφερόντων, την Κίνα. Μέρος αυτού του σχεδίου είναι η αναβίωση των Συμφωνιών του Αβραάμ, δηλαδή η εξομάλυνση-σφίξη των σχέσεων με τις αραβικές χώρες και κυρίως τη Σαουδική Αραβία (που απομακρύνεται από την αγκαλιά των ΗΠΑ και έχει προσχωρήσει στους BRICS). Κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν μπορεί να προχωρήσει όσο συνεχίζεται η γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Επαναλαμβάνοντας, λοιπόν, την ιστορία, η υποχώρηση της αμερικανικής κυβέρνησης από ένα τέτοιο «μεγαλόπνοο» σχέδιο – που κατηγορηματικά απορρίπτουν όλα τα αραβικά καθεστώτα, ακόμα και τα φιλο-αμερικανικά, συμπεριλαμβανομένης της Αιγύπτου και της Ιορδανίας – θα μπορούσε να αποτελέσει μια δικαιολογία που θα διευκόλυνε τα αραβικά καθεστώτα να αποδεχτούν μια συμφιλίωση με το Ισραήλ. Προϋπόθεση, βέβαια είναι να συνδυαστεί με μια τουλάχιστον κατάπαυση πυρός διαρκείας, αν δεν μπορεί να επιτευχθεί κάτι μονιμότερο.

Αυτό είναι και το μόνο στο οποίο πιέζει ο Τραμπ τον Νετανιάχου, προσπαθώντας παράλληλα να βοηθήσει την πολιτική του επιβίωση, εφόσον εξυπηρετεί τις επιδιώξεις

των αμερικανικών συμφερόντων. Το τελευταίο επεισόδιο αυτής της βοήθειας είναι η πρόταση του αμερικανού διαπραγματευτή Στιβ Γουίτκοφ να παραταθεί η πρώτη φάση της εκχειρίας μέχρι το τέλος του Ραμαζανιού και του εβραϊκού Πάσχα (μέσα Απρίλη), οπότε και να ξεκινήσει η δεύτερη φάση της εκχειρίας που έπρεπε να έχει ξεκινήσει την 1η Μαρτίου (προβλέπει αποχώρηση όλων των ισραηλινών στρατευμάτων και τερματισμό του πολέμου στη Γάζα). Το σιωνιστικό καθεστώς έσπευσε, φυσικά, να υιοθετήσει την πρόταση εκβιάζοντας τη Χαμάς να κάνει το ίδιο και ανακοινώνοντας αναστολή της εισόδου της ανθρωπιστικής βοήθειας μέχρι τότε.

Ο Νετανιάχου θα επιδιώξει να πιέσει για την απελευθέρωση των υπόλοιπων ομήρων και τη δημιουργία τετελεσμένων στη Δ. Όχθη. Θα επιχειρήσει επίσης να μεταστρέψει την ισραηλινή κοινή γνώμη που κατά 67% θέλει τη συνέχιση της εκχειρίας και να αποφύγει τη διάλυση της κυβέρνησης συνασπισμού της οποίας ηγείται.

Οι κινήσεις της Χαμάς και των δυνάμεων της παλαιστινιακής αντίστασης θα συνεχίσουν αναμφίβολα να είναι προσεκτικές και αποφασιστικές, όπως μέχρι τώρα, παρά τη δύσκολη συγκυρία. Δικό μας καθήκον εξακολουθεί να είναι να μην αφήσουμε ανυπεράσπιστο τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό.

Το γαλλικό πολιτικό σκηνικό βρίσκεται σε διαρκή περιδίνηση. Οι προτάσεις μομφής ενάντια στον νεοδιορισθέντα πρωθυπουργό του Μακρόν, Μπαϊρού, αποτέλεσαν το ξεκίνημα σφοδρών συγκρούσεων και φυγόκεντρων τάσεων μέσα στο Νέο Λαϊκό Μέτωπο (ΝΛΜ). Η πρώτη έλαβε 128 ψήφους και η δεύτερη 122 επί συνόλου 577 βουλευτών της Γαλλικής Εθνοσυνέλευσης. Οι βασικοί εταίροι της εκλογικής ομπρέλας του ΝΛΜ (Ανυπότακτη Γαλλία, Οικολόγοι, ΚΚΓ) κατέθεσαν πρόταση μομφής προς την κυβέρνηση, αφού αυτή έκανε πραξικοπηματικά χρήση του συνταγματικού μηχανισμού 49.3 για να περάσει, χωρίς να ψηφιστεί από την Εθνοσυνέλευση, τον προϋπολογισμό του 2025. Ο τέταρτος βασικός εταίρος του ΝΛΜ, το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ), στηρίζοντας την κυβέρνηση ψήφισε κατά της πρότασης μομφής μαζί με το ακροδεξιό κόμμα της Λεπέν (Εθνική Συσπείρωση, ΕΣ). Το αποτέλεσμα ήταν η κυβέρνηση να μπορέσει να ξεπεράσει το σοβαρό σκόπελο της μη ψήφισης του προϋπολογισμού και ταυτόχρονα να μεταφέρει την κρίση της σε κάποιο βαθμό στην αντιπολίτευση.

Η απόφαση των Σοσιαλιστών εδράζεται στις υποτιθέμενες «υποχωρήσεις» που έκανε η κυβέρνηση, διαμορφώνοντας έναν προϋπολογισμό «συμβατό με το εργατικό πρόγραμμα του ΝΛΜ». Στην πραγματικότητα καμία ουσιαστική υποχώρηση δεν έκανε ο Μπαϊρού, αντίθετα πρότεινε έναν νεοφιλελεύθερο προϋπολογισμό λιτότητας, που προμηνύει νέες επιθέσεις και αφαίμαξη της γαλλικής εργατικής τάξης. Σε μια προσπάθεια να σώσει τα προσχήματα και να παραμείνει τυπικά στο στρατόπεδο της αντιπολίτευσης, το ΣΚ πρότεινε εκ νέου πρόταση μομφής, από την αρχή καταδικασμένη να καταψηφιστεί. Το ΣΚ προσέφερε μια ανεκτίμητη υπηρεσία στον Μακρονισμό, δίνοντας στην κυβέρνηση μια παράταση ζωής τουλάχιστον 2 μηνών.

Το ΣΚ, μην ψηφίζοντας υπέρ της πρώτης πρότασης μομφής, ψήφισε ουσιαστικά υπέρ της παραμονής της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης και υπέρ του ληστρικού προϋπολογισμού. Για να υπερασπιστούν την απόφασή τους, επικαλέστηκαν την «ανάγκη για σταθερότητα». Μια σταθερότητα που στην πραγματικότητα συνίσταται στη διάσωση και συνέχιση του μακρονισμού, των αντεργατικών επιθέσεων, των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών σε κοινωνικές δαπάνες, της πολεμικής οικονομίας. Το ΣΚ αναδείχθηκε σε μέγα σωτήρα του Μακρονισμού, που έχει ήδη καταδικαστεί από τις μάζες με τους μεγάλους αγώνες των τελευταίων ετών. Εδώ και μήνες συνομιλεί με τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, φλερτάρει με την αποχώρηση από το ΝΛΜ προς χάριν μιας συνεργασίας με τον Μακρόν, μέχρι και για τη διαμόρφωση συγκυβέρνησης. Οι Σοσιαλιστές επιδιώκουν να παίξουν ξανά ρόλο «υπεύθυνου κόμματος», εξυπηρετώντας τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της αστικής τάξης, ως επίδοξοι ενορχηστρωτές των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων. Πολύτιμη ήταν και η υπηρεσία που προσέφερε η ακροδεξιά ΕΣ της Λεπέν, παρουσιαζόμενη έτσι ως αξιωματική αντιπολίτευση, ακόμη και αν είναι τρίτη δύναμη εκλογικά.

Τα υπόλοιπα μέλη του ΝΛΜ δεν είναι σε καλύτε-

ρη μοίρα από το ΣΚ. Παρά τις βαρύγδουπες δηλώσεις και κορώνες του Μελανσόν περί «προδοσίας» και «αποκλεισμού του ΣΚ από το ΝΛΜ», είναι σχεδόν βέβαιο πως στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα δούμε «προδότες» και «προοδευτικούς» να ξανασφίγουν τα χέρια. Ήδη από την επομένη της απαράδεκτης στάσης του ΣΚ, Οικολόγοι και ΚΚΓ κυριολεκτικά εκλιπαρούσαν για τη διατήρηση της εκλογικής συμμαχίας δηλώνοντας πως «η διαφωνία δεν συνιστά ρήξη»! Παρά τις παραπλανητικές προτάσεις μομφής και το δήθεν «αριστερό-προοδευτικό» πρόγραμμά του, το ΝΛΜ αποτελεί μια συγκόλληση αποκλειστικά εκλογικιστική. Η σύνθεσή του, που περιλαμβάνει μέχρι και πιστούς νεοφιλελεύθερους, γνωστούς πρώην συνεργάτες και υπουργούς του Μακρόν, αποδεικνύει την αντεργατική του φύση. Το ΝΛΜ αποτελεί μια «καρικατούρα» του Λαϊκού Μετώπου του 1936, ξυπνώντας τους εφιάλτες των προδοσιών και ηττών που αυτό επέφερε στους εργαζόμενους της Γαλλίας. Το ΝΛΜ – με το ΣΚ ή χωρίς – αποτελεί ξεκάθαρα ένα αστικό μόρφωμα, με αστικό πρόγραμμα. Σε στιγμές και θέματα αποφασιστικής σημασίας για την εργατική τάξη έχει διατηρήσει την πιο συντηρητική στάση, ξεπλένοντας και στηρίζοντας καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές: πλήρης συμφωνία με τον Μακρόν για Ουκρανία και Παλαιστίνη, υποστήριξη των Δυτικών Ιμπεριαλιστών, ονομασία της Χαμάς ως «τρομοκρατική οργάνωση»...

Όμοια με τον ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και άλλες εκλογικιστικές συγκολλήσεις ταξικής συνεργασίας (αριστερόστροφες ή «προοδευτικές»), έτσι και το ΝΛΜ αποτελεί παγίδα για τους εργαζόμενους. Τα μέτωπα αυτά αποσκοπούν μονάχα σε μια κοινοβουλευτική λύση, μια «αριστερή-προοδευτική» κυβέρνηση. Όπου εφαρμόστηκαν αυτές οι πολιτικές, οδήγησαν σε βαριές ήττες του εργατικού κινήματος και εγκληματικές προδοσίες (βλ. ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, προδοσία του λαϊκού ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015). Παρουσιάζοντας τον εαυτό τους ως «σωτήρες» των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ή ως το «μικρότερο κακό», είναι σε κάθε περίπτωση μέρος του σάπιου, αστικού, νεοφιλελεύθερου σκηνικού που καθημερινά καταδικάζει την εργατική τάξη σε φτωχοποίηση, εξαθλίωση, πόλεμο και θάνατο. Αποτελούν τους καλύτερους απολογητές του δολοφονικού καπιταλιστικού συστήματος και έχουν μακρύ ιστορικό νεκρανάστασης των πιο αντιδραστικών δεξιών και νεοφιλελεύθερων δυνάμεων (βλ. «παλινόρθωση» της ΝΔ στην εξουσία το 2019) ή ακόμη και ακροδεξιών. Καλλιεργούν σύγχυση και ηττοπάθεια στους εργαζόμενους, δυσφημίζουν την Αριστερά και τους αγώνες. Ενισχύουν το δόγμα ΤΙΝΑ και συκοφαντούν την ύπαρξη μιας πραγματικής σοσιαλιστικής εναλλακτικής.

Πραγματικά, είναι απορίας άξιο, θλιβερό και κυρίως επικίνδυνο αδιέξοδο το πώς έχουν εμφανιστεί να προσβλέπουν σε κάποια ελληνική παραλλαγή του ΝΛΜ ως και συλλογικό της «ριζοσπαστικής αριστεράς» στη χώρα μας – πάντα με το πρόσχημα κάποιας «ενότητας» και «κοινωνικής δυναμικής από τα κάτω».

στον κόσμο...

Όλος ο πλανήτης φώναξε

«Δεν ήταν ατύχημα, ήταν δολοφονία»

Η γενική απεργία στις 28 Φλεβάρη αποτέλεσε μια μεγάλη ιστορική μέρα για ολόκληρη την ελληνική κοινωνία. Ίσως η πρώτη μεγάλη «ανάσα» μιας κοινωνίας που ασφυκτιά, που χτυπιέται ανελέητα, που της απαγορεύουν να εξασφαλίσει στα παιδιά της τα βασικά: Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, Οξυγόνο. Η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία, ο χείμαρρος της νεολαίας και ακόμα η συμμετοχή πλατιών στρωμάτων είναι μια εκκωφαντική απαίτηση για την ανατροπή του σάπιου καθεστώτος Μητσοτάκη. Δύο εκατομμύρια που κατέβηκαν στους δρόμους πανελλαδικά σε πάνω από 200 πόλεις δεν μπορούν να «συγκαλυφθούν» από καμία «εκτίμηση της αστυνομίας», το ίδιο και το ρεύμα που διαπέρασε δεκάδες πόλεις του εξωτερικού.

Παγκοσμίως καλέστηκαν πάνω από 125 συγκεντρώσεις, σχεδόν πενταπλάσιες από τις αντίστοιχες στις 26 Γενάρη. Από τον Καναδά μέχρι τη Νέα Ζηλανδία και από τη Νορβηγία μέχρι την Τανζανία, ο χάρτης γέμισε με «καρφίτσες» που καλούσαν στην τιμωρία των υπεύθυνων και της κυβέρνησης. Μεγαλειώδεις ήταν οι συγκεντρώσεις σε διάφορες μεγάλες πόλεις με εκατοντάδες διαδηλωτές, όπως στην Κύπρο, την Αγγλία, την Γερμανία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, καθώς και στην Ιταλία. Στην τελευταία, ήταν σημαντικό και το ποσοστό συμμετοχής των ντόπιων ενάντια στην ιταλική ιδιωτική εταιρεία που ανήκουν τα ελληνικά τρένα. Όμως, αυτή είναι παρά μόνο η αφετηρία της λίστας των μεγάλων πόλεων στο εξωτερικό που πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις. Στις ΗΠΑ, καλέστηκαν σε Νέα Υόρκη, Βοστώνη, Ουάσινγκτον, καθώς και σε άλλες τρεις πόλεις. Στην Αγγλία, είχε σημαντική συμμετοχή σε Λονδίνο, Μάντσεστερ και άλλες 7 πόλεις. Στη Γερμανία τουλάχιστον 14 πόλεις καλούσαν ενάντια στη συγκάλυψη. Η Ιταλία, επίσης, με 11 συγκεντρώσεις, όπου οι εικόνες από Ρώμη και Μπολόνια είναι συγκλονιστικές. Το παρόν δεν μπορούσε να μη δώσει και η Αυστραλία, μέσα από τρεις από τις μεγαλύτερες πόλεις της, σε Μελβούρνη, Σίδνεϊ και Περθ. Ακόμα, η Γαλλία συμμετείχε με 7 πόλεις. Οι αναφορές που μπορούν να γίνουν ακόμα είναι αμέτρητες, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι η ευρωπαϊκή ήπειρος σάρωσε στη συμπαράσταση και απαίτηση που ξεκίνησε από τα 2 εκατομμύρια στην Ελλάδα. Φυσικά, θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν δεν κάναμε μια τελευταία αναφορά σε χώρες που συμμετείχαν σε αυτό το μεγάλο κύμα συγκεντρώσεων, όπως την Ισλανδία, τις ασιατικές χώρες της Ν. Κορέας και της Ιαπωνίας, στη γειτονική Αφρική με Αίγυπτο και Τανζανία, αλλά και χώρες της Λ. Αμερικής. Η τελευταία, ενώ ήταν κενή στον χάρτη των συγκεντρώσεων στις 26 Γενάρη, τώρα συμμετείχε με Περού και Αργεντινή (Μπουένος Άιρες). Και πάλι σε φορτηγά πλοία στη μέση του Ατλαντικού ύψωσαν το δικό τους πανό ενάντια στη συγκάλυψη, ενώ ο παγκόσμιος Τύπος δεν είχε επιλογή, παρά να κατακλύσει με άρθρα και ειδήσεις με τις μεγαλειώδεις εικόνες των διαδηλώσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ενάντια στο νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών.

Το συμπέρασμα ηχεί εκκωφαντικά: η ασφυξία δεν έχει σύνορα και τα μάτια του κόσμου είναι στραμμένα πάνω μας. Οι εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες του εξωτερικού που αναγκάστηκαν να φύγουν είναι απόρροια των άγριων νεοφιλελεύθερων πολιτικών/εγκλημάτων. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα από άλλες χώρες χτυπιούνται λυσσαλέα από τις δικές τους αστικές τάξεις, ενώ το μαύρο σύννεφο του πολέμου κινείται απειλητικά πάνω από το κεφάλι όλων μας. Πήραμε την πρώτη «ανάσα», για να αποκτήσουμε, όμως, οξυγόνο χρειάζεται αγώνας διαρκείας μέχρι τέλους, μέχρι την ολική ανατροπή του σάπιου καθεστώτος Μητσοτάκη.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οικονομική και πολιτική κρίση στο «κόκκινο»

Με την επανα-χάραξη της τακτικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού από το επιτελείο Τράμπ και τις αστικές δυνάμεις που τον στηρίζουν, οι παγκόσμιοι συσχετισμοί αλλάζουν ραγδαία και απειλούν ειδικά την ΕΕ και την γερμανική ατομική μηχανή της με οριστική συντριπτική υποβάθμιση. Η επιδείνωση της παγκόσμιας ανάπτυξης/οικονομίας από την διαρκή κρίση, ειδικά μετά το 2008, και τις ισχυρές υφέσεις από την πανδημία και τον πόλεμο στην Ουκρανία, οδήγησαν την Γερμανία σε πρωτοφανή οικονομική στασιμότητα/ύφεση. Το 2025 για 4η χρονιά θα κινηθεί σε μηδενική ή αρνητική ανάπτυξη. Με διαρκή πτώση της βιομηχανικής παραγωγής, του τομέα παραγωγής μηχανημάτων, των χημικών και φαρμακευτικών προϊόντων, ειδικά της αυτοκινητοβιομηχανίας που είναι και κινητήριος δύναμη δεκάδων συναφών τομέων.

Τα κέρδη BMW και Mercedes μειώνονται τα τελευταία τρίμηνα από 54% έως 84%, ενώ η VW ανακοινώνει 30.000 απολύσεις για τα επόμενα χρόνια. Αυτά ως αποτέλεσμα της συνεχούς συρρίκνωσης των γερμανικών εξαγωγών ειδικά προς τις ΗΠΑ (παρμένει όμως η μεγαλύτερη αγορά τους). Οι πτωχεύσεις εταιρειών αυξήθηκαν κατά 40% το 2024 (11.000 πτωχεύσεις μόνο το πρώτο 6μηνο του 2024) ενώ 3 εκατ. μικρές επιχειρήσεις είναι στα όρια χρεοκοπίας.

Εξαίρεση αποτελούν οι εταιρείες της πολεμικής βιομηχανίας που συνεργάζονται με τον γερμανικό στρατό και ξεκοκαλίζουν το πρώτο πακέτο των 100 δισ. για την άμυνα και ετοιμάζονται για τα επόμενα. Δεν αλλάζουν όμως την γενική εικόνα κατάρπτωσης, που όλο το φάσμα των πολιτικών κομμάτων του συστήματος από την άκρα δεξιά ως την «αριστερά» προσπαθούν να την κρύψουν με ατζέντα συζήτησης το

μεταναστευτικό, την ασφάλεια, την υπεράσπιση της Ουκρανίας. Αυτό, τη στιγμή που το 83% των Γερμανών ψηφοφόρων δήλωσε πως πρώτο του θέμα ήταν η οικονομία!

Οι ανακοινώσεις των γερμανών βιομήχανων συγκεκριμενοποιούν τις οικονομικές εξελίξεις. Προβλέπουν μείωση 190.000 θέσεων στην αυτοκινητοβιομηχανία ως το 2035 και λόγω της πολιτικής δασμών/αντιδασμών που επικρατεί με τον Τράμπ, απώλεια 300.000 θέσεων εργασίας συνολικά. Αυτό τη στιγμή που η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα δεινοπαθούν από την ακρίβεια, την καθήλωση των μισθών, την μείωση των κοινωνικών δαπανών.

Η ανεργία τον Ιανουάριο του 2025 έκανε ρεκόρ δεκαετίας με 6,4%, τα ενοίκια από το 2010 αυξήθηκαν κατά 64%, το κόστος ενέργειας και μεταφορών εκτοξεύτηκε μαζί με όλα τα βασικά αγαθά. Αποτέλεσμα 17,5 εκατ. Γερμανοί να ζουν στο όριο της φτώχειας, ενώ 1 στους 5 φοβάται άμεσα για τη θέση εργασίας του.

Αυτή η κατάσταση οδήγησε και στην αύξηση των ταξικών αγώνων και απεργιών. Το 2023 καταγράφηκε ρεκόρ απεργιών με 312 σε όλους τους κλάδους και υπάρχει και μαζικοποίηση των διαδηλώσεων είτε εργατικών συνδικάτων, είτε αγροτών, είτε αντιφασιστών. Οδηγεί και στην αύξηση της αμφισβήτησης των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων και ανατροπή των εκλογικών ισορροπιών την τελευταίων δεκαετιών.

Εκλογές εκτάκτου ανάγκης

Από την εκλογή του Τράμπ τον Νοέμβριο και την αναμενόμενη αλλαγή της πολιτικής Μπάιντεν στο Ουκρανικό, η γερμανική τρικομματική κυβέρνηση (Σοσιαλδημοκρατών SPD - Πράσινων GRUNE - Φιλελεύθεροι FPD) κατέρρευσε και προκηρύχθηκαν εκλογές για τον Φεβρου-

άριο του 2025. Η άκριτη και άνευ όρων υποστήριξη Γερμανίας και ΕΕ σε ΗΠΑ/Ουκρανία, που στοίχισε πάνω από 200 δισ. μόνο στη γερμανική οικονομία και καταράκωσε το βιοτικό επίπεδο όλων των λαών της Ευρώπης, αποδείχτηκε μια πλήρως αποτυχημένη στρατηγική που εξουθένωσε την Ευρώπη αντί για τη Ρωσία και με την αλλαγή Τράμπ την μετατρέπει σε νούμερο ένα υποψήφιο θύμα για σφαγή στην νέα οξύνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, εμπορικών και πολεμικών. Αυτές οι γεωπολιτικές και οικονομικές εξελίξεις «σφράγισαν» τις εκλογές πάρα την προσπάθεια αποπροσανατολισμού της συζήτησης.

Αποτελέσματα

(Η Γερμανική βουλή έχει 630 έδρες και όριο εισόδου το 5%)

1° : CDU - Χριστιανοδημοκράτες με 28.52% και 208 έδρες. + 4.4% από το 2021, αλλά το χαμηλότερο ιστορικά ποσοστό τους ως πρώτο κόμμα. Σχεδιάζουν την μείωση της φορολογίας για τις επιχειρήσεις κατά περίπου 20 δισ. Την ενίσχυση του «ταμείου άμυνας» με ακόμα 200 δισ. Τη δραστική περικοπή κοινωνικών δαπανών για υγεία, συντάξεις, επίδομα ανεργίας κ.ά. Την αυστηροποίηση του ποινικού δικαίου και αύξηση ελέγχου με κάμερες αυτοματοποιημένης αναγνώρισης προσώπου. Απελάσεις μεταναστών και προσφύγων.

2° : AfD (εναλλακτική για τη Γερμανία). 20.8% και 152 έδρες. +10.4% από το 2021 και πρώτο σε όλη την ανατολική Γερμανία. Οι νικητές των εκλογών με διπλασιασμό του ποσοστού τους. Εκμεταλλεύτηκε τη θέση για ειρήνευση στην Ουκρανία ώστε να προσεγγίσει λαϊκά στρώματα. Στρέφει το μένος της εργατικής τάξης κατά των μεταναστών και όχι ενάντια στο πραγματικό εχθρό/πρόβλημα, τους Καπιταλιστές. Υποστηρίζει το Ισραήλ και χαρακτηρίζει τον Χίτλερ «κομ-

μουνιστή» προσπαθώντας να αποκρύψει/θολώσει την ναζιστική του καταγωγή. Είναι το «αγαπημένο παιδί» του Μάσκ και του Τράμπ, προφανώς εκφράζοντας μερίδες του γερμανικού κεφαλαίου που βλέπουν την επιβίωσή τους δίπλα στο σχέδιο Τράμπ. Όπως οι ακροδεξιοί σε όλες τις χώρες βρίσκει απήχηση σε δυσσαρεστημένα στρώματα κυρίως νεολαίας και εργαζομένων με χαμηλό εκπαιδευτικό πρόσημο, από φτωχές περιοχές (βλ. Ανατολική Γερμανία) που όμως δεν προσδιορίζονται ως ναζι ή φασίστες. Αυτός ο κίνδυνος όμως από τον σκληρό του πυρήνα ελλοχεύει.

3° : SPD - Σοσιαλδημοκράτες. 16.41% και 120 έδρες. - 9,3% από το 2021 και χειρότερό τους εκλογικό αποτέλεσμα ιστορικά. Αποδείχτηκαν ακόμη μια φορά άξιοι υπηρέτες του γερμανικού κεφαλαίου, ακραίοι φιλοσωινιστές, αντιρώσοι και υπέρμαχοι σκληρής καταστολής, ειδικά των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων. Θα αποτελέσουν τον συνεργάτη της επομένης κυβέρνησης του CDU.

4° : GRUNE - Πράσινοι. 11,6% και 85 έδρες. - 3,11% από το 2021. Κυβερνητικό δεκανίκι κάθε χρήσης, αντιδραστικό και φιλονατοϊκό.

5° : Die Linke - Αριστερά. 8.77% και 64 έδρες. + 3,91% και πρώτη δύναμη στο Βερολίνο με 31,7%. Αριστερό ρετάλι/εταίρος κυβερνήσεων σε διάφορα κρατίδια. Φιλονατοϊκό, καταγγέλει ως αντισημίτες τους φιλοπαλαιστίνιους, στηρίζει τους τζιχαντιστές στη Συρία. Διασώθηκαν εκλογικά από την νέα τους αρχηγό που έκανε καμπάνια εστιασμένη ενάντια στο AfD και συγκέντρωσε ψήφους αντιφασιστών.

6° : BSW - Συμμαχία Σάρα Βάγκενχεντ. 4,97% - 0 έδρες. Διάσπαση του Die Linke με φιλορωσική τοποθέτηση και αντιμεταναστευτική ρητορική. Δεν μπήκε στο κοινοβούλιο.

7° : FDP - Ελεύθεροι Δημο-

κράτες 4.35%. Εκτός βουλής.

Άλλα μικρότερα κόμματα πήραν 4.44%. Το DKP (ΚΚ Γερμανίας) μαζί με τον αδελφό του, ΚΚΕ καλούσαν για Άκυρο. Η συμμετοχή έσπασε ρεκόρ με 82,5%.

Οι μετεκλογικές διεργασίες στοχεύουν σε κυβερνητική συνεργασία CDU-SPD, ενώ ήδη με την προηγούμενη βουλή ψήφισαν τον προϋπολογισμό του 2025, άκρως αντιλαϊκό, με μείωση 8 δισ. για υγεία, 2 δισ. για συντάξεις, 5 δισ. για επιδόματα ανεργίας και πολλές άλλες περικοπές για επιδόματα κατοικίας, στήριξη ΑΜΕΑ κ.ά.

Το CDU πέρασε στο κοινοβούλιο και αντιμεταναστευτικό ψήφισμα με τους ψήφους του AfD, μια ντε φάκτο συνεργασία που θεωρήθηκε πρωτοφανής μετά τον Β' Π.Π. Όμως όταν κατέβασαν νόμο για δραστικό περιορισμό του ασύλου στο κοινοβούλιο, αυτός δεν πέρασε πάρα την αναμενόμενη πλειοψηφία CDU και AfD υπερ του. Παρέμβαση της Μέρκελ κατά της σύμπραξης με το AfD, «αφαίρεσε» κάποιους βουλευτές από τα υπερ και το νομοσχέδιο απορρίφθηκε, δείχνοντας και το βάθος των ενδοαστικών διχογνωμιών για την πολιτική που θα ακολουθήσει ο γερμανικός καπιταλισμός. Εκατοντάδες χιλιάδες που διαδήλωσαν σε όλη την Γερμανία ενάντια στην συνεργασία με το AfD, είναι ένα ανάχωμα στη διείσδυση της Ακροδεξιάς στα κυβερνητικά κλιμάκια, πάρα την δηλωμένη ετοιμότητά τους να συζητήσουν κυβερνητικές συνεργασίες. Αν όμως οι μάζες που κινητοποιούνται δεν υιοθετήσουν ένα πολιτικό πρόγραμμα σωτηρίας από την καπιταλιστική κρίση υπερ των εργαζομένων και σε βάρος του κεφαλαίου, η πορεία στρατιωτικοποίησης και αυταρχοποίησης της Γερμανίας θα συνεχιστεί, με αφαίρεση εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και προετοιμασία για νέους καταστροφικούς πολέμους.

115 χρόνια από την αγροτική εξέγερση του Κιλελέρ

Η εξέγερση του Κιλελέρ στις 6 Μαρτίου 1910 αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα στην ιστορία του αγροτικού κινήματος στην Ελλάδα. Ήταν η κορύφωση των πολυετών αγώνων των Θεσσαλών κολίγων ενάντια στο μισοφεουδαρχικό σύστημα εκμετάλλευσης, που διατηρήθηκε παρά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος το 1881. Οι κολίγοι διεκδικούσαν την κατοχή της γης που καλλιεργούσαν, καθώς η κατάσταση που επικρατούσε θύμιζε τις αρχαιωμένες σχέσεις του Οθωμανικού καθεστώτος.

Ιστορικό υπόβαθρο του αγροτικού ζητήματος στην Ελλάδα

Μέχρι και την προσάρτηση της Αρτας και της Θεσσαλίας, βάσει των συνθηκών Βερολίνου (1878) και Κωνσταντινούπολης (1881), οι τσιφλικάδες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας λειτουργούσαν ως φοροεισπράκτορες, ενώ οι κολίγοι διατηρούσαν μια μερική αυτονομία στη γη που οι ίδιοι καλλιεργούσαν. Το αγροτικό ζήτημα ήταν παρόν από το 1821, με ενδιάμεσες εξεγέρσεις σε Αχαΐα και Ηλεία και επιδεινώθηκε εξαιτίας της σταφιδικής κρίσης, της χρεοκοπίας (1893) και του πολέμου (1897).

Η κατάσταση κλιμακώνεται, όταν οι Οθωμανοί ιδιοκτήτες πούλησαν τις εκτάσεις τους σε πλούσιους Έλληνες της διασποράς, αντί να τις αποδώσουν στους αγρότες που τις καλλιεργούσαν. Οι νέοι αυτοί γαιοκτήμονες διατήρησαν το προηγούμενο εκμεταλλευτικό καθεστώς, απαιτώντας από τους κολίγους να αποδίδουν μέχρι και το 50% της παραγωγής τους ως ενοίκιο. Οι κολίγοι υπέφεραν από υπερχρέωση και άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Πολλοί από αυτούς τους «νέους δουλοπάροικους» δεν είχαν καν ιδιόκτητη κατοικία, ήταν αναγκασμένοι να ζουν σε καλύβες που ανήκαν στους τσιφλικάδες. Σε συνδυασμό με μεσαιωνικές πρακτικές (δικαίωμα της πρώτης νύχτας) και τον ασφυκτικό έλεγχο που βίωναν καθημερινά από τις τοπικές αρχές και την αστυνομία, έφταναν σε σημείο να χαρακτηρίζουν τους τσιφλικάδες χειρότερους κι από τους Τούρ-

κους.

Παράλληλα, οι ελληνικές αστικές κυβερνήσεις της εποχής, παρότι αναγνώριζαν το πρόβλημα, δίσταζαν να προχωρήσουν σε ουσιαστικές, ριζικές μεταρρυθμίσεις, φοβούμενες την αντίδραση των ισχυρών οικονομικά τσιφλικάδων. Οι υποσχέσεις για αγροτική μεταρρύθμιση από το κράτος παρέμεναν ανεκπλήρωτες, δημιουργώντας έντονη κοινωνική δυσαρέσκεια. Ο Χαρίλαος Τρικούπης είχε σαν κύριο μέλημα να εξασφαλίσει τη νομική προστασία του χρηματιστικού κεφαλαίου και των επενδυτών. Η κατάσταση αυτή είχε δημιουργήσει μια εκρηκτική ατμόσφαιρα, με συνεχείς μικρές εξεγέρσεις και διαμαρτυρίες, που ήταν θέμα χρόνου να πάρουν και πιο δυναμική, συγκεντρωμένη μορφή.

Οι αγώνες των κολίγων - Ο ρόλος του Μαρίνου Αντύπα

Από τις αρχές του 20ού αιώνα, αναπτύχθηκε ένα ισχυρό αγροτικό κίνημα με την ίδρυση των πρώτων αγροτικών συλλόγων (Καρδίτσα, Τρίκαλα, Λάρισα). Βασικά αιτήματα ήταν η αναδιανομή της γης και η προστασία των αγροτών από τους τσιφλικάδες. Παράλληλα, αναπτύχθηκε και το εργατικό κίνημα (1905-1910) με απεργίες και την ίδρυση πάνω από 150 σωματείων, εμπνέοντας έτσι και τους αγρότες και αποτελώντας έναν πολύτιμο σύμμαχο και καθοδηγητή.

Κομβικό ρόλο έπαιξε ο

πρωτοσοσιαλιστής Μαρίνος Αντύπας, ένας ριζοσπάστης αγωνιστής που οργάνωσε τους κολίγους και διακήρυξε την ανάγκη κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο Αντύπας μιλούσε ανοιχτά για την αναγκαιότητα κατάργησης των τσιφλικιών και την αναδιανομή της γης στους αγρότες, κάτι που τον έβαλε στο στόχαστρο των ισχυρών συμφερόντων. Η δράση του οδήγησε στη δολοφονία του το 1907, γεγονός που δεν ανέκοψε αλλά ενίσχυσε το κίνημα, πυροδοτώντας αναβρασμούς και εξεγέρσεις σε διάφορες περιοχές.

Η Εξέγερση του Κιλελέρ

Το 1909 ιδρύεται ο «Γεωργικός Πεδινός Σύνδεσμος» στην Καρδίτσα με αίτημα την απαλλοτρίωση της γης. Το 1910 γίνονται τα πρώτα πανθεσσαλικά συλλαλητήρια. Το 1910, οι κολίγοι αποφάσισαν να κλιμακώσουν τη δράση τους.

Η κορύφωση πραγματοποιείται στις 6 Μαρτίου, όπου διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν σε διάφορους σταθμούς τρένων με σκοπό να μεταβούν στη Λάρισα για να διαμαρτυρηθούν. Όταν το τρένο έφτασε στο Κιλελέρ, ομάδα αγροτών προσπάθησε να επιβιβαστεί χωρίς εισιτήρια, σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Οι χωροφύλακες που συνόδευαν το τρένο άνοιξαν πυρ, σκοτώνοντας αρκετούς αγρότες και τραυματίζοντας πολλούς ακόμα.

Η βία δεν σταμάτησε εκεί. Οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν και σε άλλες περιοχές, με τους αγρότες να αντιστέκο-

νται. Στον σταθμό του Κιλελέρ, το πλήθος εξαγριώθηκε και απάντησε πετώντας πέτρες στις δυνάμεις καταστολής. Σε απάντηση, στρατός και χωροφυλακή άνοιξαν ξανά πυρ, σπέρνοντας τον πανικό και τον θάνατο. Παρόμοια επεισόδια έγιναν και στο Τσουλάρ. Οι αναφορές κάνουν λόγο για τουλάχιστον 4 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες, αν και ο ακριβής αριθμός δεν είναι ξεκάθαρος λόγω της τότε λογοκρισίας.

Η είδηση της αιματηρής καταστολής διαδόθηκε γρήγορα και προκάλεσε γενικευμένες αντιδράσεις. Στην Αθήνα, ξέσπασαν διαδηλώσεις υπέρ των κολίγων, ενώ πολλές εφημερίδες κατήγγειλαν τη βίαιη στάση της κυβέρνησης. Οι συλληφθέντες εν τέλει αθωώθηκαν ενισχύοντας την αυτοπεποίθηση του κινήματος.

Οι συνέπειες και η αγροτική μεταρρύθμιση

Η εξέγερση του Κιλελέρ προκάλεσε μεγάλη πολιτική αναταραχή και πίεση προς την κυβέρνηση του Ελευθέριου Βενιζέλου, που ανέλαβε την εξουσία το 1910. Η συμπάθεια ολόκληρου του λαού και η ενίσχυση του αγροτικού κινήματος ανάγκασε την Εθνοσυνέλευση (1910-1911) να προβεί σε μεταρρυθμίσεις. Παρόλο που τα πρώτα μέτρα δεν έλυσαν το πρόβλημα, τέθηκαν οι βάσεις για την αγροτική μεταρρύθμιση που ολοκληρώθηκε την περίοδο 1917-1922, με την απαλλοτρίωση των τσιφλι-

κών και τη διανομή τους στους ακτήμονες αγρότες. Μετά το 1922, αποφασιστική ώθηση έδωσε η ανάγκη απορρόφησης των προσφύγων που εισέρευσαν λόγω της Μικρασιατικής Καταστροφής. Τελικά, το 1923 η αναδιανομή των καλλιεργήσιμων εκτάσεων της Θεσσαλίας έφτασε στο 68% της γης (λόγω και της εγκατάστασης των Μικρασιατών). Συνολικά πάνω από 1.700 τσιφλίκια διανεμήθηκαν σε 260.000 οικογένειες.

Η αγροτική μεταρρύθμιση άλλαξε ριζικά την κοινωνική και οικονομική δομή της ελληνικής υπαίθρου, οδηγώντας στη δημιουργία μικροϊδιοκτητών και ενισχύοντας την αγροτική παραγωγή. Ωστόσο, οι δυσκολίες για τους αγρότες δεν σταμάτησαν, καθώς η έλλειψη υποδομών και ισχυρής βιομηχανικής ανάπτυξης, η υπερχρέωση και η περιορισμένη κρατική υποστήριξη παρέμειναν σοβαρά προβλήματα.

Σύγχρονο αγροτικό κίνημα

Σήμερα, ο αγώνας των αγροτών εξακολουθεί να έχει σημασία, καθώς πολλά από τα βασικά προβλήματα της υπαίθρου, όπως η φτώχεια, η υπερχρέωση και η έλλειψη στήριξης από το κράτος, παραμένουν επίκαιρα. Η αποδυνάμωση της παραγωγής λόγω της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, η πολιτική της ΕΕ, των Μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων (στις υποδομές, στο ρεύμα, στην ύδρευση, στη διάλυση των συνεταιρισμών και στην παράδοση των αγροτών στα τοκογλυφικά τραπεζικά δάνεια κ.λπ.) έχουν οδηγήσει τις τελευταίες δεκαετίες σε πλήρη απαξίωση του πρωτογενούς τομέα και του αγροτικού/κτηνοτροφικού κόσμου. Οι σημερινοί αγρότες έχουν δώσει σημαντικούς αγώνες τα τελευταία χρόνια, από τα μπλοκαρίσματα δρόμων στην Ελλάδα μέχρι και τις τεράστιες κινητοποιήσεις στην Ευρώπη. Η συμμαχία τους με τους εργαζόμενους επικεφαλής είναι απαραίτητη, προκειμένου να ξεφύγουμε από το καθεστώς φτώχειας και εξαθλίωσης, παραγωγικής αποσύνθεσης και διατροφικής ανασφάλειας που μας επιβάλλουν.

Η επέτειος ίδρυσης της Τρίτης Διεθνούς

Η ίδρυση της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντέρν) τον Μάρτιο του 1919 πραγματοποιήθηκε σε μια παγκόσμια συγκυρία όξυνσης του ταξικού πολέμου, με επίκεντρο τις επαναστάσεις σε μια σειρά από ευρωπαϊκές χώρες (Ρωσική 1917, Γερμανική 1918-23, Ουγγρική, Αυστριακή κ.ά.) και στον απόηχο της χρεοκοπίας και προδοσίας της 2ης Σοσιαλδημοκρατικής Διεθνούς. Υπό αυτό το πρίσμα, ένα παγκόσμιο κόμμα που θα επεξεργαζόταν τη χάραξη στρατηγικής και τακτικής για τον καθορισμό της επαναστατικής πολιτικής, που έπρεπε να ακολουθηθεί διεθνώς και σε κάθε χώρα, ήταν πιο αναγκαίο από ποτέ.

Πορεία προς την ίδρυση

Η αναγκαιότητα ίδρυσης της Τρίτης Διεθνούς είχε γεννηθεί από τις 4 Αυγούστου 1914. Η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία (SPD), το ισχυρότερο τμήμα της 2ης Διεθνούς, έχοντας οικοδομηθεί σε μια περίοδο σχετικά «ειρηνική», είχε διαποτιστεί ανεπανόρθωτα από τον οπορτουνισμό (πολιτική χωρίς αρχές), την ταξική συνεργασία και την «κοινοβουλευτική οικοδόμηση του σοσιαλισμού». Αυτή η στροφή αποκρυσταλλώθηκε με τον πιο ανάγλυφο τρόπο μέσα από την άνευ όρων στήριξη που προσέφεραν οι βουλευτές του SPD στη μιλιταριστική πολιτική του γερμανικού ιμπεριαλισμού, ψηφίζοντας υπέρ του πολέμου σε αυτή την ημερομηνία (με μοναδική εξαί-

ρηση τον Λίμπκνεχτ), υποσχόμενοι μάλιστα να αποτελέσουν ανάχωμα σε κάθε εργατικό-αντιπολεμικό αγώνα κατά τη διάρκεια του πολέμου.

«*Η 2η Διεθνής πέθανε νικημένη από τον οπορτουνισμό... Η 3η Διεθνής έχει να εκπληρώσει το καθήκον της οργάνωσης των δυνάμεων του προλεταριάτου για την επαναστατική επίθεση ενάντια στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις... για τη νίκη του σοσιαλισμού!*» (Λένιν, «*Η χρεοκοπία της Β' Διεθνούς*»)

Παρότι η αναγκαιότητα οικοδόμησης μιας νέας Διεθνούς ήταν πλήρως συνειδητοποιημένη από τους μεγάλους επαναστάτες της εποχής, όπως ομολογούν και γραπτά του Λένιν, η επίσημη ίδρυσή της καθυστέρησε. Αυτό λόγω διαταγμών που είχαν αρκετά τμήματα της πρώην αριστερής πτέρυγας της σοσιαλδημοκρατίας, γύρω από το ζήτημα της οριστικής διάσπασης με τα μαζικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Αυτοί οι διαταγμοί αντανάκλουν στην ανεπαρκή προετοιμασία πάνω στο ζήτημα της οικοδόμησης ενός επαναστατικού κόμματος, με αποτέλεσμα να βλέπουν, λανθασμένα, τη διάσπαση από τη σοσιαλδημοκρατία ως εγκατάλειψη των πρωτοπόρων μαζών (που δεν είχαν ακόμη αποδεσμευτεί από αυτά). Παρά τους διαταγμούς, οι επαναστάτες της περιόδου διοργάνωσαν δύο διεθνείς αντιπολεμικές διασκέψεις (Τσίμπερβαλντ 1915, Κιένταλ 1916), όπου πάρθηκαν αποφάσεις πάνω στις αρχές του επαναστατικού διεθνισμού

ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και ξεκαθάρισαν τη σοσιαλιστική επανάσταση ως το μοναδικό μέσο για την αντιμετώπισή του. Οι βάσεις για την ίδρυση της Κομιντέρν είχαν τεθεί.

Καθοριστικοί παράγοντες για το ξεπέραςμα των διαταγμών αποτέλεσαν τρία γεγονότα: α) Η επιτυχία της Οκτωβριανής επανάστασης. β) Η αναγγελία από την αυστριακή αντιπροσωπεία στο Συνέδριο της Μόσχας το 1919 της έναρξης της επανάστασης στη Βιέννη, που ώθησε το γερμανικό τμήμα, το οποίο μέχρι τότε απείχε, να αλλάξει στάση. γ) Η δολοφονία της Λούξεμπουργκ και του Λίμπκνεχτ από το SPD. Με τη συμμετοχή και του γερμανικού τμήματος, το συνέδριο που γινόταν στη Μόσχα πέτυχε κατά τη διάρκειά του να μετατραπεί στο 1ο Ιδρυτικό Συνέδριο.

Η Κομιντέρν καταπιάστηκε αρχικά με τη χάραξη μια επαναστατικής στρατηγικής. Δηλαδή προσπάθησε να θεμελιώσει και θεωρητικοποιήσει τα συμπεράσματα του ρωσικού Οκτώβρη, αφαιρώντας από αυτά τα όποια εντελώς ιδιαίτερα «ρωσικά» χαρακτηριστικά. Ένα έργο κολοσσιαίο, με στόχο να καταλήξει σε κάποιες βασικές αρχές-οδηγούς για το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Τα τέσσερα πρώτα συνέδρια

Στο 1ο Συνέδριο, η Προγραμματική Διακήρυξη πρόβαλε τη δικτατορία του προλεταριάτου, αντιπαράτέθηκε στην αστική δημοκρατία

ως μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου, διατύπωσε το σπουδαίο ντοκουμέντο «Μανιφέστο προς το διεθνές προλεταριάτο» και ξεκαθάρισε τον κομμουνιστικό χαρακτήρα της Τρίτης Διεθνούς.

Στο 2ο Συνέδριο (Ιούλιος 1920) ψηφίστηκαν οι Θέσεις και το Καταστατικό. Οι Θέσεις έθεταν τα ζητήματα της άμεσης προετοιμασίας για την προλεταριακή δικτατορία και του σχηματισμού σε κάθε χώρα ενός ενιαίου ΚΚ. Μεγάλης σημασίας ντοκουμέντο αποτέλεσε το κείμενο με τους 21 δεσμευτικούς όρους εισδοχής στην Κομιντέρν. Βασικοί ήταν η εκκαθάριση των κομμάτων από τα σοσιαλδημοκρατικά στοιχεία, η αποδοχή της αρχής του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού στο εσωτερικό κάθε κόμματος και της ίδιας της Διεθνούς, η καταδίκη του πασιφισμού και του σοσιαλσβινισμού.

Το 3ο και το 4ο Συνέδριο (1921 και 1922 αντίστοιχα) επιχείρησαν να διαμορφώσουν την τακτική και δράση των κομμουνιστών ανάμεσα στις εργατικές δυνάμεις, καθώς η πλειοψηφία των συνδικαλισμένων εργατών παρέμενε εγκλωβισμένη στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Ο Λένιν και ο Τρότσκι έριξαν το σύνθημα «Προς τις μάζες» και παρουσίασαν την τακτική του «Ενιαίου Εργατικού Μετώπου», που θα βοηθούσε στο κέρδιμα και τη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε ένα ταξικό μέτωπο, μέσα στο οποίο τα επαναστατικά κόμματα θα έπρεπε να παίζουν καθοριστικό

ρόλο στη διαμόρφωση και αφομοίωση του στρατηγικού στόχου και της κατάληψης της εξουσίας – και θα έβγαζαν στην επιφάνεια τις αντιφάσεις ανάμεσα στον πόθο της εργατικής βάσης των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων για κοινωνική απελευθέρωση και τα αντίθετα σχέδια των ρεφορμιστικών ηγεσιών.

Μετά το 4ο Συνέδριο η συζήτηση δεν προχώρησε καθόλου. Οι επεξεργασίες των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων δεν θα ολοκληρωθούν. Το πογκρόμ που εξαπέλυσε η σταλινική γραφειοκρατία μέσα κι έξω από την ΕΣΣΔ κατάφερε να σταλινοποιήσει τα ΚΚ και να μετατρέψει την Κομιντέρν σε υποχείριο του αντεπαναστατικού Κρεμλίνου. Ο σταλινικός εκφυλισμός εκφράστηκε με αντιμαρξιστικές θέσεις όπως «σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα» (άρνηση του διεθνισμού), «θεωρία των σταδίων» (αστικοδημοκρατική επανάσταση αντί για σοσιαλιστική), Τρίτη Περίοδος και Παμφασισμός (υπεραριστερή άρνηση κάθε τακτικής συμμαχίας, κάθε ενωτικής πάλης ενάντια στον ταξικό εχθρό, ακόμα και ενάντια στον φασισμό), Λαϊκά Μέτωπα (ταξική συνεργασία με τους αστούς). Το 1943, η σταλινική γραφειοκρατία διέλυσε την Κομιντέρν: δώρο-παραχώρηση προς τους ιμπεριαλιστές συμμάχους της (Αγγλία, ΗΠΑ), για να επικυρώσει τη συνεργασία μαζί τους στο θάψιμο της παγκόσμιας επανάστασης. Η σκυτάλη της συνέχειας του επαναστατικού μαρξισμού έπεφτε οριστικά στα χέρια του Τρότσκι και των αγωνιστών τροτσικιστών, που το 1938 ίδρυσαν την 4η Διεθνή.

Φέτος κλείνουμε τα 154 χρόνια από την ανακήρυξη της Παρισινής Κομμούνας στις 18 Μαρτίου 1871, ένα διαχρονικό σημείο αναφοράς για το εργατικό κίνημα παγκοσμίως. Η Κομμούνα γεννήθηκε αυθόρμητα, καθώς κανένας δεν την είχε προετοιμάσει συνειδητά και σχεδιασμένα. Ο αποτυχημένος πόλεμος της Γαλλίας με τη Γερμανία οδήγησε την εργατική τάξη σε όλο και μεγαλύτερη εξαθλίωση, φτώχεια και ανεργία, ενώ η μικροαστική τάξη καταστράφηκε. Την ίδια στιγμή, η αστική τάξη ήθελε να καταργήσει τα δημοκρατικά δικαιώματα, που είχαν μόλις κατακτηθεί (μετά από την πτώση του καθεστώτος του Λουδοβίκου Βοναπάρτη). Η δυσάρεσκεια της εργατικής τάξης συνδυάστηκε με μια αγανάκτηση και ένα μίσος απέναντι στις άρχουσες τάξεις, που είχαν δείξει πλήρη ανικανότητα. Όταν η αστική κυβέρνηση θέλησε να επιβάλλει τη συνθηκολόγηση με τα γερμανικά στρατεύματα, η εργατική τάξη αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα που είχε στα χέρια της. Επαναστατώντας, πήρε η ίδια την εξουσία μέσω της Εθνοφρουράς και έδωσε από το Παρίσι την κυβέρνηση του Θιέρσου με τον στρατό, την αστυνομία και τους υπαλλήλους της.

Στην αρχή στο κίνημα συμμετείχαν πατριώτες, μικροί καταστηματαρχες και το συμπαθούσαν οι αστοί δημοκράτες, μέχρι να δουν

154 χρόνια από την Κομμούνα του Παρισιού

όλοι αυτοί πόσο ξεπερνούσε και δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους. Αυτοί που πολέμησαν μέχρι τέλους, μένοντας πιστοί στην Κομμούνα και παίζοντας τον κύριο ρόλο, ήταν οι εργάτες. Αρκετοί από τους πιο πρωτοπόρους ήταν οργανωμένοι στην 1η Διεθνή (που τότε βρισκόταν στο απόγειό της). Μόνο αυτοί στήριξαν τη δική τους κυβέρνηση και μάχονταν για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Γι' αυτό όλες οι άρχουσες τάξεις της Γαλλίας, τσιφλικάδες, χρηματιστές, εργοστασάρχες, όλοι οι μεγάλοι και μικροί κλέφτες, οι εκμεταλλευτές ενώθηκαν σε συνεννόηση με τα γερμανικά στρατεύματα, ώστε να συντρίψουν την Κομμούνα. Φοβόντουσαν πολύ περισσότερο τους «δικούς τους» προλετάρους από όσο τον στρατό του «εθνικού εχθρού».

Η Κομμούνα τοποθετείται προς το τέλος του μακρού κύματος ανάπτυξης των δεκαετιών 1850-1875. Τότε ο βιομηχανικός καπιταλισμός σημείωσε μεγάλη πρόοδο στις κύριες ευρωπαϊκές χώρες και είχαμε αριθμητική αύξηση του προλεταριάτου. Παρά όμως την πρωτοφανή ανάπτυξη, ακόμα η μεγάλη βιομηχανία δεν είχε κυριαρχήσει στη Γαλλία ούτε είχε διαμορφώσει το αντίστοιχο προλεταριάτο. Αυτό αποτέλεσε εμπόδιο στην εξάπλωση της Κομμούνας σε άλλες περιοχές της Γαλλίας, όπου κυριαρχούσε το αγροτικό στοιχείο. Από την άλλη,

η εργατική τάξη δεν είχε ακόμα την εμπειρία μιας αμφοβήτησης της εξουσίας στις νέες ιστορικές συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί. Έλλειπε έτσι ένα επαναστατικό σχέδιο και ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα. Όταν η Κομμούνα χτυπήθηκε, δεν υπήρχε χρόνος να προετοιμαστεί η υπεράσπισή της (που σήμαινε ότι θα είχε ήδη εξαπλωθεί πανεθνικά). Γι' αυτό ηττήθηκε, με αποτέλεσμα της αφηνιασμένης καταστολής της αστικής τάξης 30.000 εργάτες νεκρούς και άλλους 45.000 αιχμαλώτους, που αργότερα εκτελέστηκαν ενώ πολλοί εξορίστηκαν.

Η Κομμούνα αποτελεί τεράστια εμπειρία για την εργατική τάξη όχι μόνο της Γαλλίας αλλά παγκοσμίως. Αποτέλεσε την πρώτη μορφή της εργατικής κυβέρνησης, της δικτατορίας του προλεταριάτου, που μέχρι τότε είχε αναλύσει ως προοπτική ο Μαρξ. Κατάφερε να εξοπλίσει την εργατική τάξη, επέκτεινε τα δημοκρατικά δικαιώματα, εκδίωξε από το κράτος και το σχολείο τη θρησκεία. Μετέφερε όλα τα καθήκοντα και τις θέσεις στους πραγματικούς υπηρέτες του λαού, ορίζοντας τον μισθό τους σ' ένα επίπεδο που δεν ξεπερνούσε τον μέσο μισθό του εργάτη, παίρνοντας έτσι μέτρα για να αποφύγει τη γραφειοκρατία. Άρχισε την καταγραφή των εργοστασίων και μύλων που είχαν κλείσει από τους τρομαγμένους καπιταλιστές, ώστε να θέσει την παραγωγή σε κοινωνι-

κή βάση. Αυτά ήταν τα πρώτα βήματα προς τη σοσιαλιστική οργάνωση της οικονομικής ζωής. Όχι μόνο πήρε κάποια σημαντικά μέτρα (π.χ. κατάργηση νυχτερινής εργασίας, διαχωρισμός εκκλησίας από το κράτος), αλλά έδωσε την πρώτη εικόνα της προλεταριακής δημοκρατίας, ξεκαθαρίζοντας ότι η εργατική επανάσταση θα πρέπει να γίνει από την εργατική τάξη και όχι σε συνεργασία με την αστική τάξη. Πρέπει δηλαδή η εργατική τάξη να τσακίσει τους αστικούς κρατικούς μηχανισμούς και να τους αντικαταστήσει με το κράτος «τύπου Κομμούνας» (Λένιν), τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ανάδειξε την αναγκαιότητα ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και ενός επαναστατικού κόμματος μια επιτυχή έκβαση.

Τιμώντας την Κομμούνα, αυτή την «έφοδο στον ουρανό», ο Μαρξ και ο Λένιν επεσήμαναν και τα λάθη της, που αποτελούν διδάγματα για την αποφασιστικότητα που θα έπρεπε να δείξουν οι επόμενες επαναστάσεις (π.χ. ότι δεν έπιασε όμηρο την κυβέρνηση του Θιέρσου αλλά την άφησε να διαφύγει, ότι δεν «έβαλε χέρι» στην Τράπεζα της Γαλλίας).

Τέλος, απέναντι στην αντιδραστική συνεργασία των αρχουσών τάξεων, η Κομμούνα ανέδειξε τον διεθνισμό της εργατικής τάξης: σ' αυτή συμμετείχαν ισότιμα αγωνιστές από άλλες χώρες και, όπως

έλεγε η ίδια, «σημαία της Κομμούνας είναι η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας».

Μετά την Κομμούνα, το παγκόσμιο προλεταριάτο μπόρεσε να δει πώς είναι η προλεταριακή επανάσταση, ποιοι είναι οι στόχοι της και τι μονοπάτια πρέπει να ακολουθήσει. Ο ρόλος της ήταν τεράστιος για την επιτυχία της Ρωσικής Επανάστασης το 1917. Οι εμπειρίες της Κομμούνας ήταν που οδήγησαν τις εξεγερμένες μάζες να χρησιμοποιήσουν τα όπλα που είχαν εν μέσω του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και να τα στρέψουν ενάντια στην ίδια τους την αστική τάξη. Να καταστρέψουν τον κρατικό μηχανισμό και να τον μεταμορφώσουν από όργανο καταπίεσης σε μηχανισμό προλεταριακής εξουσίας. Η Κομμούνα έδειξε την αναγκαιότητα να καταλάβουν τη γη, τα ορυχεία, τα εργοστάσια. Ακόμα και την πιο κρίσιμη στιγμή, το ρωσικό προλεταριάτο δεν συνεργάστηκε με την αστική τάξη αλλά εγκαθίδρυσε μια δικτατορία του προλεταριάτου μέσω της δημοκρατίας των σοβιέτ.

Τα συμπεράσματα αυτά είναι απαραίτητα και σήμερα, καθώς υπάρχουν αυθόρμητα ξεσπάσματα και αγώνες της εργατικής τάξης παγκοσμίως. Η ιστορία της Κομμούνας δείχνει την αναγκαιότητα ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και τα καθήκοντα της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη και σήμερα πρέπει να τσακίσει την αστική τάξη και να εγκαθιδρύσει μια δική της εξουσία, απαραίτητη για τη νίκη της.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Εύθραυστο ιμπεριαλιστικό παζάρι για κατάπαυση πυρός χωρίς ειρήνη

Σε ζωντανή μετάδοση και μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου, πρωτοφανή ήταν όσα έγιναν στην πρόσφατη επίσκεψη του «προέδρου της Ουκρανίας» Ζελένσκι στον Λευκό Οίκο. Ο Τραμπ και ο αντιπρόεδρος του Βανς ουσιαστικά απαγόρευσαν στον Ζελένσκι να μιλήσει, σχεδόν του είπαν να βγάλει τον σκασμό, κατηγορώντας τον για ασέβεια, καθώς και ότι παίζει χαρτιά με το ρίσκο ενός Γ' Παγκόσμιου Πολέμου και ρίχνοντας τον λαό του σε μια εκατόμβη (πράγμα που είναι βέβαια απόλυτα αληθές). Μετά από λίγη ώρα, τον έδωξαν κακήν κακώς, διατάζοντάς τον να επιστρέψει όταν θα είναι... έτοιμος για ειρήνη! Για να προσθέσουν στην ταπεινώσή του, άτομα από το προσωπικό του Λευκού Οίκου μοιράστηκαν τα εκλεκτά εδέσματα που είχαν ετοιμαστεί για τον μέχρι χθες «μαχητή της ελευθερίας» από το Κίεβο.

Αυτή η σπάνια στιγμή έχει βέβαια την εξήγησή της. Υποτίθεται ότι αντικείμενο της επίσκεψης Ζελένσκι ήταν η υπογραφή της συμφωνίας για την παράδοση του ορυκτού πλούτου της Ουκρανίας στις ΗΠΑ. Μια αποικιοκρατική συμφωνία, το λεόντειο αντάλλαγμα που απαιτεί ο Τραμπ για τη μέχρι τώρα στήριξη του καθεστώτος του Κιέβου (για τη συνέχεια της οποίας δεν δεσμεύεται, κάθε άλλο). Ότι αυτή η συμφωνία θα υπογραφεί, είναι σχεδόν βέβαιο, μιας και το καθεστώς Ζελένσκι παραπαίει υπό το βάρος της ήττας στον πόλεμο και της νέας πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το πρόβλημα είναι ότι δεν παίρνει από τις ΗΠΑ τίποτα συγκεκριμένο ως «εγγύηση ασφαλείας»: ούτε ένταξη στο ΝΑΤΟ, ούτε δέσμευση για συνέχεια της αμερικανικής βοήθειας, ούτε σαφής υποστήριξη ή ανοχή των ΗΠΑ στο -δύσκολο- σχέδιο των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να στείλουν «ει-

ρηνευτικά στρατεύματα» στην Ουκρανία ως τοποτηρητές μετά από κάποια κατάπαυση πυρός.

Ουσιαστικά, ο Ζελένσκι, μαριονέτα που έπαιξε τον βρώμικο, εγκληματικό της ρόλο, είναι η ώρα να πεταχτεί από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν «δικτάτορας» (σκόπιμα ο Τραμπ τον χαρακτήρισε έτσι πρόσφατα) και σαν στυμμένη λεμονόκουπα. Η αποκαθίλωσή του αποτράπηκε μόλις μετά βίας από το ουκρανικό «κοινοβούλιο», ενώ του έχει γίνει σαφές από ΗΠΑ και Ρωσία ότι στην Ουκρανία πρέπει να γίνουν εκλογές (ως τμήμα κάποιας συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός). Πράγματι, λόγω του πολέμου επικρατεί στρατιωτικός νόμος και ουσιαστικά ένα μισοφασιστικό καθεστώς στο Κίεβο. Αυτό δεν ισχύει μόνο για την αναβολή επ' αόριστο των εκλογών αλλά και για την «αναστολή» (κατάργηση) των δημοκρατικών ελευθεριών, την απαγόρευση αριστερών και κομμουνιστικών οργανώσεων, την υποχρεωτική στρατολογία σε όλο και μικρότερες ηλικίες (από ένα πληθυσμό που δεν βλέπει γιατί να γίνει κρέας στα κανόνια μιας χαμένης υπόθεσης) και την απειλή εκτελέσεων αριστερών και κομμουνιστών αγωνιστών. Στην πτώση αυτού του αιματοβαμμένου καθεστώτος, κανένας Ζελένσκι δεν μπορεί να πει αν δεν θα βρεθεί να δικάζεται π.χ. για εγκλήματα πολέμου ή για εσχάτη προδοσία.

Βλέποντας ένα μαύρο τέλος να είναι πολύ κοντά, είναι πιθανό ότι ο Ζελένσκι επιχείρησε να «τεντώσει» τις απαιτήσεις του προς τον Τραμπ, ώστε να αποσπάσει κάτι πιο χειροπιαστό, πριν εισπράξει την κλωστηδόν αποπομπή του.

Άπιαστη μια πραγματική ειρήνη

Όπως είναι πλέον ξεκάθαρο, ο πόλεμος στην Ουκρανία μπορεί να μην έχει τελειώσει

αλλά έχει αναμφίβολα κριθεί. Νικητής είναι ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, ανεξάρτητα π.χ. αν ο πόλεμος παραταθεί μερικές μήνες ή αν μπορούν(;) οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να στείλουν κι άλλη βοήθεια στο Κίεβο.

Μάλιστα, αυτή η επικράτηση επικυρώνει τις δυνατότητες, τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της Ρωσίας (καταρρίπτοντας και διάφορες «περίεργες» απόψεις ότι δεν είναι ιμπεριαλισμός ή ακόμα και καπιταλισμός).

Η επιλογή του Τραμπ, λοιπόν, θα ήταν ανάμεσα σε μια ανοιχτή, άμεση νατοϊκή επέμβαση (που θα σήμαινε και την «επίσημη» έναρξη του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου και πιθανότατα πυρηνικό όλεθρο), είτε στο να συνεχίσει τη γραμμή «νίκης» του Μπάιντεν και να φορτωθεί ο ίδιος το κόστος της ήττας, είτε να επιχειρήσει έναν απεγκλωβισμό σώζοντας κάποια προσχήματα και δοκιμάζοντας μια άλλη τακτική. Όπως θα ήταν αναμενόμενο, προτίμησε την τρίτη επιλογή: μια όσο το δυνατόν συντεταγμένη υποχώρηση, που προσπαθεί να κρατήσει και τη συνοχή στο εσωτερικό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό π.χ. ανανεώνονται οι κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας, κρατώντας και ισορροπίες μέσα στο αντιρωσικό αμερικάνικο κατεστημένο και το «βαθύ κράτος» του. Άλλωστε αποδεδειγμένα πλέον οι κυρώσεις δεν παίζουν ισχυρό ρόλο, ενώ η κατάργησή τους μπορεί να αποτελέσει διπραγματευτικό χαρτί προς τη Ρωσία. Από την άλλη, ο Τραμπ έχει κάνει σαφή ανοίγματα προς τη Ρωσία για «ειρήνη», για «δυνατότητες συνεργασίας», για το πόσο σπουδαία είναι η «ηγεσία» του Πούτιν (η οποία ανταποδίδει προσεκτικά τις φιλοφρονήσεις) καθώς και για συνομιλίες.

Ωστόσο, ο πόλεμος δεν μπορεί να τελειώσει οριστικά. Αυτά που προσφέρει ο Τραμπ, ήδη τα έχει κερδίσει ο ρωσικός ιμπεριαλισμός στο πεδίο της μάχης. Κατέχει εδάφη και περιφέρειες της Ουκρανίας. Αν δεν πάρει τη σαφή μη ένταξη της στο ΝΑΤΟ και αποστρατιωτικοποίησή της, μπορεί να τα επιβάλει συνεχίζοντας τον πόλεμο μέχρι την πλήρη συντριβή του Κιέβου. Υπάρχουν όμως και άλλα ζητήματα, πραγματικά «παγόβουνα»: α) Τι θα γίνει με μια σειρά χωρών και περιοχών (Μολδαβία-Υπερδνειστερία, Σερβία, Γεωργία, Καύκασος κ.ά.), που είναι

προτεραιότητα για τον ρωσικό ιμπεριαλισμό; β) Θα ενταχθεί η Ρωσία σε μια «αρχιτεκτονική ασφαλείας», δηλαδή θα υπάρξει συνολική διευθέτηση σε Αρκτική, Βαλτική, Μαύρη Θάλασσα κ.λπ.; Ο Τραμπ θα απαιτήσει, επίσης, αλλαγές στη σχέση της Ρωσίας με την Κίνα, αυτό όμως φαίνεται αδύνατο. Έτσι, μάλλον θα επέλθει απλώς ένα «πάγωμα» του πολέμου ή η Ουκρανία θα αφευθεί να γίνει μια ακόμα «χαινίτσα πληγή».

Δικαίωση για τους επαναστάτες μαρξιστές «Επικήδειος» για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές

Η τροπή του «Ουκρανικού» αποτελεί ιστορικό ορόσημο στον καταποντισμό των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών ως μεγάλης παγκόσμιας δύναμης. Η στροφή των ΗΠΑ του Τραμπ τους αφήνει εντελώς έκθετους, περιθωριοποιημένους και εξαιρετικά αποδυναμωμένους (οικονομικά, πολιτικά κ.λπ.), καθώς είχαν ποντάρει τα πάντα στο αντιρωσικό «χαρτί», υπολογίζοντας στη διαρκή προστασία κάτω από τις φτερούγες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Τώρα κράζουν ότι δεν έχουν ούτε συλλογική «δομή ασφαλείας» (κάποιον ευρωστρατό), ούτε ενεργειακή βάση, ούτε επαρκή στρατιωτική ισχύ απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό - συμπληρώνοντας ότι πρέπει γρήγορα να κατακρεουργήσουν κάθε κοινωνική δαπάνη για να κάνουν εξοπλισμούς.

Καμία ενιαία ΕΕ δεν υπάρχει πλέον, σχεδόν και τυπικά, έχει αντικατασταθεί από έκτακτες συσκέψεις και προσπάθειες συνεννόησης εκείνων των ιμπεριαλιστών και των χωρών-δορυφόρων τους που «θέλουν και μπορούν». Αυτό φάνηκε με την προσπάθεια του Μακρόν να αποσπάσει από τον Τραμπ μια υποστήριξη στην αποστολή ευρωπαϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία και από την «κλειστή» σύνοδο, για το ίδιο θέμα, που οργάνωσαν οι βρετανοί ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τον «Εργατικό»(!) πρωθυπουργό Στάρμερ.

Οι πιο ρεαλιστές ανάμεσα στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να μην καταλαβαίνουν ότι είναι ήδη πολύ αργά. Με αυτές τις πολιτικές μπορούν ίσως να συντηρηθούν στην εξουσία κυλώντας το ευρωπαϊκό προλεταριάτο σε μια ιστορική οπισθοδρόμηση φτώ-

χειας, εξαθλίωσης και βαρβαρότητας - αλλά πλέον όχι και να επικρατήσουν απέναντι σε ανταγωνιστές-γίγαντες όπως η Ρωσία, οι ΗΠΑ, η Κίνα (και σειρά άλλων μεγάλων ή σημαντικών «αναδύμενων» χωρών).

Οι εξελίξεις στην Ουκρανία δικαιώνουν τους πραγματικούς διεθνιστές κομμουνιστές στις χώρες της «Δύσης», αυτούς που πίστεψαν και πάλεψαν για την ήττα των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για νέους ταξικούς και επαναστατικούς αγώνες. Εκείνους τους επαναστάτες μαρξιστές που, χωρίς να συντάσσονται «στρατοπεδικά» με κανέναν ιμπεριαλιστή, αγωνίστηκαν και αγωνίζονται «ενάντια στο ρεύμα» - πριν απ' όλα για την ήττα του «δικού τους» ιμπεριαλιστικού μπλοκ και αστικών τάξεων, εν προκειμένω των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και κυβερνήσεων όπως του Μητσοτάκη. Η κυβέρνηση του τελευταίου έχει καταντήσει παρίας και περίγελος της ΕΕ, δεν έχει κανένα χώρο σε κανένα τραπέζι όπου κρίνεται το μέλλον των εξελίξεων (π.χ. στις συσκέψεις του Λονδίνου), είναι απ' αυτούς που ξεκάθαρα «μένουν πίσω» - σε αντίθεση μάλιστα με τις πολλές και ισχυρές παρουσίες του τουρκικού καπιταλισμού/υποϊμπεριαλισμού. Αξιοθρήνητη αλλά και επικίνδυνη εικόνα μιας «επιτυχημένης» κυβέρνησης και ενός «ισχυρού» καπιταλισμού (κάποιοι αφελέστατα έλεγαν και «ελληνικού ιμπεριαλισμού»).

Τώρα που οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές -από τους πρώτους και κύριους εχθρούς μας- υφίστανται συντριπτικά κατάγματα, είναι η ώρα να δυναμώσουμε ακόμα πιο αποφασιστικά τον αντιπολεμικό, αντινατοϊκό, αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Ειδικά στο έδαφος της Ευρώπης, όπου πρέπει να σταματήσουμε τα δολοφονικά, πολεμοκάπηλα σχέδια των εξοπλισμών, της στρατιωτικοποίησης, του ταξικού πολέμου ενάντια στα κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματά μας. Αυτός ο αγώνας, ο έμπρακτος διεθνισμός των εργατών και των λαών, η προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης είναι η μόνη εγγύηση για πραγματική, σταθερή ειρήνη στην καταξεσκισμένη, βασανισμένη Ουκρανία και σε όλη την Ευρώπη - και όχι τα ματωμένα παζάρια του Τραμπ και των ιμπεριαλιστών.

